Agatha Christie
A barna ruhás férfi

HUNGA-PRINT
Nyomda és Kiadó Budapest

A mű eredeti címe: THE MAN IN THE BROWN SUIT
A fordítás a Fontana 1988-as kiadása alapján készült
© Agatha Christie 1924
Hungarian translation © Péter Ágnes 1993
ISBN 963-7458-82-4 ISSN 0865-1485

TARTALOMJEGYZÉK

PROLÓGUS 5
I. FEJEZET 10
II. FEJEZET 15
III. FEJEZET 20
IV. FEJEZET 25
V. FEJEZET 30
VI. FEJEZET 33
VII. FEJEZET 39
VIII. FEJEZET 42
IX. FEJEZET 48
X. FEJEZET 57
XI. FEJEZET 61
XII. FEJEZET 67
XIII. FEJEZET 73
XIV. FEJEZET 79
XV. FEJEZET 85
XVI. FEJEZET 90
XVII. FEJEZET 99
XVIII. FEJEZET 104
XIX. FEJEZET 110
XX. FEJEZET 116
XXI. FEJEZET 125
XXII. FEJEZET 131
XXIII. FEJEZET 136
XXIV. FEJEZET 140
XXV. FEJEZET 150
XXVI. FEJEZET 158
XXVII. FEJEZET 166
XXVIII. FEJEZET 172
XXIX. FEJEZET 177
XXX. FEJEZET 184
XXXI. FEJEZET 188
XXXII. FEJEZET 193
XXXIII. FEJEZET 203
XXXIV. FEJEZET 209

XXXV. FEJEZET **213**
XXXVI. FEJEZET **216**

PROLÓGUS

Nadina, az orosz táncosnő, aki térdre kényszerítette egész Párizst, a tapsorkán hullámain ringva újra és újra meghajolt. Keskeny vágású, fekete szeme még jobban összeszűkült, ahogy vörös ajkainak hosszú csíkja kígyómosolyra nyílt. A lelkes franciák elismerően dobogtak tovább azután is, hogy szisszenve összecsapódott a függöny, és elzárta szem elöl a bizarr *décor* vörös, kék és bíbor színfoltjait. A művésznő kék és narancsszín leplek kavargó felhőjében leviharzott a színpadról. A színfalak mögött egyenesen egy szakállas férfi szélesne tárt karjaiba futott. Az igazgató maga ölelte keblére.

– Fantasztikus volt, petite, fantasztikus – áradozott. – Ma túlszárnyalta önmagát.

Gáláns csókot nyomott – talán kissé túl rutinosan – a táncosnő mindkét arcára.

Madame Nadina az elismerést egy sikerekben gazdag, hosszú pályán kialakult eleganciával nyugtázta, s bevonult öltözőjébe, ahol körös-körül mindenütt virágcsokrok voltak föltornyozva, csodás futurista jelmezek lógtak a falba vert szögeken, s a levegőt áthatotta a parfümök és az illatszerek rafináltabb kipárolgásával elvegyülve a felhalmozott szirmok súlyos illata. Jeanne, az öltöztetőnő, azonnal kezelésbe vette a művésznőt, s közben csak úgy ömlött a szájából a szó, az émelyítő bókok áradata.

A szóözönnek halk kopogtatás vetett végett. Jeanne kiment, hogy megnézze, ki az, s egy névjegyet adott át, mikor visszatért.

– Bevezessem, asszonyom? – Hadd nézzem csak.

Nadina.lusta mozdulattal nyúlt a névjegy után, és ahogy megpillantotta a nevet – gróf Sergius Paulovitch állt a kártyán –, tekintete felszikrázott.

– Vezesse be! Csak előbb kérem gyorsan a sárga köntösöm. És Jeanne, ha a gróf bejött, elmehet.

– Bien, madame.

Jeanne már hozta is a kért ruhadarabot, egy leheletkönnyű költeményt búzasárga sifonból, hermelindíszítéssel. Nadina belebújt, leült, s maga elé mosolyogva hosszú, fehér kezével lassú ritmust vert az öltözőasztal üveglapján.

A gróf késedelem nélkül élt a megtisztelő lehetőséggel. Középtermetű férfi volt, nagyon vékony, nagyon elegáns, nagyon sápadt és nagyon

kimerült. Arcvonásaiban nem volt semmi figyelemre méltó: az a fajta arc volt, amit az ember könnyen elfelejt, s talán csak a hozzá kapcsolódó furcsa modor idézi fel egy újabb találkozáskor. Szertartásos udvariassággal hajolt a táncosnő kezére:

– Roppantmód örülök, madame, a szerencsének.

Jeanne ezt még hallotta, de aztán kiment, s becsukta maga mögött az ajtót. Ahogy egyedül maradtak, Nadina mosolya megváltozott.

– Bár honfitársak vagyunk, gondolom, nem fogunk oroszul beszélni – mondta.

– Minthogy egyikünk sem tud egy szót sem oroszul, talán helyesebb, ha nem is próbálkozunk vele – válaszolt a vendég.

Közös megegyezéssel angolra váltottak, s most, hogy szertartásos modora lehámlott róla, könnyű volt észrevenni, hogy a grófnak az angol az anyanyelve. Karrierjét valóban Londonban kezdte valaha, mégpedig átváltozóművészként.

– Óriási sikere volt ma este – mondta elismerően. – Gratulálok.

– Én mégis nyugtalan vagyok – felelte a táncosnő. – Úgy érzem, megváltozott a légkör körülöttem. A háború óta nem tudok megszabadulni a gyanakvó tekintetektől. Mintha folyton figyelnének, szaglásznának utánam.

– De odáig, ugye, nem jutott a dolog, hogy kémkedés címen vádeljárás is indult volna maga ellen?

– A főnökünk annál okosabban dolgozza ki a terveket.

– Éljen soká az „Ezredes" – mondta mosolyogva a gróf. – Milyen meglepő a hír, hogy vissza akar vonulni? Visszavonulni! Mint egy orvos, egy hentes, egy vízvezeték-szerelő…

– Vagy bármely más üzletember – fejezte be a mondatot Nadina. – Nincs min csodálkoznunk. Az „Ezredes" mindig kiváló üzletember volt. Úgy dolgozta ki az eseteit, úgy építette fel őket, mint más mondjuk egy cipőgyárat. Anélkül, hogy egyszer is kompromittálta volna magát, lenyűgöző hadműveletek egész sorát tervezte meg és irányította, melyek szakmájának, ha szabad ezt a szót használnom, minden ágát felölelték. Ékszerlopás, hamisítás, kémkedés (ez utóbbi jól jövedelmezett a háború alatt), szabotázs, diszkrét gyilkossági ügyek. Nem volt számára érdektelen terület. S íme a legkiszámítottabb húzása: pontosan tudja, mikor kell abbahagyni. Kezd a dolog veszélyessé válni? Elegánsan visszavonul, s természetesen magával viszi hatalmas vagyonát!

– Hm! – szólt a gróf elgondolkodva. – Jó kis… slamasztikába kerültünk mindnyájan. Mondhatni, feleslegessé váltunk.

– De ki leszünk fizetve… mégpedig bőkezűen !

A művésznő hangjában volt valami fojtott fenyegetés, amire a férfi felkapta a fejét. Nadina maga elé mosolygott, s a mosolyának talányos jellege felkeltette a gróf kíváncsiságát. De aztán diplomatikusan így folytatta:

– Igen, az „Ezredes", ha fizetésre kerül a sor, mindig nagyvonalú. Sikerét szerintem éppen ennek köszönheti, na meg annak, hogy mindig gondoskodik bűnbakról. Nagyszerű koponya, annyi szent! S valóságos apostola az irányelvnek, miszerint: „Ha biztonságosan akarsz valamit elintézni, intéztesd el mással!" Mi mind belemásztunk nyakig, azt csinál velünk, amit akar, semmi terhelő bizonyítékunk nincs, amit ki tudnánk játszani ellene.

Elhallgatott, s szinte várta, hogy Nadina megcáfolja, de az némán ült, s továbbra is rejtélyesen mosolygott maga elé.

– Az égvilágon semmi bizonyítékunk – folytatta a gróf. – Bár megjegyzem, az öreg nagyon babonás. Úgy tudom, néhány éve elment valami jövendőmondóhoz, aki megjósolta, hogy csupa siker lesz az élete, de végül egy nő keresztülhúzza a számításait.

Ez már érdekesebben hangzott. Nadina felkapta a fejét.

– Furcsa, ez aztán furcsa! Azt mondja, egy nő?

A gróf elmosolyodott és vállat vont.

– Nyilván, ha most visszavonul, megnősül. Elvesz majd valami körülrajongott kis cicababát, aki gyorsabban szórja szét a férje millióit, mint ahogy az összeszedte.

Nadina megrázta a fejét.

– Nem, nem, egyáltalán nem így lesz. Figyeljen ide, kedves barátom. Holnap átugrom Londonba.

– S mi lesz az itteni szerződésével?

– Csak egy éjszakáról van szó. És inkognitóban utazom, mint egy királynő. Senki sem fogja észrevenni itt, Párizsban, hogy eltűntem. S mit gondol, miért megyek?

– Gondolom, nem üdülni. Ilyenkor, januárban, undok, ködös az idő odaát. S ha nem üdülés, üzlet.

– Pontosan.

Nadina felállt, és odalépett a grófhoz. Kecses testének minden porcikájából áradt a gőg és a megvetés.

– Azt mondja, nincs semmi terhelő bizonyítékunk a főnök ellen? Téved. Nekem van. Nekem – nő létemre – volt elég eszem és bátorságom, igen, igen, bátorság is kellett hozzá, hogy kettős játszmába vigyem. Emlékszik a De Beer gyémántokra?

– Igen. Kimberley-ben, ugye, mielőtt kitört a háború? Én nem voltam benne, és a részleteket nem is ismerem. Ha jól rémlik, valami titokzatos okból eltussolták az ügyet, igaz? Mellesleg fantasztikus fogás volt, úgy tudom…

– Százezer font. Ketten csináltuk, természetesen az „Ezredes" utasításait követve. S ez volt az az eset, amikor úgy éreztem, eljött a nagy alkalom. Az volt a terv ugyanis, hogy néhány De Beer gyémántot kicserélünk azokkal a gyémántrögökkel, melyeket két fiatal bányamérnök épp akkor hozott Dél-Amerikából Kimberley-be. Így aztán a gyanú automatikusan rájuk terelődött.

– Zseniális ötlet – vetette közbe a gróf.

– Az „Ezredes" ötletei mindig zseniálisak. Mindenesetre én megtettem, amit vártak tőlem, de továbbmentem, s olyasmire vetemedtem, amire az „Ezredes" nem számíthatott. Zsebre tettem egy két dél-amerikai követ – egyiknek-másiknak egészen sajátos a formája, s könnyű bebizonyítani róluk, hogy sosem voltak De Beerék kezében. Nos, ezekkel a zsebemben megtáncoltathatom tiszteletreméltó főnökünket. Ha a két fiatalember szerepe tisztázódik, az „Ezredes" ugyancsak bajban lesz. Évekig hallgattam. Elég volt a tudat, hogy van készenlétben valami fegyverem, amit, ha kell, fel tudok használni ellene. S most eljött az idő! Mielőtt lelép, fizetni fog. És nem is keveset. Csillagászati összeget lesz kénytelen fizetni, megjósolom.

– Ragyogó! – szólt elismerően a gróf. – S a gyémántokat mindenüvé magával viszi?

Lopva körbejáratta a tekintetét a rendetlen szobában.

Nadina felnevetett.

– Ugyan, micsoda feltételezés! Nem őrültem meg. A gyémántokat biztonságba helyeztem valahol, ahol senkinek sem jutna eszébe, hogy kutakodjon utánuk.

– Eszembe se jutott, hogy megőrült, kedvesem de azért szabad annyit megjegyeznem, hogy őrülten könnyelmű? Nem tudom, észrevette-e, de az „Ezredes" nem az a fajta, aki hagyja magát zsarolni.

– Nem félek tőle – mondta Nadina nevetve. – Életemben csak egy férfitől féltem, de az már nem él.

A gróf elgondolkodott, majd váratlanul így szólt:

– Reméljük, nem támad fel.

– Mire gondol? – csattant föl a táncosnő. A gróf mintha meglepődött volna.

– Csak arra – mentegetőzött –, hogy nem jönne túl jól magának, ha feltámadna. Buta vicc volt, semmi több.

Nadina megkönnyebbült.

– Ugyan, holtbiztos, hogy meghalt. Elesett a háborúban. Istenem, hogy tudott… szeretni.

– Dél-Afrikában történt? – kérdezte a gróf könnyedén.

– Igen, ha már kérdi, Dél-Afrikában.

– Maga ott született, kedvesem, ugye? Nadina bólintott. A vendég felállt és a kalapja után nyúlt.

– Végül is – mondta –, nyilván maga tudja legjobban, hogy mit csinál, de én azért jobban félnék az „Ezredestől", mint egy csalódott szerelmestől. Olyasfajta, akit az emberek hajlamosak értékén alul becsülni.

A művésznő gúnyosan felkacagott.

– Mintha én ennyi idő alatt nem ismertem volna ki!

– Ebben nem vagyok olyan biztos – mondta halkan a gróf. – Egyáltalán nem vagyok ebben olyan biztos.

– Oh, megvan a magamhoz való eszem. És nem vagyok egyedül. Holnap köt ki Southamptonban a dél-afrikai postahajó. A hajón van valaki, aki kifejezetten az én kérésemre jön Afrikából, s aki utasításaimnak megfelelően már előkészítette a terepet. Az „Ezredes" nem csak velem találja majd szemben magát, ketten leszünk.

– Bölcs dolog ez?

– Szükséges.

– Vakon megbízik ebben az emberben? A táncosnő talányosan elmosolyodott.

– Vakon. Kétbalkezes, de abszolút megbízható. Elhallgatott, majd szenvtelenül hozzátette:

– A férjem.

I. FEJEZET

Mindenki biztatott, hogy írjam meg ezt a történetet. A legkülönbözőbb emberek. A hatalmasok éppúgy, mint az egyszerű barátaim.

S a körülmények is nagyon kedvezően alakultak. A legelejétől volt szerencsém figyelemmel kísérni az ügyet, végig egészen közelről követtem az eseményeket, s a finisben a befutók élén jutottam a célba Szerencsémre azokat a mozzanatokat, melyekről nekem magamnak nem volt közvetlen értesülésem, feljegyezte Sir Eustace Pedler, aki volt olyan kedves és rendelkezésemre bocsátotta a naplóját.

Hát akkor, íme! Anne Beddingfeld ezennel nekikezd, hogy elmesélje kalandjait.

Mindig nagyon vágytam valami izgalmas kalandra. A napjaim ugyanis rémes egyformasággal teltek. Apám, Beddingfeld professzor Anglia legnagyobb szaktekintélye volt az ősemberre vonatkozó kérdésekben. Mindenki elismeri, hogy zseniális tudós volt. Egész szellemi valójával az őskorban élt, s igen terhesnek találta, hogy hús-vér lénye a huszadik században kénytelen vegetálni. Papát a modern ember abszolúte nem érdekelte – még a neolitikum emberét is megvetette, egyszerű marhapásztort látott benne, s csupán akkor kezdett némileg lelkesedni, amikor szóba került a moustier-civilizáció.

A modern embert azonban sajnos nem lehet teljesen ignorálni. Árucsere-forgalomba kell lépnünk például a mészárossal, a pékkel, a tejesemberrel és a zöldségárussal. S minthogy papa teljesen elmerült a múltban, mama pedig még kiskoromban meghalt, reám hárult a feladat, hogy az élet praktikus harcait megvívjam. Ami engem illet, én őszintén szólva gyűlölöm az őskor emberét, akár az aurignac-i, akár a moustier-i, sőt, még akkor is, ha a chelles-kultúrát képviseli, s bár én gépeltem le és én korrigáltam papa *A Neander-völgyi ember és ősei* című munkájának nagy részét, a Neander-völgyi ősembertől is iszonyodtam, s direkt boldoggá tesz a tudat, hogy oly régen kihalt.

Fogalmam sincs, papa sejtette-e, hogy viszonyulok a témához, de ha igen, nem hiszem, hogy túlságosan érdekelte volna. Soha a legkisebb mértékben sem foglalkoztatta mások véleménye. Ez tulajdonképpen a nagyság jele volt nála, azt hiszem. Ugyanígy teljes közönnyel viseltetett a mindennapi élet szükségletei iránt. Példásan elfogyasztotta mindig, amit elé tettek, de kissé nehezen fogadta, ha fizetni kellett érte. Emlékezetem

szerint sose volt pénzünk. A hírneve nem az a fajta hírnév volt, amit pénzzé lehetett volna tenni. Bár szinte minden jelentős tudományos társaságnak tagja volt, és megszámlálhatatlan titulus állt a neve után, a nagyközönség mit sem tudott a létezéséről, s hosszú tudományos munkái, bár nagymértékben gyarapították az emberi tudás összmennyiségét, a tömegek számára nem jelentettek nagy kísértést. Egyetlenegy alkalommal került csak a közérdeklődés előterébe. Valami tudományos ülésen felolvasást tartott a csimpánzok kicsinyeiről. Az emberi csecsemő határozott antropoid vonásokat mutat, a csimpánzok kicsinyei viszont hangsúlyosabb emberi jegyeket hordoznak, mint a felnőtt egyedek. Ez arra enged következtetni, hogy őseink sokkal majomszerűbbek voltak, mint mi, a csimpánzok ősei viszont fejlettebbek voltak, mint amilyen a faj a mai állapotában – más szóval a mai csimpánz degeneraciós folyamat terméke. Erre a szenzációk iránt fogékony napilap, a *Daily Budget,* minthogy épp valami pikáns híranyagra volt szüksége, már nyomta is a nagybetűs szalagcímet: *„Mi* nem a majomtól származunk, de vajon *tőlünk* származik-e a majom? Tekintélyes professzor nyilatkozata: a csimpánzok elkorcsosult emberi lények." Nem sokkal ezután megjelent nálunk egy újságíró, hogy a papával beszéljen. Megpróbálta rávenni, hogy írjon egy népszerű cikksorozatot a témáról. Ritkán láttam papát ilyen dühösnek. Az újságírót – nagy bánatomra – kirúgta, pedig éppen nagyon szűkében voltunk a pénznek. Őszintén szólva, felmerült bennem, hogy a fiatalember után futok, s azt mondom, apám meggondolta magát, s majd beküldi a kért cikkeket. Könnyen meg tudtam volna írni a sorozatot magam, s papa valószínűleg észre se veszi, hiszen nem olvasta a *Daily Budget-et.* De persze letettem a tervről, mégiscsak túl kockázatos lett volna, inkább fogtam magam, feltettem a kalapomat, s szomorúan leballagtam a falusi fűszereshez, aki ugyancsak zokon vette, hogy újabb üzleti tárgyalásba bocsátkozom vele.

A *Daily Budget* riportere volt az egyetlen fiatal férfi, aki valaha átlépte a küszöbünket. Időnként irigyeltem Emilyt, a kis cselédlányunkat, aki, amikor csak lehetett, a jegyesével, egy langaléta tengerésszel, „korzózni" ment. És „hogy ki ne jöjjön a gyakorlatból" – így szokta mondani –, amikor a tengerész távol volt, a fűszeres legényével vagy a patikussegéddel vonult el. Szomorúan tapasztaltam, hogy senki nem jelentkezik, hogy ért is „belejöjjek a gyakorlatba". Papa minden barátja nagy szakállas, idős professzor volt. Igaz, egyszer Peterson professzor gyöngéden átölelt, azt

mondta, hogy „édes darázsderekam" van, és meg akart csókolni. De hát már csak a kifejezés maga milyen avítt. Képzelhetni, milyen avítt lehet az, aki használja! Életemben nem láttam olyan öntudatos nőt, aki belement volna abba, hogy „darázsdereka" van.

Kalandra, szerelemre, romantikára vágytam, de minden arra vallott, hogy szürke célszerűségnek alárendelt életre ítélt a sors. A falunkban volt egy kölcsönkönyvtár, tele agyonolvasott, filléres regénnyel, és én azokat bújva éltem át a veszedelmek és vad szerelmek izgalmát. Rejtelmes, hallgatag rhodéziai férfiakról álmodoztam elalvás előtt, marcona hősökről, akik mindig „egyetlen csapással terítették le ellenfeleiket". Senki nem volt a faluban sajnos, aki akár csak látszatra is el tudta volna hitetni magáról, hogy még ha több csapással is, de le tudna teríteni egy ellenfelet.

És volt egy mozi is. Hetente újabb folytatását vetítették „Pamela kalandjainak". Pamela teljesen lenyűgözött. Soha semmitől nem rettent meg. Hol repülőgépből zuhant ki, hol tengeralattjárón gyűjtött élményeket, hol meg felhőkarcolók csúcsán egyensúlyozott. Sőt, a gengszterek világába is alámerült, anélkül, hogy a szeme rebbent volna. De nem volt elég rafinált, s az alvilág főnöke elelkapta. Minthogy azonban a hírhedt bűnöző méltóságán alulinak érezte volna, hogy egyszerűen fejbe kólintsa, inkább bűzös csatornákba akarta belefojtani, vagy más újszerű és eredeti halálnemet gondolt ki a szerencsétlen számára. A soron következő rész elején persze a szerelmének mindig sikerült időben megmenteni. Általában bódultan jöttem ki a moziból, s mikor hazaértem, ott várt az értesítés, hogy kikapcsolják a gázt, ha nem egyenlítjük ki a legutolsó számlát!

És mégis, bár sejtelmem sem volt róla, minden perc egy lépéssel közelebb vitt az igazi, nagy kalandhoz.

Nyilván rengeteg ember van a világon, aki soha nem hallott arról a koponyáról, amelyet Észak-Rhodéziában találtak a Broken Hill-bányákban. Egyik reggel, mikor lementem a nappaliba, papa olyan izgatott volt, hogy azt hittem, agyvérzést kap. Alig várta, hogy elmondja, mi történt.

– Érted, miről van szó, Anne? Lehet ugyan, hogy van némi egybeesés a jávai koponya és e között, de ez csak felszíni lehet, csak felszíni. Biztos vagyok benne, végre előkerült, amiről mindig beszéltem – a Neander-völgyi ősember őse. Te is tudod, hogy a gibraltári koponya a legprimitívebb lelet a Neander-völgyi koponyák közül. S miért? Mert a faj bölcsője Afrikában van. Onnan indultak el Európa felé…

– Papa, ne tegyél dzsemet a füstölt heringre! – vágtam közbe, s még a levegőben leállítottam szórakozott szülőm kezét. – Hol is tartottál?

– Onnan indultak…

Hírtelen fulladásos roham fogta el a heringszálkák miatt, melyeket izgalmában lenyelt.

– Azonnal indulnunk kell – jelentette ki, miután felállt az asztaltól. – Nincs vesztegetni való időnk. Meg kell nézni közelről, egészen biztos, hogy fantasztikusan értékes leletek vannak a környéken. Kíváncsi vagyok, a szerszámok a mous-tier-kultúrára utalnak-e. Véleményem szerint őstulokcsontok fognak előbukkanni és nem a bundás rinocéroszperiódusra utaló leletek. Nyilván pillanatokon belül elözönlik a lelőhelyet. Ott kell lennünk, mielőtt a tömeg odaér. Még ma írsz a Cook Utazási Irodának, Anne!

– Pénzügyileg mik az elképzeléseid, papa? – kérdeztem tapintatosan.

Szemrehányóan nézett rám.

– Mindig oly lehangolóak a szempontjaid, kislányom. Nem lehetünk kicsinyesek. A tudomány előrehaladása érdekében az ember nagyvonalú kell, hogy legyen.

– Félek, hogy Cookék nem lesznek nagyvonalúak, papa.

Elkomorodott.

– Majd készpénzben fizetsz, édes Anne.

– Nincs készpénzem.

Papa most már elvesztette a türelmét.

– Gyermekem, igazán nem kívánhatod, hogy ilyen triviális anyagi részletekkel foglalkozzam. Majd a bank – tegnap mintha értesítést kaptunk volna, hogy van benn huszonhét fontunk.

– Gondolom, az a hiteltúllépés.

– Megvan. Írj a kiadómnak!

Minden meggyőződés nélkül adtam meg magam. Papa könyvei inkább a hírnevét duzzasztották, mint a pénztárcáját. Az ötlet viszont, hogy menjünk el Rhodéziába, ugyancsak ínyemre volt. „Azok a rejtelmes, hallgatag férfiak", ismételgettem magamban féktelen örömmel. S akkor valami különösre lettem figyelmes.

– Felemás cipő van rajtad, papa – mondtam. – Vedd le a barnát, és húzd fel a fekete párját! S ne felejts el sálat vinni. Nagyon hideg van.

Néhány perc múlva kifogástalan cipőben és meleg sállal a nyaka körül papa eltávozott…

Késő este ért haza, s enyhe bosszúsággal konstatáltam, hogy nemcsak a sálját, de a kabátját is elvesztette.

– Te jó ég, hát nem igazad van! Tudod, levetettem mind a kettőt, mielőtt bementem volna a barlangba. Az ember mindig csupa sár lesz.

Együttérzően bólogattam, s közben eszembe jutott az az eset, mikor úgy jött haza, hogy a szó szoros értelmében tetőtől talpig pleisztocén agyag borította.

Azért költöztünk Little Hampsley-be, mert onnan papa könnyen ki tudott menni a Hampsley-barlangba, melyben olyan gazdag aurignaci anyag van. A faluban van égy kis múzeum, s a múzeum gondnoka és papa nap mint nap a barlangban bogarászott, s egyre újabb és újabb leleteket hoztak felszínre a bundás rinocéroszok és a barlangi medvék korának kultúrájáról.

Aznap éjjel papa csúnyán köhögött. Másnap belázasodott. Elküldtem az orvosért.

Szegény papa menthetetlen volt. Kétoldali tüdőgyulladás. Négy nappal később meghalt.

II. FEJEZET

Minden-ki nagyon kedves volt hozzám. Össze voltam zavarodva, és jólesett a figyelem. Nem voltam vigasztalhatatlan. Papa sose szeretett. Tudtam. Ha szeretett volna, talán cserébe én is viszontszeretem. Nem, nem szerettük egymást, de összetartoztunk. Gondoskodtam róla, és titokban csodáltam a tudásáért és a tudomány iránti, megalkuvást nem ismerő odaadásért. És fájt, hogy akkor kellett meghalnia, amikor a legizgalmasabb kalandot ígérte az élete. Legszívesebben egy barlangban temettem volna el, a rénszarvasokat, kovakő szerszámokat ábrázoló rajzok közé, de a zsarnoki közvélemény nyomására kénytelen voltam csúf, falusi temetőnkben választani neki egy sírhelyet (természetesen márványlapot is rendeltem rá). A lelkész szavait, melyek nyilván őszinte hitből fakadtak, nem éreztem nagyon vigasztalónak.

Elég sok időbe telt, míg rájöttem, hogy végre szabad vagyok. Olyan régóta vágytam rá! Árva voltam, gyakorlatilag koldusszegény, de szabad. És most vettem először észre, milyen kedvesek az emberek körülöttem. A lelkész nem győzte magyarázni, mennyire nagy szüksége volna a feleségének egy társalkodónőre. Falusi könyvtárosunk hirtelen a fejébe vette, hogy feltétlenül kell egy másodkönyvtárost is alkalmaznia. Végül felkeresett a körorvos, s miután mindenféle nevetségesen átlátszó magyarázatot adott arra nézve, hogy miért nem küldte el még a számláját, megkért, hogy legyek a felesége.

Megdöbbentem. A doktor úr csöppet sem volt vonzó férfi. Inkább gondolta az ember negyvennek, mint harmincnak, s köpcös testén nevetséges pókhasat hordott. Egyáltalán nem hasonlított a „Pamela kalandjainak" főhősére, s főleg nem a rejtelmes és hallgatag rhodéziai férfira. Pár percig gondolkodtam, majd megkérdeztem, miért akarja, hogy a felesége legyek. Ettől egy kicsit zavarba jött, s azt mondta, sokkal könnyebb egy körorvos élete, ha nős. A dolog így még kevésbé lelkesített. Valami belső hang mégis azt súgta, hogy bele kell mennem. Biztonságot ígért. Biztonságot és kényelmet. Most, hogy újra végiggondolom a jelenetet, úgy érzem, igazságtalan voltam szegényhez. Nyilván őszintén szeretett, csak azt gondolta, a tapintat abban a helyzetben azt diktálja, hogy ne arról az oldalról közelítse meg a dolgot. Az én romantikus lelkem azonban berzenkedett.

– Nagyon kedves – mondtam neki –, de ez lehetetlen. Sose tudnék hozzámenni olyan férfihoz, akibe nem vagyok őrülten szerelmes.

– Nem gondolja, hogy…

– Nem – mondtam határozottan. Felsóhajtott.

– És mihez akar kezdeni, gyermekem?

– Kalandokra vágyom. Körül akarok nézni a világban – válaszoltam habozás nélkül.

– Mennyire gyermek még, Miss Anne! Egyáltalán nem számol…

– A gyakorlati nehézségekkel? De igen, doktor úr. Nem vagyok álmodozó iskolásleány – inkább nagyon is számító, makrancos hölgy vagyok! Majd észrevenné, ha feleségül venne.

– Jó lenne, ha meggondolná magát…

– Az lehetetlen. Újra felsóhajtott.

– Volna még egy ajánlatom. Van egy nagynéném Walesben, aki épp egy fiatal hölgyet keres, aki segít neki, és mellette van, ha úgy alakul. Nem érdekelné ez a lehetőség?

– Köszönöm, doktor úr, de Londonba akarok menni. Ha jól nyitva tartom a szememet, meglátja, találok valami nekem való munkát. Egyszer csak azt hallja majd, hogy Kínában vagyok vagy Timbuktuban.

A következő vendégem Mr. Flemming volt, papa londoni ügyvédje. Kifejezetten azért utazott le, hogy beszéljen velem. Ö maga is lelkesedett az antropológiáért, s nagyon nagy becsben tartotta papa tudományos munkásságát. Magas, keskeny arcú, ősz hajú, szikár férfi volt. Mikor beléptem a szalonba, felállt, mindkét kezemet megfogta, és hosszasan paskolgatta.

– Szegény gyermekem – ismételgette –, szegény, szegény gyermekem.

Váratlanul azon kaptam magam, hogy anélkül, hogy szándékosan alakoskodni akarnék, elkezdem az árva gyermek szerepét játszani. Mr. Flemming szinte kényszerített rá. Jóságos volt, kedves, atyai. Nyilván meg volt győződve róla, hogy csacska kislány vagyok, aki magára maradt, s egyedül kell, hogy boldoguljon ebben a rideg világban. Az első perctől kezdve nyilvánvaló volt, hogy teljesen felesleges lenne megpróbálni meggyőzni az ellenkezőjéről. A későbbi események igazoltak: nagy szerencse, hogy nem is próbáltam.

– Gyermekem, mit gondol, tudna rám figyelni, míg néhány fontos dolgot elmagyarázok?

– Ö, persze.

– Mint magácska is tudja, atyja igen nagy ember volt. Az utókor méltó tisztelettel fog emlékezni rá. De nem volt igazán érzéke az üzlethez.

Ezt legalább annyira tudtam, ha nem jobban, mint Mr. Flemming, de kibírtam, hogy ne szóljak egy szót sem. Ő meg folytatta:

– Nem hinném, hogy könnyen át tudná látni ezeket a dolgokat, gyermekem, de megpróbálom a lehető legegyszerűbben megmagyarázni a helyzetet.

Túl nagy feneket kerített a dolognak. A lényeg az volt, hogy 87 font 17 shilling és 4 penny volt az összvagyonom, amellyel nekiindultam a világnak. Az összeg módfelett elégtelennek tűnt fel. Fojtott aggodalommal vártam, mi következik. Attól féltem, esetleg Mr. Flemmingnek is van egy nénikéje, teszem azt Skóciában, aki épp társalkodónőt keres. De kiderült, hogy nincs.

– A kérdés az – folytatta –, hogy oldjuk meg a jövőjét. Ha jól tudom, nincs egyetlen rokona sem.

– Nincs. Teljesen egyedül vagyok a világban.

– Éreztem, ahogy megint a filmszínésznő kezd beszélni belőlem.

– Vannak barátai?

– Mindenki nagyon kedves hozzám – válaszoltam megindultan.

– Ki ne lenne kedves egy ilyen elbűvölő, fiatal teremtéshez? – mondta Mr. Flemming gálánsan. – Hát, gyermekem, át kell gondolnunk, mihez is lehetne kezdeni.

Egy percig habozott, majd azt mondta: – Mi lenne, ha egy kis időre feljönne hozzánk Londonba?

Kapva kaptam a lehetőségen. Londonba! Ott aztán minden megeshet!

– Nagyon-nagyon kedves öntől – válaszoltam. – Tényleg befogadnának? Csak amíg körülnézek. Tudja, kell keresnem valami munkát.

– Igen, gyermekem. Értem. Majd körülnézünk és keresünk valami megfelelő… elfoglaltságot.

Ösztöneim azt súgták, hogy Mr. Flemmingnek egészen más fogalmai vannak arról, mi lenne a számomra „megfelelő" elfoglaltság, mint nekem, de nem ez volt a legalkalmasabb pillanat, hogy a kérdést megvitassuk.

– Akkor ebben megegyeztünk. Mi lenne, ha most azonnal velem jönne?

– Ó, köszönöm. De nem lehet, hogy Mrs. Flemming…

– A feleségem nagyon boldog lesz, ha vendégül láthatja.

Nem vagyok benne biztos, hogy a férjek olyan jól ismerik a feleségüket, mint gondolják. Én bizony nagyon neheztelnék, ha a férjem a megkérdezésem nélkül árvákat hozna a nyakamra.

– Majd sürgönyözünk neki a vasútállomásról – zárta le a témát Mr. Flemming.

A legszükségesebb dolgokat néhány perc alatt összeszedtem. Szomorúan vizsgálgattam a kalapomat, mielőtt feltettem a fejemre, Eredetileg „Mári"-kalap volt, én legalábbis így hívom ezt a fajtát, amit szerintem kimenős kiscselédeknek kéne viselni, bár még sose láttam rajtuk. Fekete szál-mából készült, megfelelően méla karimával. Egy-szer hirtelen elkapott az ihlet, belerúgtam, jó alaposan megnyomkodtam, és ráerősítettem egy rikító sárgarépát, amitől az egész olyan lett, mint egy kubista látomás. Kifejezetten izgalmas volt. A répát aztán leszedtem, s most eltávolítottam a beavatkozás minden más nyomát is. A „Mári"-kalap visszanyerte eredeti hervatag jellegét, s most nyomasztóbb látványt nyújtott, mint valaha. Úgy gondoltam, meg kell próbálnom annyira árvának látszani, amennyire csak tudok. Egy csöpp aggodalommal néztem ugyanis a Mrs. Flemminggel való találkozás elé, s azt reméltem, hogy lefegyverzi majd, ha elég szánalmas látványt nyújtok, mikor betoppanok.

Mr. Flemming is szorongott egy kissé, legalábbis úgy láttam, mikor felfelé mentünk kensíngtoni házuk lépcsőjén. Mrs. Flemming elég szívélyesen üdvözölt. Nagydarab, lagymatag nő volt, a „jó anya, jó feleség" fajtából. Felvezetett egy makulátlanul tiszta hálószobába, s azt mondta, reméli, mindent megtalálok, ami kell, majd közölte, hogy negyedóra múlva kész az uzsonna, és magamra hagyott.

Hallottam, hogy kissé emelt hangon kezdett be-szelni, amint belépett az első emeleti szalonba. S néhány perc múlva veszekedés zaja szűrődött fel hozzám:

– Az tény! Valóban *roppant* csinos.

Milyen nehéz is az élet. A férfiak csak akkor kedvesek, ha az ember jól néz ki, viszont a nők egyáltalán nem kedvesek, ha az ember kinéz valahogy.

Mélyet sóhajtottam, s kelletlenül nekiláttam külsőm átalakításának. Elég jó hajam van. Fekete, valódi fekete, nem sötétbarna. És sűrű fürtökben veszi körül a homlokomat, és beborítja a fülemet. Könyörtelen mozdulattal fésültem hátra az egészet. A füleim a maguk nemében elég tűrhető'ek, mutogatni őket azonban enyhén szólva divatjamúlt dolog mostanság. Mire

elkészültem, éppúgy néztem ki, mint az árvaházi kislányok, akiket kis kalapkában és piros pelerinben hurcolnak körbe az utcán katonás sorokban.

Mikor a szalonba léptem, feltűnt, hogy Mrs. Flemming milyen elégedett tekintettel vizsgálgatja szabadon hagyott füleimet. Mr. Flemming mintha kissé zavarban lett volna. Mintha azt mondta volna magában: „Ugyan, mit csinálhatott ez a gyermek magával?"

Ettől eltekintve a nap elég jól telt. Megbeszéltük, hogy azonnal munka után indulok.

Mielőtt lefeküdtem volna, szigorúan megvizsgáltam magam a tükörben. Jól nézek ki? Esküszöm, nem gondoltam, hogy igen. Nincs egyenes, görög orrom, rózsabimbóajkam, s semmi egyéb, amit szépnek tartanék. Igaz, hogy egyszer egy segédlelkész azt mondta, olyan a szemem, mint „a sötét, sötét erdők mélyén felcsillanó napfény", de a segédlelkészeknek tele van a feje idézettel, s bármikor elő tudnak citálni egy megfelelő textust. Sokkal jobban szerettem volna ír típusú, kék szemeket, mint azt a sötétzöldet, amiben barna foltok úszkálnak. De ami azt illeti, egy kalandornőhöz a zöld szem sokkal jobban illik.

Szorosan magam köré csavartam egy fekete ruhát úgy, hogy a karom és vállam szabadon maradjon. Akkor visszakeféltem a hajamat, és ráfésültem a fülemre. Jó alaposan bepúdereztem az arcomat, amitől a bőröm sokkal világosabb lett, mint rendesen. Addig kotorásztam mindenfelé, amíg találtam valami ajakírt, s jó vastagon kimázoltam vele a számat. Aztán bekormoztam egy parafadugót, és besötétítettem a szemem alatt a bőrömet. Végül a meztelen vállamra egy piros sálat kanyarítottam, beletűztem egy vörös tollat a hajamba, s a szám sarkába becsippentettem egy cigarettát. Igen elégedett voltam az eredménnyel.

– Anna, a kalandornő – mondtam, s biccentettem a tükörképemnek.

Milyen csacska is egy fiatal lány!

III. FEJEZET

A következő hetek elég unalmasan teltek. Mrs. Flemming és a barátnői számomra teljesen érdektelenek voltak. Órákon át egyébről sem beszéltek, mint saját magukról és a gyerekeikről, hogy milyen nehéz jó tejet szerezni a gyerekeknek, és, hogy mit mondanak a tejesnek, ha kiderül, hogy nem friss a tej. Aztán következtek a cselédek. Hogy milyen nehéz jó cselédet kapni, hogy mit mondtak a közvetítőnek és az mit válaszolt.

Újságot szerintem sose olvastak, s egyáltalán nem érdekelte őket, hogy mi zajlik a világban. Nem szerettek utazni.

Szerintük Angliában minden olyan más. A Riviéra volt az egyetlen hely, ami szóba jöhetett, mert ott mindenkivel össze lehetett futni, aki számít.

Csöndben hallgattam őket, s alig bírtam türtőztetni magam. Szinte mind nagyon gazdagok voltak. Nyitva állt előttük az egész világ, minden csodájával, s ők ki nem mozdultak volna Londonból, a szürke unalomból, s a tejesemberről meg a cselédekről beszélgettek! Tényleg *buták* voltak – a saját szűk kis területükön is: majdnem mindnek valami iszonyú zagyvaság volt a háztartási költségekről vezetett feljegyzése.

Az ügyeim elég lassan haladtak. Miután a ház és a bútorok vevőre találtak, kiderült, hogy az így befolyt összeg épphogy a tartozásainkat fedezi. S állást egyelőre nem találtam. Nem mintha olyan nagyon akartam volna! Őszintén meg voltam róla győződve, hogy ha az ember igazán vágyik valami nagy kalandra, egyszer csak a kellős közepén találja magát. Az az elméletem, hogy amit nagyon akarunk, azt meg is kapjuk.

Az élet hamarosan igazolta ezt a tételemet.

Január elején, pontosan 8-án, egy sikertelen beszélgetésről tartottam hazafelé. Egy hölgynél voltam, aki titkárnőt s egyben társalkodónőt keresett, de valójában egy olyan háztartási alkalmazottra volt szüksége, aki hajlandó napi tizenkét órát dolgozni évi 25 fontért! Miután nem leplezett megvetéssel elköszöntünk egymástól, végigsétáltam az Edgware Roadon, majd átvágtam a Hyde Parkon a St. George's Hospital felé. Ott lementem a Hyde Park Corner metróállomásra, és váltottam egy jegyet a Gloucester Roadig.

A peron legvégére mentem. Kíváncsi voltam, tényleg van-e váltó és szemafor a két alagút között. Ostoba büszkeség fogott el, mikor sejtésem beigazolódott. Alig néhányan lézengtek az állomáson, s a peron végén is csak egy férfi álldogált rajtam kívül. Ahogy elmentem mellette, furcsa szag

csapott meg. Ha van szag, amit ki nem állhatok, az a naftaliné. Ennek a férfinak a télikabátjából meg csak úgy áradt a naftalinszag. Pedig a télikabátot jóval január előtt szokás előszedni, s mostanra a naftalinszagnak már el kellett volna párolognia. A férfi egészen az alagút szájánál állt. Teljesen belemerült a gondolataiba, így nyugodtan, minden udvariasság nélkül szemügyre vehettem. Alacsony, törékeny, napbarnított arcú, világoskék szemű férfi volt, állán kis sötét szakállal.

– Most jött vissza külföldről – állapítottam meg magamban. – Azért olyan büdös a kabátja.

Most jött meg Indiából. Tiszt nem lehet, akkor nem volna szakálla. Talán teaültetvényes.

Ebben a pillanatban a férfi megfordult, mintha visszafelé akarna indulni a peronon. Közönyösen rám nézett, majd mögém siklott a tekintete, s az arca hirtelen eltorzult. Iszonyú félelem, majdhogynem pánik tükröződött a szemében. Mint aki ki akar térni valami elől, ösztönösen hátraugrott, és bezuhant a vágányok közé. A sínek hirtelen felszikráztak, és sercegés hallatszott. Sikítottam. Mindenfelől emberek rohantak oda. Előkerült két állomásfelügyelő is, s átvették az irányítást.

Nem mozdultam a helyemről. Valami könnyű kíváncsiság odatapasztott a peronhoz. Tudatom egyik fele nyüszítve menekült volna a szerencsétlenség helyszínéről, de a másik hideg, szenvtelen kíváncsisággal figyelte, hogy emelik ki a szerencsétlent az áram alatt lévő sínekről.

– Szabadna közelebb? Orvos vagyok. Magas, barna, szakállas férfi nyomakodott át mellettem, és a test fölé hajolt.

Vizsgálni kezdte a testet, és én hírtelen úgy éreztem, az egész jelenet valahogy hamis. Valami nem stimmel, valami nem lehet igaz. Mikor befejezte, felegyenesedett és megrázta a fejét.

– Vége. Itt már nincs mit tenni.

Közelebb léptem, de egy elgyötört hangú peronellenőr kiabálni kezdett:

– Legyenek szívesek hátrébb húzódni! Mi értelme van itt tolakodni?

Hányinger fogott el. Gondolkodás nélkül megfordultam, és futva indultam fel a lépcsőn a lift felé. Az egész egyszer csak oly iszonyatos lett. Ki kell jutnom a friss levegőre! Az orvos pár lépéssel előttem ment. Minthogy az egyik lift épp akkor érkezett meg fentről, a másiknak mindjárt indulnia kellett. Az orvos futni kezdett, hogy elérje, s ahogy szaladt, leejtett egy darab papírt.

Lehajoltam, felvettem, s utána indultam. De a liftajtó becsukódott az orrom előtt, s én ott maradtam, kezemben a papírral. Mire a következő lifttel feljutottam, már sehol nem láttam az emberemet. Csak abban reménykedhettem, hogy nem valami fontos céduláról van szó. Egy félbeszakított, sima noteszlap volt, rajta ceruzával néhány szám és egy név.

Első látásra nem tűnt fontos feljegyzésnek. Mégis haboztam, eldobjam-e. Ahogy ott álltam, tépelődtem, hirtelen összerándult a gyomrom. Már megint az a kellemetlen naftalinszag! Az orromhoz emeltem a cédulát. Csak úgy áradt belőle a bűz. Dehát akkor…

Gondosan összehajtogattam a papírt, és betettem a táskámba. Lassan hazaballagtam, s otthon elvonultam, hogy végiggondoljam a történteket.

Mrs. Flemmingnek azt mondtam, hogy egy rémes szerencsétlenséget láttam a metróban, ami nagyon megviselt, úgyhogy inkább felmegyek a szobámba és lefekszem. Nagyon kedves volt, ragaszkodott hozzá, hogy előbb igyak egy csésze teát, de aztán békén hagyott. Rögtön hozzáláttam, hogy kipróbáljak valamit, amit útközben terveztem el. Ki akartam deríteni, miért hatott oly hamisnak az a jelenet, amikor az orvos megvizsgálta a testet. Először lefeküdtem a földre, éppolyan pozitúrában, ahogy a holttest feküdt, majd magam helyett egy hengerpárnát tettem az ágyról a szőnyegre, s amennyire csak vissza tudtam emlékezni, megpróbáltam megismételni az orvos minden egyes mozdulatát. Mire befejeztem, rájöttem a hamisság okára. Felültem a sarkamra, s a szemben lévő falra meredtem.

A lapok rövid hírben számoltak be a szerencsétlenségről, s felvetették a kérdést, vajon öngyilkosság volt-e, vagy gyilkosság áldozata lett az ismeretlen férfi. Rögtön tudtam, mi a kötelességem, s miután elmeséltem neki az egészet, Mr. Flemming is igazat adott.

– Biztosan be fogja idézni az esküdtbíróság. Jól értem, hogy senki más nem volt elég közel ahhoz, hogy lássa az eseményeket?

– Úgy éreztem, mintha valaki közeledne a hátam mögött, de nem tudom biztosan. Egyébként, ha jött is, nem jutott olyan közel.

Eljött az esküdtszéki tárgyalás napja. Mr. Flem-ming megtette a szükséges lépéseket, s most elkísért. Azt hiszem, attól félt, túl nagy megpróbáltatás lesz a számomra, s én kénytelen voltam leplezni előle, mennyire hidegen hagy az egész.

Az elhunytat L. B. Carton néven azonosították. A zsebeiben nem találtak semmit, csak egy ügynökségtől származó engedélyt, minek

értelmében megtekinthet egy bizonyos házat valahol Marlow-ban, a folyó partján. Az engedély L. B. Carton névre volt kiállítva, akinek jelenlegi lakóhelyeként a Russel Hotel volt megjelölve. A szálloda képviseletében megjelenő hivatalnok azonosította a tetemet, s elmondta, hogy az illető az előző nap érkezett, s L. B. Carton néven jelentkezett be. Lakóhelyeként a dél-afrikai Kimberly-t jelölte meg. Nyilvánvalóan a hajóról egyenesen a hotelbe ment.

Én voltam az egyetlen, aki láttam valamit a történtekből.

– Szóval azt gondolja, hogy baleset volt? – kérdezte az ügyész.

– Biztos vagyok benne. Valamitől megijedt, s automatikusan hátraugrott.

– De mitől ijedhetett meg?

– Azt nem tudom. De valami történt. Pánik ült ki az arcára.

Erre az egyik bamba esküdtszéki tag azt mondta, van, aki egy macskától is pánikba tud esni. Talán macskát látott a szerencsétlen. Én nem találtam az ötletet túl meggyőzőnek, de úgy látszik, az esküdtszéknek megfelelt. Nyilván alig várták, hogy hazamehessenek, s boldogok voltak, hogy kimondhatták az ítéletet: baleset és nem öngyilkosság történt.

– Különös – mondta az ügyész –, hogy az orvos, aki először látta a tetemet, nem jelentkezett. Fel kellett volna venni a nevét és a címét. Különös, hogy megfeledkeztek róla.

Csöndben mosolyogtam. A doktorra nézve megvolt a teóriám. Éppen ezért elhatároztam, hogy minél hamarabb felkeresem a Scotland Yardot.

Másnap reggel újabb eseményre ébredtem. Flemmingéknek járt a *Daily Budget*, s az újság végre elemében volt.

ÚJABB HÁTBORZONGATÓ ESET
A METRÓSZERENGSÉTLENSÉG UTÁN!
NŐI HOLTTESTET TALÁLTAK EGY ÜRESEN ÁLLÓ HÁZBAN!

Mohón kezdtem olvasni.

„Tegnap szenzációs bűntényre derült fény Marlow-ban, a Malomházban. Az épület, amely Sir Eustace Pedler képviselő tulajdonát képezi, bú-torozatlanul kiadó. Ennek az épületnek a megtekintésére találtak engedélyt annak a férfinak a zsebében, aki a Hyde Park Corner metróállomáson öngyilkosságot követett el. Tegnap a Malomház emeletén egy szép, fiatal nő tetemére bukkantak, akit a jelek szerint megfojtottak. A

nőről megállapították, hogy valószínűleg külföldi, de még nem sikerült azonosítani. A rendőrség a hírek szerint már nyomon van. A Malomház tulajdonosa, Sir Eustace Pedler, éppen téli pihenőjét tölti a Riviérán."

IV. FEJEZET

Senki nem jelentkezett, hogy a tetemet azonosítsa. A bíróság a következőket tudta kideríteni.

Január 8-án, nem sokkal egy óra után, egy jól öltözött, enyhén idegen akcentussal beszélő nő ment be a Butler és Park Ingatlanközvetítő Úgynökség knightsbridge-irodájába. Azt mondta, szeretne bérelni vagy venni egy házat valahol London közelében, a Temze partján. Több ház adatait is megadták neki, köztük a Malomházét is. A nő Mrs, de Castina néven mutatkozott be, s címként a Ritz Hotelt adta meg, de a szállodában ezen a néven nem volt bejelentve senki, s a szállodából kiszálló alkalmazott nem tudta azonosítani a tetemet.

Mrs. Jamest, Sir Eustace Pedler kertészének a feleségét hívták be tanúként. Ő volt a ház gondnoka, s a parkban, egy kis portáslakásban lakott. Mrs. James elmondta, hogy aznap körülbelül háromkor egy hölgy jelent meg nála, aki meg akarta nézni a házat. Bemutatta az engedélyt, melyet az ügynökség állított ki, s Mrs. James, ahogy szokta, odaadta neki a ház kulcsait. A ház elég messze van a portáslaktól, s a gondnoknő nem szokta elkísérni az érdeklődőket. Néhány perccel később megjelent egy fiatalember. Mrs. James leírása szerint magas, széles vállú, világosszürke szemű férfi volt; borotvált arca bronzbarnára sült, s barna öltönyt viselt. Azt mondta Mrs. Jamesnek, hogy a hölgy barátja, s ő is meg akarja nézni a házat, csak előbb fel kellett adnia egy sürgönyt a postán. Mrs. James megmutatta neki az utat a házhoz, s többet nem gondolt az egésszel.

Öt perccel később a fiatalember megint bekukkantott, visszaadta a kulcsokat, és azt mondta, hogy sajnos nem felel meg a ház nekik. Mrs. James most nem látta a hölgyet, de nem gondolt, semmi különösre. Azt azonban észrevette, hogy a fiatalembert valami nagyon felizgathatta. „Úgy nézett ki, mintha kísértetet látott volna. Arra gondoltam, talán rosszul van."

A következő nap ismét megjelent egy hölgy és egy úr, hogy megnézzék a házat. Ők fedezték fel a holttestet az egyik emeleti szobában, a földön. Mrs. James azonosította a tetemet. Az a nő volt, aki előző nap járt ott. Az ingatlanközvetítő képviselői is felismerték benne „Mrs. de Castinát". A rendőrségi orvosszakértő megállapította, hogy a nő körülbelül huszonnégy órája halott. Ezek után a *Daily Budget* habozás nélkül arra a következtetésre jutott, hogy a nőt a metróbeli szerencsétlenség áldozata ölte meg, s miután végzett a nővel, öngyilkosságot követett el. Minthogy

azonban a férfi a metróállomáson kettőkor halt meg, s a nő még háromkor ép és egészséges volt, nem tűnt túl logikusnak összekapcsolni a két halálesetet. A fenti zsebében talált engedély és a malomházi gyilkosság látszólagos egybeesése azon véletlenek egyike, melyek olyan gyakran fordulnak elő az életben.

Az esküdtszék körözést adott ki ismeretlen személy vagy személyek ellen „szándékos emberölés" gyanúja miatt, s a rendőrség nekikezdhetett, hogy felkutassa a „barna ruhás férfit". Minthogy Mrs. James egészen biztosan állította, hogy a házban senki nem tartózkodott, amikor a hölgy bement,hogy a fiatalemberen kívül senki nem járt a házban a következő nap délutánjáig, logikus volt a következtetés, hogy szegény Mrs. de Castinát a fialalember ölte meg. Tudni lehetett, hogy a nőt egy erős, fekete kötéllel fojtották meg, hogy valószínűleg hátulról támadták meg, s így nem volt ideje kiáltani. A holttest mellett heverő fekete selyem retikülben egy teleírt noteszt találtak, némi aprópénzt, csak úgy beszórva, egy finom csipke zsebkendőt és egy londoni retúrjegy szelvényét. Mindez nem sokat segített.

A *Daily Budget* közölte ezeket a részleteket, s naponta szólította nyomozásra olvasóit: „Keressük mindnyájan a barna ruhás férfit!" Naponta átlag ötszázan írtak be, s jelentették, hogy nyomon vannak. A napbarnított, magas fiatalemberek pedig tömegesen átkozták el a percet, amikor hagyták, hogy a szabójuk rábeszélje őket a barna színre. A metróbeli szerencsétlenségről, melyről a lap megállapította, hogy semmi köze a marlow-gyilkossághoz a közvélemény lassan megfeledkezett.

Tényleg nem volt semmi köze egymáshoz a két ügynek? Én nem voltam benne olyan biztos. Igaz, hogy nem voltam pártatlan, hiszen a metróbeli balesetre úgy tekintettem, mint személyes tulajdonomra, tényleg volt néhány egybeesés a két eset között. Mind a kettőben szerepelt egy napbarnított férfi – nyilván egy angol, aki külföldön élj –, s még néhány közös mozzanat. Ezek miatt a közös mozzanatok miatt éreztem végül is kötelességemnek, hogy elmenjek a Scotland Yardra. Ott közöltem, hogy beszélni szeretnék azzal a tiszttel, aki a Malomház-üggyel foglalkozik.

Beletelt egy kis időbe, amíg megértették, mit akarok, ugyanis véletlenül az elveszett tárgyak osztályán kezdtem a vizitemet, de végül bevezettek egy kis szobába és bemutattak Meadows bűnügyi felügyelőnek.

Meadows felügyelő alacsony, vörös hajú ember volt, a modora olyan, amit én kifejezetten irritálónak érzek. Az egyik sarokban – szintén civilben – egy csatlósa üldögélt.

– Jó napot kívánok – mondtam kissé idegesen.

– Jó napot! Foglaljon helyet. Úgy értesültem, valami fontos információ birtokában van a malomházi gyilkossággal kapcsolatban, s ezt akarja elmondani nekünk.

A hangjából kételkedés és önhitt magabiztosság áradt. Éreztem, hogy a vérnyomásom egyre feljebb és feljebb kúszik.

– Nyilván tud arról a férfiról, felügyelő, aki a metróban a vágányok közé esett? S akinek a zsebében találtak egy engedélyt…

– Ó, ön nyilván Miss Beddingfeld, aki vallomást tett az esküdtszéki tárgyaláson. Valóban volt egy engedély nála, de sok mindenki másnál is lehetett ilyen, csak azokat nem érte végzetes baleset.

Igyekeztem minden erőmmel higgadt maradni.

– Nem találja különösnek, hogy nem volt nála jegy?

– Ez aztán tényleg egyszerű! Valahol leejtette. Velem is előfordul nemegyszer.

– De pénz se volt nála.

– Volt egy kis apró a nadrágzsebébe szórva.

– De nem volt nála tárca.

– Sok férfi nem hord magánál se csekket, se tárcát.

Taktikát változtattam.

– Nem találja különösnek, hogy az orvos nem jelentkezett?

– Az orvosoknak annyi dolguk van, sokszor újságot olvasni sincs idejük. Nyilván rég elfelejtette az egész balesetet.

– Úgy látom, felügyelő, nem túlságosan érdekli, amit mondok –, mondtam ártatlan mosollyal.

– Ön pedig, Miss Beddingfeld. mintha túlságosan vonzódna a „különlegességekhez". A fiatal hölgyek romantikusak, tudom – szeretik a rejtélyeket, a talányos históriákat. De minthogy sok a dolgom…

Megértettem. Felálltam.

De akkor a férfi a sarokban félénk hangon megszólalt:

– Ne kérjük meg a kisasszonyt, hogy mondja el, mit gondol az ügyről, felügyelő?

A felügyelő legnagyobb megdöbbenésemre belement.

– Helyes. Miss Beddingfeld, remélem, nem bántottam meg. Nos, feltett néhány kérdést, és utalt bizonyos körülményekre. Elmondaná pontosabban, hogy mire gondol?

Nehéz volt döntenem, sértett méltósággal kivonuljak-e, vagy engedjek a vágynak, s előadjam az elméletemet. Hagytam a csudába a sértett méltóságot.

– A tárgyaláson azt mondta, biztos benne, hogy nem Öngyilkosság történt.

– Igen, erről meg vagyok győződve. Az a férfi valamitől nagyon megijedt. Vajon mitől? Biztosan nem tőlem. Valaki jöhetett felénk a peronon, akit ismert és akitől félhetett.

– Ön nem látott senkit?

– Nem – ismertem be. – Nem fordultam: hátra. S aztán, ahogy kiemelték a szerencsétlent, valaki előrenyomakodott, hogy megvizsgálja. Azt mondta, orvos.

– Ebben nem látok semmi különöset – mondta szárazon a felügyelő.

– Igen, de nem volt orvos. – Micsoda?

– Nem volt orvos – ismételtem.

– Honnan tudja, Miss Beddingfeld?

– Nehéz pontosan megmagyarázni. A háború alatt kórházban dolgoztam, és láttam, hogyan vizsgálják az orvosok a sérülteket. Van valami gyors, begyakorlott személytelenség a mozdulatukban. Ez az ember egészen másképp viselkedett. S egy orvos sose nyúlna jobb felé, ha a szívét akarná kitapintani.

– S ez jobb oldalon kereste?

– Igen. Akkor nem tudtam, mitől olyan különös az egész, csak azt éreztem, hogy valami nem

Mimmel. Aztán otthon alaposan végiggondoltam mindent, s rájöttem, miért éreztem olyan irreálisnak a jelenetet. A felügyelő toll és papír után nyúlt.

– Ahogy a mellkast tapogatta, bőven volt rá alkalma, hogy bármit kivegyen a halott zsebéből.

– Nem tartom valószínűnek – mondta a felügyelő. – De azért… Tudna személyleírást adni?

– Magas, széles vállú férfi, sötét, hegyes szakállal, sötét télikabátban, fekete cipőben, fején keménykalappal, orrán aranykeretes szemüveggel.

– Ha leszámítjuk a kabátot, a szakállat és a szemüveget, nem marad semmi, amin elindulhatunk – dörmögte a felügyelő. – Öt perc alatt teljesen megváltoztathatta a külsejét, ha akarta. S nyilván akarta, ha tényleg egy jól öltözött, zsebtolvaj volt.

Eszembe se jutott, hogy ilyesmit állítsak. Mindenesetre megértettem, hogy a felügyelővel nem érdemes tárgyalni.

– Ennyit akart mondani, kisasszony? – kérdezte, s szemmel láthatóan megkönnyebbült, amikor felálltam.

– Igen – mondtam. Aztán hirtelen úgy döntöttem,, búcsúzóul az adumat is kijátszottam. – Még annyit, hogy feltűnően brachycephal* volt. Azon nemigen tudhat változtatni.

Örömmel láttam, hogy a felügyelő tolla megáll a levegőben. Nyilván nem tudta, hogy kell leírni a brachykefalt.

---

* Rövidfejűség; olyan koponyaalkat, amelynek szélessége meghaladja a koponyahosszúság négyötödét.

V. FEJEZET

A kudarctól és felháborodástól olyan lendületbe jöttem, hogy a (következő feladatot meglepően könnyen megoldottam. Mielőtt elmentem volna a Scotland Yardra, már félig-meddig kész volt a tervem arra az esetre, ha ott nem boldogulok. Minden azon múlt, lesz-e merszem végigcsinálni.

Van egy sor dolog, amivel az ember normális állapotában nem is kísérletezne, de dührohamában tökéletesen meg tudja oldani. A ScotlandYardról habozás nélkül Lord Nasby házához mentem.

A milliomos Lord Nasby volt a *Daily Budget* tulajdonosa. Más lapja is volt, nem is egy, de a *Daily Budgetet* különösen közel érezte a szívéhez. Az Egyesült Királyságban nem volt olyan ház, ahol ne ismerték volna a nevét, a *Daily Budget* jóvoltából. Minthogy a lap épp aznap közölt beszámolót a nagy ember munkabeosztásáról, pontosan tudtam, hogy abban az időben otthon kell lennie, mivel akkor szokott a titkárnőjének diktálni.

Természetesen nem gondoltam, hogy ha egy fiatal nő becsönget hozzá és közli, hogy a ház urával óhajt beszélni, máris bebocsátást nyer Ölordsága magasztos színe elé. De ezt a problémát már jóelőre megoldottam. A Flemming – ház előcsarnokában a névjegytálcáról elemeltem Loamsley márkinak, az angol sportélet leghíresebb főrendi támogatójának névjegyét. Kenyérgalacsinnal tisztára dörzsöltem, s a következő mondatot firkantottamrá: „Kérlek, légy szíves, fogadd néhány percre Miss Beddingfeldet." Egy kalandornő nem lehet nagyon kényes az eszközeit illetően.

Az ötlet bevált. A púderes lakáj átvette a névjegyet és eltűnt vele. Pillanatokon belül megjelent Lord Nasby titkára. Némi vita után távozott, majd hamarosan, ismét visszatért, és felszólított, hogy kövessem. Szót fogadtam. Egy hatalmas termen mentünk keresztül, ahol néhány gyors-és gépíró úgy röppent el az utamból, mintha a szel-lemvilágból visszatért utazó volnék. Aztán becsukódott mögöttem az ajtó, s ott álltam szemtől szemben Lord Nasby-vel.

Hatalmas férfi volt. Hatalmas a feje. Hatalmas az arca. Hatalmas a bajusza. Hatalmas a hasa. Próbáltam összeszedni magam. Nem azért jöttem, hogy Lord Nasby hasáról elmélkedjek. Már harsogott is felém:

– Miről van szó? Mit akar Loamsley? Maga a til kárnője? Ki vele!

– Először is – szóltam, s igyekeztem halálos nyugalmat erőltetni magamra –, nem ismerem Lord Loamsley-t, ő meg pláne nem engem. A névjegykártyáját abból a házból emeltem el, ahol most épp lakom, s az üzenetet én magam írtam rá. Az a helyzet, hogy nagyon fontos számomra, hogy meghallgasson, uram.

Egy percig nem lehetett tudni, agyvérzést kap-e vagy megússza. Végül azonban nyelt egy nagyot, s túl volt az életveszélyen.

– Tisztelem a hidegvérét, hölgyem. Nos, hallgatom. Pontosan két percet kap.

– Az bőven elég – válaszoltam. – S érdekelni fogja. A Malomház-rejtélyről van szó.

– Ha megtalálta a „barna ruhás férfit" – vágott közbe –, írjon a szerkesztőnek.

– Ha közbeszól, nem tudom két perc alatt befejezni – mondtam határozottan. – Nem találtam meg a „barna ruhás férfit", de valószínűleg meg fogom.

A lehető legrövidebben elmondtam neki a metrószerencsétlenséggel kapcsolatos tényeket s saját következtetéseimet. Mikor elhallgattam, váratlanul megkérdezte:

– Mit tud brachykephal-alkatról?

Megemlítettem papa nevét.

– A majmos ember? Tényleg? Nem mondom hölgyem, a maga koponyája se semmiség. Csal nagyon kevés, amiből ki lehet indulni. Számunkra szinte használhatatlan.

– Pontosan tisztában vagyok vele.

– Akkor hát mit óhajt tőlem?

– Állást a lapjánál, hogy kivizsgálhassam a ügyet.

– Ezt nem tehetem. Erre már megvan a sajá emberünk.

– Nekem meg megvan a saját teóriám.

– Az, amit elmesélt?

– Nem, Lord Nasby. Van még valami.

– Igazán? Eszes lánynak látszik, mondhatom S mi az?

– Amikor az állítólagos orvos beszállt a liftbe leejtett egy cédulát. Felvettem. Naftalinszagú volt Naftalin-szaga volt a szerencsétlenül járt ember nek is. Az orvosnak viszont nem. Tehát azonnal tudni lehetett, hogy a holttest ruhájából vette ki a cédulát. Két szó áll rajta és néhány szám.

– Megnézhetem?

Lord Nasby már nyújtotta is a kezét.

– Azt már nem – mondtam mosolyogva. – Én találtam.

.-Tényleg eszes lány. Igaza van, ne adja ki a kezéből. Nem bántja a bűntudat, hogy nem adta át a rendőrségnek?

– Ma voltam ott. Oda akartam adni. ők azon ban nem hajlanak arra, hogy lehet némi összefüggés a metróbeli eset és a marlow-gyilkosság között. Ilyen körülmények között úgy érzem helye. sebb, ha megtartom a cédulát. S egyébként is, a felügyelő nem volt hajlandó komolyan venni.

– Ostoba ember lehet. Nos, hölgyem, a következőket ajánlhatom. Folytassa a munkát önállóan s ha van valami anyaga, olyasmi, ami közölhető küldje be, s majd meglátjuk. A *Daily Budge* nyitva áll a fiatal tehetségek előtt. De előbb bizonyítania kell. Megértette?

Megköszöntem, és elnézést kértem a módszerért, ahogy rátörtem.

– Hagyja csak! Én nem bánom, ha valaki kissé szemtelen, főleg, ha ilyen szép szeme van. Egyébként két percet kapott, s a közbevágásokkal együtt már három is letelt. De ez is szép teljesítmény egy nőtől! Nyilván a természettudomány közelében töltött gyerekkor az oka.

Újra kinn voltam az utcán, s úgy lihegtem, mintha futottam volna. Az első találkozás Lord Nasby-vel kissé kimerített.

VI. FEJEZET

Győzelmi mámorban értem haza. A tervem sokkal jobban sikerült, mint reméltem. Lord Nasby kifejezetten megértő volt. Most már – ahogy mondta – csak „bizonyítanom" kell. Mikor végre bezárkózhattam a saját szobámba, elővettem a becses cédulát, és nagy figyelemmel tanulmányozni kezdtem. Kezemben tartottam a rejtély kulcsát. Először is: mit jelenthetnek a számok? Öt számjegy volt a papíron, s az első kettőt egy pont választotta el a másik háromtól.

– Tizenhét – százhuszonkettő – mormogtam magam elé.

Ezzel nem sokra mentem.

Aztán megpróbáltam összeadni a számokat. Regényekben sokszor használják ezt a módszert, s gyakran jutnak vele meglepő következtetésekre.

– Egy meg hét az nyolc, meg egy az kilenc, meg kettő az tizenegy, meg kettő az tizenhárom!

Tizenhárom. Szerencsétlen szám! Talán figyelmeztetés, hogy tartsam távol magam az egésztől, Valószínű. Leszámítva azonban ezt a mellékkörülményt, a szám nem mondott semmit. Nem hinném;, hogy volna olyan összeesküvő, aki így írná le a tizenhármas számot. Ha tizenhármat akarna írni akkor azt is írná.

Az egyes és a kettes között volt egy kis kihagyás. Ennek megfelelően megpróbáltam kivonni a huszonkettőt a százhetvenegyből. Százötvenkilencet kaptam. Ezek a számtani műveletek kétségkívül frissítően hatnak az ember szellemi állapotára, de ami a rejtély megoldását illeti, hát abban bizony nem sokat segítettek. Abbahagytam hát a számolgatást, a szorzást és az osztást ki se próbáltam, hanem áttértem a szavak értelmezésére.

Kilmorden Castle. Ez legalább egyértelmű. Egy helységnév. Valószínűleg egy ősi nemesi família bölcsője. (Hová tűnt az örökös? Ki örökli a címet?) Vagy egy romantikus várrom? Elásott kincsek?

Ez az. Minél jobban belegondoltam, annál hihetőbbnek tűnt az elásott kincs lehetősége. Ilyen eseteknél mindig szerepelnek titokzatos számok. Egy lépés jobbra, hét lépés balra, áss le egy láb-nyit, menj huszonkét lépcsőfokkal lejjebb. Valahogy így. A részleteket majd később kiokoskodom. Az a fontos, hogy minél hamarabb Kilmorden Castle-ban legyek.

Hősies kitörést hajtottam végre a szobámból, és könyvekkel megrakodva tértem vissza. Who's Who, Whitaker, egy helységnévtár, egy történelmi album a „skót nemesi fészekről", és már nem emlékszem, kinek a könyve a Brit-szigetek történetéről.

Telt az idő. Egymás után lapoztam végig a könyveket, s nőttön – nőtt a bosszúságom. Az utolsó albumot dühösen csaptam össze. Úgy tetszett, Kilmorden Castle nem létezik.

Váratlanul patthelyzetbe kerültem. Pedig *kell, hogy* létezzen az a hely! Ugyan miért talált volna ki valaki egy ilyen nevet, s miért írta volna fel egy darab papírra? Képtelenség!

Akkor eszembe jutott valami. Talán egy kastélyosított borzadályról van szó az egyik londoni elővárosban, s ilyen sznob nevet ötölt ki hozzá a tulajdonosa. De ha ez igaz, ugyancsak nehéz lesz megtalálni. Leverten ültem le a sarkamra (amikor valami fontos dolgom van, mindig a szőnyegre kuporodom), s azon törtem a fejem, hogy kezdjek hozzá.

Vagy más úton kell megközelíteni a rejtélyt? Addig törtem a fejem, míg ragyogó ötletem támadt, és friss energiával pattantam föl. Hát persze, meg kell tekintenem a „helyszínt". Egy jó szimatú detektív mindig felkeresi a tetthelyet! És bármeddig tartson is, mindig talál valamit, amit a rendőrség nem vett figyelembe. Egyértelmű volt, mit kell tennem. El kell mennem Marlow-ba.

De, hogy jutok be a házba? Egy sor kalandos terv ötlött fel bennem, melyekről némi fontolgatás után le kellett mondanom. Végül a legegyszerűbb megoldáshoz folyamodtam. A ház jó ideje kiadó – valószínűleg még mindig. Majd úgy teszek, mintha ki akarnám venni.

Úgy döntöttem, hogy a helyi ingatlanügynököt keresem fel, neki nyilván kevesebb címe van, így hamarabb érek célt.

Az ügynök azonban nagy ügybuzgalommal fogadott, és legalább öt-hat kifogástalan háznak az adataival árasztott el. Minden találékonyságomra szükség volt ahhoz, hogy elháríthassam ajánlatait. Kis híján feladtam már a próbálkozást.

– Biztos, hogy nem volna még valami? – kérdeztem, s csüggedten néztem az ügynök szemébe.

– Valami, ami egészen közel van a folyóhoz, szép nagy kerttel és portáslakkal?

Vagyis felsoroltam a Malomház minden tartozékát, már amennyire az újságokból értesültem a részletekről.

– Hát lenne éppen még egy. Sir Eustace Pedler háza – ajánlotta az ügynök, nem túl nagy meggyőződéssel. – A Malomház. Talán hallott róla.

– Csak nem az, ahol… – kérdeztem elcsukló hangon. (Ez az elcsukló hang talán a legnagyobb erősségem.)

– De igen! Ahol a gyilkosság történt. Gondolom, nem szeretne…

– Oh, nem hiszem, hogy zavarna – hárítottam el, s úgy tettem, mint aki megpróbálja összeszedni a bátorságot. A szerepformálásom, úgy éreztem, teljesen hiteles. – S gondolom, anyagilag is kedvezőbbek a feltételek, a körülményekre való tekintettel.

Ez az utolsó mondat zseniálisra sikeredett.

– Az meglehet. Mi tagadás, nem lesz könnyű bérlőt találni rá, személyzetről gondoskodni, meg ilyesmi. Ha megtekintette, s úgy érzi, megfelel, azt tanácsolom, ön tegyen árajánlatot. Töltsek ki megtekintési engedélyt?

– Ha volna olyan szíves.

Nem telt bele negyedóra, s már a portáslak előtt álltam, a Malomház parkjának bejáratánál. Bekopogtam, s abban a pillanatban kivágódott az ajtó, és a szó szoros értelmében kiperdült a házból egy középkorú asszony.

– Senki nem mehet be a házba, érti? Elegem van a riporterekből. Sir Eustace megparancsolta…

– Nekem azt mondták, kiadó – mondtam fagyosan, és odanyújtottam az engedélyt. – Természetesen, ha valaki már kivette…

– Ó, bocsásson meg a kisasszony. Már az idegeimre mennek ezek az újságírók. Nincs egy perc nyugta tőlük az embernek. Nem vette azt ki senki, nem is nagyon fogja.

– Beázik a csatorna? – kérdeztem ideges suttogásra váltva.

– Jaj, kisasszony, a *csatornának* semmi baja. De csak hallott arról a szegény kölföldi hölgyről, akit itt gyilkoltak meg?!

– Mintha olvastam volna róla a lapokban – mondtam könnyedén.

A közönyöm felébresztette a jó asszony büsz-keségét. Ha túlzott kíváncsiságot mutatok, biztos visszavonult volna, mint csiga a házába. De így megeredt a nyelve.

– Naná, hogy olvasott! Minden újság írt róla. A *Daily Budget* mindenfelé köröz, hogy elkapja a tettest. Azt mondják, a rendőrséggel nem sokra megyünk. Remélem, nekik sikerül – bár fess fiú volt, ami azt illeti, annyi szent. Olyan katonaforma. Én azt mondom, biztos megsebesült a haborúban –, attól soknak olyan zavaros lett az észjárása. A nővérem

fiának is. Vagy a hölgy kínozta meg – el tudnám képzelni róla, tudja a kisasszony is, milyenek a külföldiek. Bár megjegyzem, finom úrinőnek látszott. Épp ott állt, ahol most a kisasszony.

– Fekete volt vagy szőke? – próbálkoztam. – Az újságban a képen nem lehet jól látni az ilyesmit.

– A haja fekete volt, az arca meg nagyon fehér. Mondtam is magamban, természettől nem lehet annyira fehér. A szája meg kegyetlenül ki volt rúzsozva. Nekem az ilyen nem imponál – mondjuk egy kis púder néha-néha, az egészen más dolog.

Most már úgy belemelegedtünk, mint két régi Jó barátnő. Megkockáztattam egy újabb kérdést:

– Nem látszott rajta, hogy ideges lenne vagy nyugtalan?

– Csöppet se. Mosolygott magában, olyan nyugodtformán, mintha valami vidám dolog járna az eszében. Azért aztán teljesen elcsudálkoztam, mikor másnap délután szalad az a pár vissza a ház-ból és rendőrért kiabál, merthogy meggyilkoltak valakit a házban. Soha meg nem érthetem, s életemben többet be nem teszem a lábam a házba sötétedés után, ha addig élek is. Azt hiszi, itt a lakban megmaradtam volna, ha Sir Eustace térden állva nem könyörög?

– Azt hittem. Sir Eustace Cannes-ban van

– Ott volt, kisasszony, de visszajött, mikor megtudta, mi történt. Hogy térden állva könyörgött, azt csak úgy szokásból mondtam, gondolhatja. Mert hát a titkára jött ki, és duplájára emelte a bérünket, csak, hogy maradjunk. John az uram meg azt mondta, a pénz az pénz.

Őszinte szívvel rábólintottam Johnnak erre a nem túl eredeti megállapítására.

– De a fiatalember – tért vissza Mrs. James váratlanul a korábbi témára –, az *tényleg* idegesnek látszott. Olyan furaformán csillogott a szeme. És emlékszem, feltűnt, hogy milyen világoskék a szeme. Hogy izgul, gondoltam magam De eszembe nem jutott volna, hogy valami nem stimmel. Még akkor se, mikor újra bekopogott, s rém furán viselkedett.

– Mennyi ideig lehetett a házban?

– Hát nem sokáig. Tán öt percig.

– Milyen magas lehetett? Olyan száznyolcvankettő?

– Igen, olyasforma.

– S azt mondja, hogy simára volt borotváival

– Teljesen, kisasszony. Még kis kefebajuszkája se volt.

– S az álla? Nem csillogott? – kérdeztem egy váratlan ötlettől vezettetve.

Mrs. James döbbenten bámult rám.

– Most, hogy mondja, kisasszony, úgy *em*lékszem, hogy igen, csillogott. Honnan tudja?

– Nem tudom, miért, de a gyilkosoknak gyakran csillog az álla – mondtam merészen.

Mrs. James gyanakvás nélkül elhitte.

– Tényleg? Sose hallottam.

– Gondolom, nem figyelte meg, milyen a feje.

– Hát olyan normális. Na, de hozom a kulcsokat, kisasszony.

Átvettem a kulcsokat, s megindultam a Malomház felé. Úgy éreztem, Mrs. James visszaemlékezése csak megerősítette mindazt, amit eddig sikerült rekonstruálnom az eseményekből. Az első perctől fogva meg voltam róla győződve, hogy a fiatalember és a metróbeli „orvos" közötti különbségek lényegtelenek. Egy télikabát, egy szakáll, aranykeretes szemüveg. Az „orvos" középkorúnak látszott, de emlékeztem rá, hogy amikor a test fölé hajolt, viszonylag fiatalnak hatott. Mozdulatainak ruganyossága fiatal izomzatra vallott.

A szerencsétlenség áldozatának (a Naftalin embernek, ahogy magamban hívtam) és a külföldi nőnek, Mrs. de Castinának, vagy ki tudja, hogy hívták valójában, találkoznia kellett volna a Malomházban. Vagy mert féltek, hogy követik őket, vagy valami más okból, azt az igen eredeti megoldást választották, hogy ügynökségi engedélyt szereznek maguknak ugyanannak a háznak a megtekintésére. Így aztán a találkozás teljesen véletlenszerűnek tűnt volna fel.

Hogy a Naftalinember váratlanul meglátta az „orvost", s, hogy nem számított rá és megrémült tőle, arról is többé-kevésbé meg voltam győződve. S, hogy mi történt ezután? Az „orvos" eltávolította a színészi kellékeit, és követte a nőt Marlow-ba. Lehet, hogy túl gyorsan kellett cselekednie, és egy kis ragasztó az állán maradt. Erre kérdeztem rá, mikor Mrs. Jamesszel beszélgettem.

Miközben mindezeket átgondoltam, odaértem a Malomház (régimódi, alacsony bejáratához. Megfordítottam a kulcsot a zárban, és beléptem. Az előcsarnok alacsony volt, sötét és elhagyatott. Penészszag 'áradt belőle. Önkéntelenül megborzongtam. Vajon azt a szegény nőt, aki mosolyogva lépett be ide néhány nappal ezelőtt, megérintette-e valami ebből a síri

hangulatból? Ki tudja? Elhalt-e a mosoly az ajkán, s összeszorította-e a szívét valami megnevezhetetlen rémület? Vagy még mindig mosolyogva, egyenesen elindult felfelé, s semmit nem érzett meg előre a végzetből, amely perce-ken belül utolérte? A szívem gyorsabban kezdett verni. Biztos, hogy üres a ház? Nem vár-e rám is a végzet valahol? Életemben most először éltem át, mit jelent az a gyakran használt kifejezés, hogy „légkör". A háznak határozottan megvolt a maga légköre, úgy éreztem, valami kegyetlen, fenyegető, gonosz erő rejtőzik benne valahol…

VII. FEJEZET

Gyorsan leráztam magamról ezeket a nyomasztó érzéseket, és felszaladtam az emeletre. A szobát, ahol a tragédia történt, könnyű volt megtalálni. Aznap, mikor a testre rábukkantak, zuhogott az eső, és sáros lábnyomok borították a parkettát mindenfelé. Kíváncsi lettem volna, maradt-e lábnyom a gyilkos után is. A rendőrség bizonyára nem beszélt volna róla túl sokat, ha talált volna lábnyomokat, és aztán az is eszembe jutott, hogy a tragédia napján gyönyörű, tiszta idő volt, így biztosan nem is találtak semmi ilyesmit.

A szobában nem volt semmi érdekes. Majdnem teljesen négyzet alakú volt, |két kiugró ablakfülkével, csupasz, fehér falakkal és csupasz padlóval, amelynek a szélei elszíneződtek, ahol a szőnyeg véget ért. Alaposan körülnéztem, de az égvilágon semmit sem találtam. A tehetséges, fiatal detektívnek nemigen maradt felfedezni valója, amit a rendőrség ne vett volna észre.

Vittem magammal egy jegyzettömböt és ceruzát, és kötelességtudóan felvázoltam a szobát, hogy megszabaduljak a kudarcélménytől. Ahogy vissza akartam tenni a ceruzát a táskámba, leejtettem, s az gurulva elindult a padlón.

A Malomház jó régi épület volt, s a padló nem Volt egészen vízszintes. A ceruza nekiindult, s egyre gyorsabban gurult, míg csak meg nem állt az ablak alatt. Mindkét ablakmélyedésben volt egy-egy pad, s a pad alatt egy-egy szekrényke. A ceruza nekiütődött a szekrényke ajtajának. Az ajtó be volt csukva, de eszembe ötlött, ha nyitva lett volna, a ceruza biztosan begurul a szekrénykébe. Kinyitottam az ajtót, s a ceruza már ment is befelé, míg végül szerényen eltűnt a legbelső sarokban. Benyúltam érte, s közben arra gondoltam, hogy mivel odabenn sötét van, s a szekrényke formája elég különleges, az ember csak akkor talál meg benne valamit, ha kitapogatja. De a ceruzán kívül nem találtam semmit. Minthogy rámenős fajta vagyok, odamentem a másik ablakhoz is.

Először azt hittem, az a szekrényke is üres, de kitartó tapogatózásommal végül elnyertem méltó jutalmamat: a kezem valami kemény papírhengerbe ütközött, amely a szekrényke túlsó fala mentén, egy kis mélyedésben bújt meg. Amint a markomban volt, tudtam, mi az. Egy tekercs film. Ez aztán már tényleg valami!

Természetesen gondoltam rá, hogy a tekercs lehet Sir Eustace Pedleré is, egy régi film, amely begurult a szekrénykébe, és nem vették észre, de azért nem volt túl valószínű. A piros borítópapír egészen újnak látszott. Csak annyira volt poros, amennyi két-három nap alatt – vagyis a gyilkosság óta – rárakódhatott. Egyébként vastagon be-lepte volna már a por.

Ki ejthette le? A nő vagy a férfi? Emlékeztem, hogy a beszámolók szerint a nő táskájához látszó lag nem nyúlt senki. Ha dulakodás közben véletlenül kinyílt volna, s onnan pottyan ki a filmte keres, azzal együtt az aprópénz is kihullott volna s szétgurul a földön. Nem, ki van zárva, hogy; nő ejtette el a filmet.

Gyanakodva szaglászni kezdtem. Teljesen a; idegeimre ment volna a naftalin-szag? Meg mertem volna esküdni rá, hogy a tekercs is naftalin-szagú. Közelebb hajoltam. Persze érződött a celluloid sajátságos illata is, de kétségtelenül társult hozzá az a szag is, melyet úgy utálok. Hamarosar rájöttem, honnan ered. Egy szövetszál volt becsípődve az orsó egyik vágatába, s azt teljesen átjárta a naftalin szaga. A tekercs tehát volt a Naftalinember zsebében. Lehet, hogy járt itt, s valahogy elejtette? Nem nagyon valószínű. Az ő minden lépéséről tudni lehet.

Inkább az „orvos" lehetett. A tekercset ugyanúgy magához vehette, mint a cédulát. S ahogy itt dulakodott a nővel, elejtette.

Megvan a rejtélyhez a kulcs! Elő kell hívatni a képeket, s a képek előhívják a megoldást.

Felvillanyozva indultam. A kulcsokat visszaadtam Mrs. Jamesnek, s már rohantam is az állomásra. Hazafelé, útközben elővettem a cédulát, s újra vizsgálgatni kezdtem. Váratlanul a számjegyek új kombinációban álltak össze. Igen, miért ne rejthetnének egy dátumot? 17 1 22. 1922. január 17. Hát persze, milyen ostoba voltam, hogy eddig nem gondoltam rá! Ha pedig így van, azonnal ki kell derítenem, hol van az a Kilmorden Castle, hiszen már 14-e van. Még három nap. Nem sok, szinte reménytelen, ha az ember azt se tudja hol kezdjen hozzá.

Aznap már késő volt, hogy beadjam a tekercset előhívatni. Rohannom kellett vissza Kensington-ba, hogy el ne késsek a vacsoráról. Eszembe jutott, hogy nagyon könnyen meg lehet állapítani helyes következtetésekre jutottam-e bizonyos pon-tokon. Megkérdeztem Mr. Flemminget, nem emlékszik-e rá, volt-e fényképezőgép Cartonnál. Tudtam, hogy nagy

érdeklődéssel olvasta a tudósításokat, s, hogy nem kerülhette el a figyelmét egyetlen részlet sem.

Legnagyobb meglepetésre és bosszúságomra azt mondta, hogy nem volt. Gondosan számba vettek mindent, amit a szerencsétlennél találtak, hátha rábukkannak valamire, amiből elmebeli állapotára következtetni lehetne. S Mr. Flemming határozottan emlékezett rá, hogy semmiféle fényképezőgépet nem említettek.

Ez egy kissé aláásta a teóriámat. Ha nem volt fényképezőgépe, mért lett volna nála egy tekercs film?

Másnap korán reggel elmentem, hogy előhívassam a filmet. Annyira biztosra akartam menni, hogy elgyalogoltam a Regent Streetig, a nagy Kodak-stúdióba. Beadtam a tekercset, és minden kockáról kértem nagyítást. A pult mögött a fiatalember trópusi használatra gyártott, sárga ólomkazettás filmeket rakott gúlába, s csak akkor vette fel az én tekercsemet, amikor befejezte. Megnézte, majd hozzám fordult:

– Itt valami tévedés lehet – mondta és mosolygott.

– Ó, nem hinném – mondtam. – Miért gondolja?

– Összekeverte a tekercseit. Ez egy *bontatlan.* Amilyen méltóságteljesen lehetett, kivonultam az üzletből. Tudom, időnként nem árt, ha az ember rájön, milyen ostoba tud lenni. De nem túl kellemes élmény átélni e felismerést!

És akkor, ahogy épp egy hajózási társaság kirakata előtt sétáltam el, hirtelen megakadt a szemem valamin. A kirakatban ki volt téve a társaság egyik hajójának a modellje, s rajta a neve: „Kenilworth Castle". Azonnal bementem, odaléptem a pulthoz, s elcsukló hangon (ez alkalommal nem kellett tettetni!) megkérdeztem:

– Mikor indul a Kilmorden Castle?

– 17-én, Southamptonból. Cape Townba? Első vagy másodosztály?

– Mennyibe kerül?

– Az első osztály nyolcvanhét font… Közbevágtam. Ez az egybeesés már túl sok volt.

Pontosan annyi, amennyi az örökségem! Minden pénzemet felteszem egy lóra.

– Első osztályt, legyen szíves – mondtam.

Most aztán már a jóisten se ment meg a kalandoktól.

VIII. FEJEZET

(Részletek Sir Eustace Pedler parlamenti képviselő naplójából)

Elképesztő dolog, hogy sosincs egy kis nyugalmam. Én a nyugodalmas élet híve vagyok. Szeretem a klubomat, szeretek időnként egy-egy bridzspartit lejátszani, egy jól elkészített vacsorát elfogyasztani egy pohár jól megválasztott borral. Nyáron szeretek Angliában lenni, télen a Riviérán. Soha nem érzek semmi vágyat, hogy szenzációs eseményekbe keveredjem. Nem mondom, szívesen olvasok róluk a lapokban néha-néha a kandalló mellett. De ennél több nekem, köszönöm, nem kell. Egyetlen ambícióm, hogy kényelmesen éljek. Tetemes mennyiségű energiát és pénzt fektettem bele, hogy ezek a vágyaim teljesüljenek. S mégse mindig sikerül. Ha nem is velem történnek az események, körülöttem zajlanak, s időnként képtelen vagyok kivonni magam a hatásuk alól. Gyűlölök pedig a hatásuk alá kerülni.

Pagett ma reggel is egy sürgönnyel lépett be a szobámba. Olyan megnyúlt képpel, mint egy süketnéma, ha temetésre megy.

Guy Pagett a titkárom, ügybuzgó, pedáns, szorgalmas fiatalember, aki minden tekintetben tiszteletet érdemel. De nem ismerek senkit, aki ennyire idegesítene. Sokáig törtem a fejem, hogyan tudnék megszabadulni tőle, de nem nagyon bocsáthatja el az ember a titkárát csak azért, mert az jobban szeret dolgozni, mint játszani, vagy mert szeret korán kelni, és mert egyszerűen feddhetetlen. Egyetlen dolog mulattat benne: az arca. Éppolyan a fizimiskája, mint egy tizennegyedik századi gyilkosé – arra a méregadagoló típusra gondolok, amilyet a Borgiák alkalmaztak előszeretettel.

Az egész nem ingerelne annyira, ha Pagett nem próbálna engem is munkára késztetni. Szerintem a munka valami olyasmi, amit könnyedén, légiesen kell intézni – mondhatni játszadozva! Nem hinném, hogy Guy Pagett valaha is játszadozott volna az életben. Mindent nagyon komolyan vesz. Ettől olyan nehéz elviselni.

A múlt héten az a ragyogó ötletem támadt, hogy elküldöm Firenzébe. Rengeteget beszélt Firenzéről, s ezerszer elmondta, mennyire szeretne eljutni oda.

– Édes öregem – kiáltottam –, holnap már indulhat is. Minden költséget vállalok.

Január ugyan nem éppen az a hónap, mikor az ember Firenzébe kívánkozik, de Pagettnek oly mindegy. Már láttam is a lelki szemeim előtt, ahogy útikönyvvel a kezében járja a várost, s vallásos áhítattal végignézi az összes képtárat. Nekem bőven megér ennyit egy hét szabadság.

Csodás hét volt. Mindent megtettem, amire régen vágytam, s nem csináltam semmit, amihez nem volt kedvem. De ma reggel kilenckor, pislogva konstatáltam, hogy Pagett tolakodott be közém és a durva hajnali fény közé. Tudtam, hogy a szabadságnak vége.

– Megvolt már a temetés, édes fiam – kérdeztem –, vagy csak délben lesz?

Pagett nem értékeli száraz humoromat.

– Szóval tud róla, Sir Eustace?

– Miről? – kérdeztem bosszúsan. – Az arc-kifejezéséből arra következtettem, hogy valamelyik közeli rokonát lesz kénytelen még ma reg-gel elhantolni.

Pagett nem volt hajlandó tudomást venni a tál m adásról.

– Azt hittem, még nem jutott el a hír önhöz – jelentette ki, s meglobogtatta a sürgönyt. – Tudom, hogy nem szereti, ha korán ébresztjük, de már kilenc óra van (Pagett ragaszkodott ahhoz, hogy a hajnali kilencet délidőnek tekintse), s arra gondoltam, a körülményekre való tekintettel…

S ismét meglobogtatta a sürgönyt.

– Mi van a kezében?

– Sürgöny a marlow-rendőrségtől. Meggyilkoltak egy nőt a Malomházban.

Ettől végleg felébredtem.

– Micsoda arcátlanság! – kiáltottam. – Miért pont az én házamban? Ki gyilkolta meg?

– Az nem áll itt. Gondolom, uram, azonnal indulnunk kéne haza, Angliába?

– Hogy jut ilyesmi az eszébe? Miért kéne hazamenni?

– A rendőrség…

– Mi dolgom nekem a rendőrséggel?

– Minthogy az ön házában történt…

– Elég nagy pech ez nekem, de igazán nem te-hetek róla.

Guy Pagett baljósan ingatta a fejét.

– Nagyon szerencsétlen hatása lehet az ügynek a választási esélyeire, uram – mondta síri hangon.

Nem nagyon értettem, miért kellene attól félni, hogy szerencsétlen következménye lehet a gyilkosságnak politikai karrieremre, de abban biztos voltam, Pagett ösztönei csalhatatlanok ilyen ügyekben. Ki gondolna arra, hogy egy képviselő kevesebb elánnal intézi választói ügyeit, mert valami, ki tudja, honnan szalasztott nő besétál egy üres házba, s ott hagyja magát meggyilkolni? Ki tehet arról, hogy az a ház véletlenül egy képviselőé? De hát ki tudná megmagyarázni, a tiszteletre méltó brit közvélemény miért ítél úgy, ahogy ítél?!

– Ráadásul külföldi az illető hölgy, s ez még tovább rontja a helyzetet – tetézte meg baljós képpel Pagett.

Ebben megint csak igaza lehetett. Ha árt az ember jó hírének, hogy megölnek a házában egy asszonyt, akkor az még jobban árt, ha az az asszony külföldi. Hirtelen valami egészen más jutott eszembe.

– Te jó ég! – kiáltottam. – Remélem, Caroline-t nem fogja felizgatni a dolog.

Caroline az a hölgy, aki főz rám. Mellesleg a kertészem felesége. Hogy milyen feleség, azt nem tudom, de ragyogó szakács. James viszont nem jó kertész, én mégis hajlandó vagyok eltartani a lusta disznót, sőt a portáslakot is odaadtam nekik, hadd lakjanak ott, csak, hogy ne kelljen lemondanom Caroline főztjéről.

– Gondolom, fel fog mondani – jelentette be Pagett.

– Úgy árad magából a derű, fiam – mondtam.

Mit tehetnék, kénytelen leszek visszamenni Angliába. Pagett már nyilvánvalóan eldöntötte. S Caroline-t is meg kell nyugtatnom.

Három nap múlva

Fel nem foghatom, hogy képes bárki is télen Angliában maradni, akinek volna lehetősége elmenni! Undorító az idő. S ez az ügy rémesen bosszant. Az ingatlanügynök azt mondja, nem valószínű, hogy ki tudom adni a Malomházat az eset után. Caroline-t szerencsére sikerült megbékítenem – megígértem, hogy megduplázom a pénzét. Elég lett volna ilyen értelmű sürgönyt küldenem neki Cannes-ból. Ahogy az első perctől látható volt, az égvilágon semmi értelme nem volt hazajönni. Holnap megyek is vissza.

Egy nappal később

Ma egy sor váratlan esemény történt. Délelőtt a klubban megkeresett Augustus Milray: kevés ilyen címeres ökröt termelt ki a jelenlegi kormányzat. Titokzatos arckifejezéssel fontoskodott, ahogy szerinte egy diplomatához illik. Félrevont egy csöndes sarokba és könyörtelenül

rákezdte. Rengeteget beszélt. Dél-Afrikáról és az ottani gazdasági problémákról. A Randen kialakult, sztrájkkal fenyegető, feszült hangulatról érkezett pletykákkal szórakoztatott. A sztrájkveszély kialakulásának rejtett okait magyarázta. Igyekeztem megőrizni a türelmemet. Végül suttogóra fogta a hangját, s bejelentette, hogy előkerültek bizonyos dokumentumok, amelyeket el kellene juttatni Smuts tábornokhoz.

– Ragyogó gondolat – mondtam, s igyekeztem elnyomni egy ásítást.

– De, hogyan küldjük ki a papírokat? Tudod, milyen kényes helyzetben vagyunk, mondhatnám, rendkívül kényes helyzetben.

– Hát postán – válaszoltam üdén. – Nyomj rá egy kétpennys bélyeget, s dobd be a legközelebbi postaládába!

Ettől elállt a lélegzete.

– Na de, édes öregem, ezt nem gondolhatod komolyan. Közönséges postán?

Számomra teljességgel megmagyarázhatatlan, miért van szükség Őfelsége futáraira, s miért kell mindenáron felhívni a figyelmet a kormányzat szigorúan bizalmas küldeményeire.

– Ha nem bízol a postában, küldd el egyik fiatal munkatársadat. Biztos örülni fog, hogy utaz-hat.

– Az lehetetlen – válaszolta, s mint egy szeni-lis öregembernek, úgy remegett a feje. – Vannak bizonyos körülmények, öregem, biztosíthatlak, vannak bizonyos körülmények.

– Hát persze – mondtam és felálltam. – Nehéz helyzet, de nekem sajnos épp…

– Még egyetlen pillanat, öregem. Légy oly jó. Most, hogy így magunk közt vagyunk, megkérdezhetem, igaz-e, hogy magad is hamarosan Dél-Afrikába készülsz? Úgy tudom, komoly érdekeltségeid vannak Rhodéziában, s gondolom, neked is alapvető érdeked, hogy Rhodézia csatlakozzék az Unióhoz.

– Igen, gondolom, kábé egy hónap múlva indulok.

– Nem mehetnél előbb? Esetleg még ebben a hónapban? Sőt, tulajdonképpen ezen a héten?

– Menni éppen mehetnék – mondtam, s csodálkozva néztem rá –, csakhogy nem akarok.

– Nagy szívességet tennél a kormánynak, igen nagy szívességet. S a kormány megtalálná a módját, hogy kifejezze a háláját.

– Csak nem arra akarsz kérni, hogy én legyek a postás?

– Pontosan. Nem hivatalos minőségben utaz-nál, s az utad minden szempontból *bona fide. A* legtökéletesebb megoldásnak tetszik.

– Végül is – mondtam némi gondolkodás után –, miért ne? Nekem csak az a fontos, hogy

Iminél előbb magam mögött tudjam Angliát.

– Meglátod, milyen jó a klíma Dél-Afrikában. Nagyon fogod élvezni.

– Jól ismerem a klímát, öregem. Éltem ott egy darabig, nem sokkal a háború előtt.

– Nagyon hálás vagyok, Pedler. Majd eljuttatom hozzád a küldönccel a csomagot. Személyesen Smuts tábornoknak kell átadni, érted, ugye?

A Kilmorden Castle szombaton indul. Nagyon jó járat.

Egy darabig együtt mentünk még a Pall Mailen, mielőtt elváltunk volna. Sokáig szorongatta a kezemet, s bizonygatta, milyen hálás. Ahogy hazafelé tartottam, azon gondolkoztam, milyen érdekes mellékvágányokon bonyolítja le olykor a kormány a tranzakcióit.

Másnap este az inasom, Jarvis, azzal kopogott: be, hogy egy úr keres magánügyben, de nem mondta meg a nevét. Ilyenkor mindig attól tartok, hogy valami ügynök próbál rám sózni valamit, úgyhogy utasítottam Jarvist, ne engedje be az illetőt. Guy Pagett épp, amikor végre hasznát láttam volna, eperohamtól elgyötörten nyomta az ágyat. Ezek a gyönge gyomrú, ambiciózus, komoly fiatalemberek nagyon hajlamosak az eperohamra.

Jarvis visszajött.

– Sir Eustace, az az úr arra kért, mondjam meg, hogy Mr. Milray küldte.

Így már egészen más. Pár perccel később a könyvtárszobában álltam a vendégemmel szemben. Kisportolt, jó felépítésű fiatalember volt, az arcát bronzbarnára sütötte a nap. A szeme sarkától az álláig sebhely futott végig, amely kissé el-csúfította nagyon is megnyerő, bár kissé talán túl energikus vonásait.

– Miről van szó? – kérdeztem.

– Mr. Milray küldött, uram. Én fogom titkári minőségben elkísérni dél-afrikai útjára.

– Nagyon köszönöm, fiam – válaszoltam –, de már van egy titkárom. S nem hiszem, hogy szükségem lenne még egyre.

– Szüksége lesz, Sir Eustace. Hol van most a| jelenlegi titkára?

– Eperohammal fekszik az ágyban.

– Biztos, hogy eperoham?

– Biztos. Gyakran szenved tőle. A fiatalember elmosolyodott.

– Lehet, hogy eperoham, lehet, hogy nem. Az Idő majd eldönti. De annyit elárulhatok, hogy Mr. Milray nem csodálkozna rajta, ha megpróbálnák eltenni a titkárát az útból, Sir Eustace. Saját személyével kapcsolatban nem kell aggódnia – tette hozzá gyorsan. Nyilván konstatálta, hogy némi aggodalom ült ki az arcomra. – önt nem fenyegeti semmi veszély. Viszont, ha a titkárát sikerül eltüntetni, könnyebb lesz bejutni az ön közvetlen környezetébe. Mindenesetre Mr. Milray azt szeretné, ha elkísérném. Az útiköltség természetesen a mi gondunk, de az útlevelet önnek kellene intéznie arra hivatkozva, hogy még egy titkárra lesz szüksége az úton. Határozott fiatalember volt. Farkasszemet néztünk. Ö bírta tovább.

– Rendben van – egyeztem bele megadóan.

– Senkinek nem szükséges megemlítenie, hogy é*n* is elkísérem.

– Rendben van – mondtam ismét.

Végül is talán nem árt, ha velem jön, de éreztem, hogy veszélyes vizek felé evezek. Épp, mikor azt reméltem, végre lesz egy kis nyugalmam!

Mikor indult volna, megállítottam:

– Talán nem ártana, ha megtudhatnám, hogy hívják az új titkáromat – fordultam hozzá némi iróniával.

Egy percig gondolkozott.

– Harry Rayburn szerintem jól fog hangzani. Elég furcsán fogalmazott a pasas.

– Rendben van – mondtam immár harmadszor.

IX. FEJEZET
(Anne folytatja a történetet)

Mondhatom, méltatlan helyzet, hogy egy hősnő tengeri beteg legyen. A regényekben minél jobban; rázkódik a hajó, és dobálnak a hullámok, a hősnő) annál jobban élvezi. Mikor már mindenki fél-holtan hever a kabinjában, ő meg-megbotolva jár fel s alá a fedélzeten, bátran szembenéz az elemekkel, s kifejezetten örömét leli a viharban. Bej kell vallanom, amint az első felcsapó hullám megremegtette a *Kilmordent,* elsápadtam, s szaladtam, hogy fedél alá bújjak. Egy megértő stewardess vett szárnyai alá. Sima pirítóst javasolt és gyömbérsört.

Három rettenetes napot töltöttem a kabinomban. Teljesen megfeledkeztem a küldetésemről. Semmi kedvem nem volt, hogy rejtélyeken törjem a fejem. Csöppet sem hasonlítottam ahhoz az Anne-hoz, aki mámorosan szaladt haza a Kensington déli részén álló házba a hajózási irodából.

Mosolyogtam magamban, amikor eszembe jutott, milyen lélekszakadva nyitottam be a szalonba. Mrs. Flemminget egyedül találtam. Felém fordult, mikor beléptem.

– De jó, hogy megjött, kedves Anne! Szeretnék magával megbeszélni valami fontos dolgot.

– Igen? – kérdeztem, s próbáltam leplezni aj türelmetlenségemet.

– Miss Emery úgy döntött, hogy kilép. – Miss Emery a házitanítónő volt. – Minthogy nem sikerült munkát találnia, arra gondoltam, nem volna-e kedve… úgy örülnék, ha velünk maradna.

Teljesen meg voltam hatva. Éreztem, hogy a szíve mélyén nem akarhatja, de enged a keresztényi könyörületesség parancsának az ajánlattal.

Bűntudatot éreztem, hogy olyan kegyetlenül ítéltem meg ezt a kegyes lelket. Ösztönösen felugrottam, hozzászaladtam és átöleltem.

– Milyen kedves – mondtam. – Ó, milyen nagyon kedves! És nagyon köszönöm. De nincs szükség ilyesmire. Szombaton indulok Dél-Afrikába.

A hirtelen támadás megriasztotta szegényt. Nem volt hozzászokva az ilyen heves érzelmi kitörésekhez. S a szavaim hallatán még jobban megrémült.

– Dél-Afrikába? Na de, kedves Anne, ezt előbb jó alaposan át kellene gondolnunk.

Bármire hajlandó lettem volna, csak erre nem. Elmagyaráztam, hogy már megvettem a hajójegyet, és azt mondtam, hogy szobalányként óhajtok elhelyezkedni, ha megérkeztem. Más nem jutott hirtelen eszembe. Megnyugtattam, hogy tudok magamra vigyázni. Végül megkönnyebbülten sóhajtott, ez a gond is lekerült a válláról, s minden további aggályoskodás nélkül beletörődött a tervbe. Mikor elbúcsúztunk, egy borítékot csúsztatott a kezembe. Öt ropogós ötfontos bankjegyet találtam benne és egy kis levelet: „Remélem,.nem veszi sértésnek, Anne, s elfogadja szeretetem szerény jeleként". Nagyon jó és kedves nő volt. Nem bírtam volna sokáig egy fedél alatt vele, de azért pontosan felismertem a benne rejlő értéket. És íme, itt vagyok, huszonöt fonttal a zsebem-

ben, egyedül a tágas világban, s a hajó visz a hőn áhított kalandok felé.

A negyedik nap a steward rábeszélt, hogy menjek ki egy kicsit a fedélzetre. Úgy éreztem, hamarabb megkönyörül a halál rajtam, ha a kabinban maradok, s nem voltam hajlandó három napig leszállni az ágyamról. De ő azzal érvelt, hogy mindjárt Madeiránál leszünk. Elfogott a remény. Madeirán talán ki lehet szállni, s beállhatok szobalánynak. Bármire hajlandó lettem volna, csak szárazföldön legyek.

Mint egy újszülött macska, alig bírtam meg-állni a lábamon, de kábátokba, plédekbe csavarva felemeltek, aztán leraktak, s én élettelenül terültem el egy nyugágyban. Összeszorítottam a szemem, úgy gyűlöltem az életet. Az utaskísérő, egy kisfiúsan kerek arcú, szőke fiatalember, odajött, és leült mellém.

– Hello. Nagyon sajnálja magát, igaz?

– Nagyon – mondtam, és szívből utáltam.

– Meglátja, két nap múlva nem fog magára ismerni. Kicsit megtáncoltatott a víz az öbölben, de tisztul az ég előttünk. Holnap kihívom karikadobálásra.

Nem válaszoltam.

– Nyilván azt hiszi, soha többet nem tud talpra állni, igaz? Láttam magánál sokkal súlyosabb esetet is, s két nappal később az illető volt a legnagyobb tréfamester a fedélzeten. Maga is így lesz, meglátja.

Nem volt elég erőm, hogy megmondjam, tudom, hogy hazudik. Megpróbáltam a tekintetemmel megértetni vele. Még néhány percig próbált ilyen kellemetlenkedőén csevegni, aztán hál' istennek elvonult. Emberek jöttek-mentek körülöttem, sportos fiatal párok „egészségügyi"

sétát tettek, gyerekek ugrabugráltak, kacagó fiúk, lányok lófráltak fel s alá. Néhány hozzám hasonló élettelen test hevert itt-ott a nyugágyakban.

A levegő kellemes volt, friss, nem túl hideg, és ragyogott a nap. Észre se vettem, de egy kicsit jobb kedvem lett. Kezdtem az embereket figyelni. Különösen egy nő vonta magára a tekintetemet. Körülbelül harmincéves lehetett, középtermetű, búza-szőke hajjal, kerek arca csupa gödröcske, s a szeme feltűnően kék. A ruhájáról – bár nagyon egyszerű szabása volt – lerítt, hogy „jobb helyen", vagyis Párizsban készült. S kellemesen magabiztos modora miatt az embernek az volt az érzése, hogy övé az egész hajó!

A pincérek sürögtek-forogtak körülötte, hogy Kívánságait teljesítsék. Egészen különleges nyugágya volt, s látszólag végtelen mennyiségű párnája. Háromszor gondolta meg magát, míg eldöntötte, hol állítsák fel a nyugágyát. S közben végig vonzó maradt, elbűvölő. Ahhoz a ritka típushoz tartozott, amelyik pontosan tudja, mit akar, azt meg is szerzi magának, mégsem vált ki ellenszenvet a környezetéből. Az jutott eszembe, hogy ha valaha rendbe jövök (ami persze nem valószínű), megszólítom, mert biztos nagyon jól cl tudnánk beszélgetni egymással.

Délfelé értünk Madeirára. Még mindig túl gyenge voltam ahhoz, hogy kiszálljak, de élvezettel figyeltem a kereskedőket, akik elárasztották ii fedélzetet, s kipakolták körülöttem a portékái-kat. Az egyik virágot is árult, s ahogy beletemettem az arcomat egy nagy csokor friss, harmatos Ibolyába, ugrásszerűen javult a közérzetem. Már-már kezdtem azt gondolni, hogy talán megérem az utazás végét. Mikor a steward a becsinált leves erényeit ecsetelte, már alig tiltakoztam. S mikor elém tette, jó étvággyal megettem.

A nő, aki magára vonta a figyelmemet, kiszállt, egy magas, katonás külsejű, sötét hajú, napbarnított férfi társaságában jött vissza, akit már délelőtt volt alkalmam megfigyelni, amint fel s alá Járkált a fedélzeten. Rögtön felismertem: ő az a bizonyos erős, hallgatag rhodéziai. Körülbelül negyvenéves lehetett, kétoldalt elegánsan őszült B haja a halántékán, s könnyű volt megállapítani: Itt a legcsinosabb férfi az egész hajón.

A steward hozott még egy plédet a lábamra, így megkérdezhettem tőle, ki az az elegáns hölgy. – Mrs. Clarence Blair, híres társasági figura. Biztos olvasott róla a lapokban.

Bólintottam, s még nagyobb kíváncsisággal figyeltem a nőt. Mrs. Blairt jól ismerhette az ember. Előkelő körökben a legelegánsabb dámaként

tartották számon. Nem kis mulatság volt látni milyen megkülönböztetett figyelem veszi körül. Sokan igyekeztek minden formaság nélkül beszédbe elelegyedni vele, ez hajón megengedett, bevett szokás. Nagyon élveztem, mikor láttam, milyen udvariasan tér ki a tolakodók elől. Úgy láttam az erős, hallgatag rhodéziait választotta lovagjául, akin látszott, pontosan átérzi, milyen ki tüntetésben van része.

Másnap reggel ugyancsak elcsodálkoztam, ami kor Mrs. Blair, miután fordult egyet-kettőt fedélzeten figyelmes gavallérja társaságában, egy szer csak megállt a nyugágyam mellettt.

– Remélem, ma már egy kicsit jobban var Megköszöntem az érdeklődését, s megnyugtattam, hogy kezdem magam újra emberi lénynek érezni.

– Tegnap elég rosszul "nézett ki. Race ezredes sel már azt latolgattuk, lesz-e szerencsénk eg tengeri temetést is végignézni. útközben. Fájda lom, csalódnunk kell. Nevetve válaszoltam

– Jót tett a fedélzeti levegő. – A friss levegőnél nincs is jobb – szólt mosolyogva Race ezredes.

– Pár nap alatt elpusztul az ember azokba) a levegőtlen kabinokban – jelentette ki Mrs Blair, s leült mellém, gavallérját pedig egy kedves biccentéssel elbocsátotta. – Remélem, emeleti kabinban van?

Megráztam a fejem.

– Miért nem próbálja elcserélni, drágám? Sol kan leszálltak Madeirán, s a hajó szinte kiürült. Beszéljen az utaskísérővel. Rém kedves fiú, engem is átköltöztetett, mert valahogy sehogy se tetszett a kabin, ahova a jegyem szólt. Kérje ma ebédidőben, amikor úgy is le kell jönnie az étterembe. Belerázkódtam a gondolatba.

– Még a gondolatától is felfordult a gyomrom.

– Ne csacsiskodjék. Jöjjön, sétáljon egyet velem.

Bátorítóan nevettek rám a gödröcskéi. Először, ahogy felálltam, nagyon gyengének éreztem magam, de aztán egyre szaporábban jártunk fel s alá a fedélzeten, amitől egészen elbűvölő és ki-való teremtésnek éreztem magam. Egy-két hossz után Race ezredes is csatlakozott hozzánk.

– A másik oldalról látszik a Tenerife-csúcs.

– Igazán? Mit gondol, le lehet fényképezni?

– Szerintem nem, de tudom, attól maga még ugyanúgy nekikezd a kattintgatásnak.

Mrs. Blair felnevetett.

– Jaj de gonosz. Nem is olyan rosszak a képeim.

– Az össztermés három százaléka, mondjuk.

Közben átmentünk a hajó másik oldalára. Fehéren, havasan remegett valahol fenn, a levegőben egy áttetsző rózsaszín ködgyűrű felett a csillogó hegycsúcs. Felkiáltottam gyönyörűségemben.

Mrs. Blair rohant a fényképezőgépéért.

Mit se törődve Race ezredes gúnyos megjegyzésével, boldogan kattintgatott.

– Ez kész, vége a tekercsnek. – Majd hirte-len sírósra váltott a hangja:

– Jaj nekem, végig túl volt exponálva! – Szeretem figyelni, mit kezd egy gyerek az új játékszerével – dünnyögte Race ezredes. – Kiállhatatlan ember! Van még egy tekercs nálam.

S már vette is elő a zsebéből. A hajó váratlanul megdőlt. Mrs. Blair elvesztette az egyensúlyát, s, hogy a korlát után kapott, hogy megtartsa magát, kiejtette a kezéből a filmet, s az átrepült a korláton.

– Jaj! – szinte mosolyogni kellett, annyira kétségbe volt esve –, mit gondolnak, a vízbe esett?

– Nem hinném, van olyan szerencséje, hogy csak egy stewardnak lyukasztotta ki a fejét az alsó fedélzeten.

Közben anélkül, hogy észrevettük volna, egy kisfiú settenkedett mögénk, s fülsiketítően belefújt a kürtjébe.

– Kész az ebéd – kiáltotta boldogan Mrs. Blair. – Reggel óta nem ettem semmit, csak két csésze *boullion-t* ittam. Lejön ebédelni, Miss Beddingfeld?

– Nem is tudom – haboztam. – Végül is elég *éhes* vagyok.

– Ragyogó. Úgy láttam, az utaskísérő asztalá-nál ül. Említse meg neki, hogy át akar menni egy másik kabinba.

Lebotorkáltam az étterembe. Igen óvatosan kezdtem enni, de végül óriási mennyiséget tömtem magamba. Tegnapi barátom gratulált a fölépülésemhez, s azt mondta, mindenki éppen költözni akar, s, hogy azonnal keres nekem egy megfelelő emeleti kabint.

Csak négyen ültünk az asztalnál. Én magam egy idősebb házaspár, s egy misszionárius, aki állandóan „szegény sötét bőrű testvéreinkről beszélt.

Körülnéztem. Mrs. Blair a kapitány asztalánál ült. Mellette Race ezredes. A kapitány másik oldalán egy disztingvált külsejű, idősebb férfi evett Mindenkit ismertem már a fedélzetről, egyetlen egy férfi kivételével, aki eddig, úgy látszik, egy szer sem jött elő. Pedig biztos feltűnt volna, ha

bárhol megjelenik. Magas, sötét hajú férfi volt s olyan különös, baljós tekintettel nézett körül, hogy egészen megijedtem tőle. Kíváncsian kérdeztem az utaskísérőtől, hogy ki az.

Az a férfi? Sir Eustace Pedler titkára. Szörnyű rosszul volt szegény, s eddig nem jött elő a kabinjából. Sir Eustace-nak két titkára is van, de mind a kettőt nagyon megviselte az utazás. A másik még mindig nem tud talpra állni. Ezt egyébként Pagettnek hívják.

Szóval Sir Eustace Pedler, a Malomház tulajdonosa itt van a hajón. Nyilván merő véletlen, de mégis…

– Sir Eustace maga – folytatta a barátom – ott ül a kapitány mellett. Fontoskodó, vén trotty.

Minél tovább figyeltem a titkár arcát, annál kevésbé tetszett. Az egyenletes, sárgás szín, a tilkolózó tekintet, a súlyos szemhéjak, s a furcsán lapos koponyaforma – mindettől valahogy visszaborzadt az ember.

A titkárral egy időben indultam vissza a fedélzetre, s közvetlenül mögötte mentem fel a lépcsőn. A fedélzeten egyenesen Sir Eustace-hoz ment, s meghallottam néhány szót a beszélgetésükből.

– Utánanézek a kabinnak, ha megengedi, uram. Ebben a mostaniban képtelenség dolgozni a sok útiládája miatt.

– Kedves fiam – válaszolt Sir Eustace –, a kabinom először is arra van, hogy aludjak benne, másodszor pedig arra, hogy megpróbáljak benne felöltözni. Soha nem állt szándékomban megengedni, hogy ott pakolja szét a holmiját, s pokoli lármát csapjon az írógépével.

– Épp ezt mondom én is, Sir, kell kérnünk valami helyet, ahol dolgozni lehet.

Tovább nem figyeltem a párbeszédet, inkább lementem, hogy megnézzem, elkezdték-e már a költöztetésemet. A steward már nagyban pakolta a holmimat.

– Nagyon kellemes kabint találtunk, kisasszony. D fedélzet; 13-as kabin.

– Oh, csak azt ne –, kiáltottam. – A 13-ast ne!

A 13-as szám az egyetlen dolog, amellyel kapcsolatban babonás vagyok. Pedig nagyon kellemes kabin volt, haboztam is egy percig, de a, ostoba babonás félelem nem hagyott nyugodni Majdnem sírva fakadtam, úgy kértem a stewardot – Nincs más, amit megkaphatnék?

A steward gondolkodott egy kicsit.

– Esetleg a 17-es, a jobb oldalon. Reggel ml üres volt, igaz, azóta valakinek odaígérték. De a új lakó holmiját még nem vitték át, s gondolom a férfiak nem olyan babonásak, mint a hölgyek s biztos hajlandó lesz a cserére.

Hálásan köszöntem meg a segítségét, mire steward otthagyott, hogy' engedélyt kérjen a utaskísérőtől. Aztán széles mosollyal tért vissza

– Rendben van, kisasszony. Indulhatunk.

Átvezetett a 17-eshez. Nem volt akkora, mint 13-as, de tökéletesen megfelelt.

– Rögtön hozom a holmiját – mondta a steward, amikor a kabin ajtajában megjelent a bal jós tekintetű férfi.

– Elnézést kérek, de ez a kabin Sir Eustac Pedler számára van lefoglalva.

– Nincs semmi gond, uram – felelte a steward –, a 13-ast bocsátjuk helyette a rendelkezésére.

– De nekem a 17-est már megígérték.

– Uram, a 13-as sokkal nagyobb, sokkal.

– De én a 17-est választottam, és a kollégája azt mondta, nincs semmi akadálya.

– Sajnálom – vágtam közbe fagyosan. – A 17-est nekem ígérték.

– Erről szó sem lehet.

A steward megint közbeszólt:

– Uram, a másik kabin pont ilyen, csak nagyobb.

– De én ragaszkodom a 17-eshez.

– Miről van szó? – szólalt meg egy harmadik hang. – Legyen szíves, fiam, tegye le a holmimat. Ez az én kabinom.

Az asztaltársam volt, Edward Chichester tiszteletes úr.

– Elnézést, de ez az én kabinom – mondtam emelt hangon.

– Csakhogy Sir Eustace Pedlernek lett odaígérve – kardoskodott Mr. Pagett.

Mindnyájan kezdtük elveszteni a türelmünket.

– Nagyon sajnálom, hogy kétségbe kell vonnom a kijelentését – szólt szelíd hangon Chichester, de látszott, hogy mindenre el van szánva, hogy érvényt szerezzen az akaratának. Sokszor tapasztaltam már, milyen erőszakosak tudnak lenni a szelídek.

Oldalazva benyomult a kabinba.

– Az öné a 28-as – győzködte a steward. – Kitűnő kabin, uram.

– Sajnálom, de kénytelen leszek inszisztálni. A 17-est nekem ígérték.

A vita megfeneklett. Mind a hárman megmakacsoltuk magunkat, és a világért sem engedtünk volna. Őszintén szólva én nyugodtan visszavonulhattam volna, s leegyszerűsíthettem volna a helyzetet azzal, hogy átmegyek a 28-as kabinba. Nekem teljesen mindegy volt, csak ne a 13-as legyen. Csakhogy forrt a vérem. Nem tudtam volna elviselni, hogy én legyek az első, aki feladom. Undorodtam Chichestertől. Kattogott a műfog-sora.. Sok embert utáltak már kisebb bűnökért is. Mind a hárman makacsul hajtogattuk a magunkét. A steward pedig kitartóan győzködte az ura-kat arról, hogy a másik két kabin sokkal jobb emennél. Egyikünk sem figyelt rá.

Pagett vesztette el először a türelmét. Chichester rendíthetetlenül tartotta magát. Bár némi erőfeszítés árán, de én sem maradtam le mögötte.

A steward rám kacsintott, és a fülembe súgott valamit. Feltűnés nélkül kihátráltam. Olyan szerencsém volt, hogy épp a másik utaskísérőbe üt köztem.

– De jó, hogy jön! – estem neki. – Ugye az ígérte, hogy nekem adja a 17-es kabint? Ez a *két* férfi el akarja tőlem venni. Mr. Chichester és Mr. Pagett. Ugye az enyém lehet?

Mindig is tudtam, ha nőkről van szó, a tengerészek felülmúlhatatlanok. A kedves fiú rögtön megértette, miről van sző. Magabiztosan odasietet a 17-hez, s kijelentette, hogy a kabin az enyém az urak pedig Vagy elfoglalják a 13-ast, illetve a 28-ast, vagy maradnak, ahol vannak. Választhatnak.

A szememmel jeleztem, micsoda hős, majd diadalittasan elfoglaltam új birodalmamat. A vita teljesen helyrehozott. A tenger közben lecsendesedett, s az idő fokról fokra melegebb lett. A tengeribetegség már csak rossz álomnak tűnt.

Felmentem a fedélzetre, ahol azonnal csatlakoztam a karikadobálókhoz. Az összes többi játékba is beneveztem. Az uzsonnát a fedélzeten szolgálták fel, s roppant jólesett minden falatja. Utána néhány fiatalemberrel újabb játékba kezdtünk Rém kedvesek voltak hozzám. Úgy éreztem, az élet csupa öröm, csupa gyönyörűség.

Alig hittem a fülemnek, mikor megszólalt a kürt, mely az esti készülődéshez szólított. Leszaladtam a kabinomba. A steward gondterhelt arccal fogadott.

– Valami szörnyű szag terjeng a kabinjába kisasszony. Nem tudnám megmondani, mi az, de biztos vagyok benne, hogy nem fog tudni itt aludni. Van egy fedélzeti kabin a C szárnyon. *Tal*án átköltözhetne oda, legalábbis ma éjszakára.

Tényleg elég büdös volt – émelyítő. Azt mondtam a stewardnak, majd meggondolom, átmegyek-e. Gyorsan rendbe szedtem magam, s közben undorodva szimatoltam.

Miféle szag ez? Döglött patkány? Nem, annál is rémesebb, és egészen más. De valahogy ismerős volt. Valami olyan szag, amit ismertem. Valami – oh, megvan – Asafoetida! A háború alatt egy ideig kórházi gyógyszerraktárban dolgoztam, s még emlékeztem néhány hánytatószerre.

Asafoetida, igen, az volt. De, hogy kerülhetett…

Hirtelen rájöttem, mi történhetett. Valaki elhelyezett egy csipetnyi asafoetidát a kabinomban. Miért? Talán, hogy kiköltözzek. De miért akarnak annyira eltávolítani? Egészen új színezetet kapott a délutáni jelenet. Vajon mi annyira fontos a 17-es kabinban, hogy olyan sokan akarták megszerezni? A másik két kabin kényelmesebb; miért ragaszkodnak akkor mind a ketten a 17-eshez?

17. Milyen furcsa, hogy újra és újra felbukkan ez a szám. 17-én indultam Southamptonból. 17-es volt… Hirtelen megdermedtem. Gyorsan elővettem a bőröndömet, megkerestem a féltve őrzött cédulát a rejtekhelyén, egy föltekert harisnyában.

17 1 22. – Azt hittem, az öt számjegy egy dátum, hogy a *Kilmorden Castle* indulásának a dátuma. És ha tévedtem? Ha jól meggondolom, miért kellene az évet is felírni a hónap mellé, ha dátumról lenne szó? És ha a 17 a 17-es kabinra vonatkozik? Akkor mi az 1? Nyilván az időpont:óra. S akkor a 22 a nap. Megnéztem a zsebnaptáramat.

Másnap volt 22-e!

X. FEJEZET

Szörnyű izgatott lettem. Biztos voltam benne, hogy végre jó nyomon járok. Egyetlen dolog volt csak fontos: egy percre sem szabad elhagynom a kabint. El kell viselnem az asafoetida-szagot. Újra gondolkodni kezdtem.

Tehát másnap 22-e lesz, és éjjel vagy délután egykor történni fog valami. Valószínűbbnek tartom az éjfél utániórát. Hét óra volt: hat órán belül mindent tudni fogok.

Fogalmán sincs, hogy éltem át azt az estét. Korán visszavonultam a kabinomba. A stewardnak azt mondtam, hogy náthás vagyok, s nem érzem a szagokat. Egy ideig még aggodalmaskodott, de aztán békén hagyott.

Úgy éreztem, sose jön el az éjfél. Ahogy illik, korán ágyba bújtam, de szükség esetére magamon hagytam egy vastag flanelpongyolát és a papucsot. Úgy gondoltam, így, teljes páncélzatban, nyugodtan ki tudok majd ugrani az ágyból, és be tudok kapcsolódni az eseményekbe, akármi történjék is.

Hogy mit gondoltam, mi fog történni? Nemigen tudnám megmondani. Mindenféle ötletek váltották egymást a képzeletemben, egyik valószínűtlenebb volt, mint a másik. Abban azonban biztos voltam: egy órakor valaminek történnie kell.

Hallottam, hogy lassanként a többiek is visszavonulnak a kabinjukba. Beszélgetés, nevetgélés, búcsúzkodás vidám foszlányai szűrődtek be a kabinomba. Aztán csönd lett. A fények lassan kialudtak. Csak a folyosói lámpa fénye derengett a sötétben. Hallottam, amint a hajóharang éjfélt jelez. Életemben olyan lassan nem telt az idő, mint az elkövetkező egy óra. Újra meg újra ránéztem az órámra, hogy ellenőrizzem, nem számoltam-e el magam.

Ha rosszul kalkuláltam, és semmi nem történik egykor, bolondot csináltam magamból, s az égés: vagyonomat elpazaroltam egy ostoba rögeszmére. A szívem hangosan kalapált.

Ismét megszólalt a hajóharang. Egy óra! És semmi. Vagy mégis! Mi volt az? Halk lábdobogást hallottam, valaki futva közeledett a folyosón.

S aztán olyan hirtelen, ahogy egy bomba robban, kivágódott az ajtóm, s valaki bezuhant a kabinba.

– Rejtsen el! – suttogta rekedten. – Üldöznek.

Nem volt idő kérdésekre, magyarázkodásra. Lépteket hallottam a folyosóról. Néhány másodpercem volt, hogy cselekedjek. Kipattantam az agyiról, s máris ott álltam a kabin közepén, szemben az idegennel.

Száznyolcvanas testmagassághoz nem volt sok búvóhely a kabinban. Egyik kezemmel előhúztam az utazóládámat. A férfi bekúszott mögé az ágy alá. Felhajtottam a láda tetejét, a másik kezemmel közben lehajtottam a mosdókagylót. Egy ügyes mozdulattal kis kontyba csavartam a hajam a fejem tetején. Esztétikailag nem volt igazán kielégítő, de a cél szempontjából maga volt a tökély. Egy nő ugyan nem néz ki valami előnyösen fejére lekért hajjal, amint éppen szappant vesz ki a ládájából, hogy a jelek szerint megmossa a nyakát, de legalább nem kelti azt a látszatot, hogy üldözöttet rejteget.

Kopogtak, s mielőtt válaszolhattam volna, kivágódott az ajtó.

Fogalmam sincs, kire számítottam. Másodpercekre talán Mr. Pagett tűnt fel lelki szemeim előtt, amint kezében revolverrel hadonászik. Meg talán a misszionárius barátom egy homokzsákkal vagy más gyilkos fegyverrel. De arra biztosan nem számítottam, hogy kérdő mosollyal az ajkán az éjszakai stewardot látom majd magam előtt, az ártatlanság angyalát.

– Elnézést, kisasszony, úgy hallottam, kiáltott. – En nem.

– Ó, akkor nagyon sajnálom, hogy megzavartam.

– Nem tesz semmit – válaszoltam. – Nemi tudtam elaludni. 'Arra gondoltam, egy kis mosakodás jót fog tenni.

Úgy hangzott, mintha egyébként nem nagyon szoktam volna ilyesmivel foglalkozni.

– Bocsásson meg, kisasszony – (magyarázkodott tovább –, de az egyik úr kissé becsípett, és attól félünk, be talál menni valamelyik hölgy kabinjába, az meg halálra rémül.

– Jaj, de rémes! – mondtam, s mutattam, mennyire meg vagyok ijedve. – Remélem, ide nem jön be?

– Nem hinném, kisasszony. De ha mégis, csengessen. Jó éjszakát.

– Jó éjszakát.

Kinyitottam az ajtót, s kilestem a folyosóra. A steward távolodó alakján kívül senkit nem láttam;

Szóval részeg! Értem. Az egész színjáték hiába volt. Kicsit kijjebb húztam a ládát és jeges hangon beszóltam:

– Azonnal jöjjön ki, legyen szíves.

Semmi válasz. Benéztem az ágy alá. A látogatóm mozdulatlanul feküdt. Mintha mélyen aludt volna. Megrángattam a vállát. Nem mozdult.

– Holtrészeg – mondtam bosszúsan. – Mosta *mit* csináljak?

Aztán észrevettem valamit, amitől elállt a lélegzetem. Egy apró, vörös folt volt a padlón.

Minden erőmet összeszedve sikerült kihúznom; a férfit a kabin közepére. Halálsápadt volt az arca, s végre megértettem, hogy elájult. Könnyű volt rá jönni, mitől. A bal válla alatt hatalmas szúrás nyoma látszott. Leráncigáltam róla a zakóját, s nekiláttam, hogy ellássam a sebet.

Ahogy a hideg víz hozzáért, megmozdult, s hírtelen felült.

– Maradjon nyugton, legyen szíves – utasítottam.

Meglepően gyorsan magához tért. Felállt, s próbált talpon maradni.

– Köszönöm, nem kell fáradnia velem.

A hanghordozása visszautasító volt, szinte ellenséges. Fel se merült benne, hogy köszönetet mondjon, ahogy a leghétköznapibb jó modor diktálta volna.

– Nagyon csúnya a sebe. Engedje, hogy kimossam!

– Még csak az kéne! Olyan elutasító volt a hangja, mintha valami szívességet kértem volna tőle. Sose voltam az a szelíd, beletörődő fajta, s most kezdtem elveszteni a türelmemet.

– Lenyűgöző a modora – mondtam hidegen.

– Szerencsére nem kell tovább elviselnie.

Megfordult, hogy kimenjen, de megbillent. Hirtelen mozdulattal elkaptam, elfordítottam, hogy az ágyra zuhanjon.

– Ne legyen bolond – mondtam. – Nyilván nem akarja az egész hajót végigcsepegtetni a vérével.

Ez meggyőzhette, mert nyugton maradt, amíg bekötöztem a sebét.

Így ni – mondtam végül, s végigsimítottam az eredményt.

– Egyelőre ez is megteszi. Remélem, közben jobb kedvre derül, s el akarja mesélni, mi történt.

– Sajnálom, de nem áll módomban kielégíteni nagyon is érthető kíváncsiságát.

– *És* miért nem? – kérdeztem bosszúsan.

Pimaszul elvigyorodott. – Elég egy nőnek elmondani, s mindenki tudni fogja. Csak az marad titokban, amit az ember megírt magának. – Azt hiszi, nem tudok titkot tartani? – Nem hiszem, tudom. Felállt. – Nyilván nagy

sikerem lesz – mondtam gőgösen –, ha előadom majd, mi történt itt ma éjszaka.

– Semmi kétségem afelől, hogy elő is fogja – válaszolta tökéletes közönnyel.

– Hogy merészel így beszélni? – kiáltottam dühösen.

Egymással szemben álltunk, s úgy méregettük; egymást, mint két halálos ellenfél. Most először vettem észre a részleteket a külsején: a rövidre; nyírott, sötét haját, markáns állát, a forradást a barna bőrén, s a szokatlanul világoszöld szemeket, melyek bosszantó magabiztossággal, nehezen megfogalmazható, ingerlő fölénnyel néztek le rám.

– Elfelejtette megköszönni, hogy megmentettem az életét – szóltam negédesen.

Ez végre talált. Megrebbent a szeme. Ösztönösen megéreztem, hogy az sérti majd leginkább a hiúságát, ha arra emlékeztetem, hogy nekem köszönheti az életét. De nem törődtem vele. Meg akartam bántani. Még soha senkit nem akartam ennyire megbántam.

– Bár ne tette volna! – tört ki belőle. – Es-küszöm, inkább meghalnék, csak kiszállhatnék ebből a helyzetből.

– Örülök, hogy elismeri, hálával tartozik. Nem szállhat ki olyan könnyen. Megmentettem az éle tét, s arra várok, hogy megköszönje.

Ha fezemmel ölni lehetne, biztosan leszúrt volna Félretolt az útból. Az ajtónál megállt és visszaszólt:

– Nem köszönöm meg, se most, se máskor. Dehogy tartozom magának, elismerem. Egyszer csak vissza is fizetem.

S már ott sem volt. Én meg ökölbe szorított kézzel álltam a kabin közepén, s a szívem úgy zakatolt, mint egy expresszvonat.

XI. FEJEZET

Aznap éjjel semmi más nem történt. Másnap ágyban reggeliztem, s későn keltem Jel. Mikor felmentem a fedélzetre, Mrs. Blair rögtön odahívott magához:

– Jó reggelt, cigánylány. Üljön le ide mellém! Úgy látom, nem aludt valami jól.

– Hogy jutott eszébe, hogy cigánylánynak szólítson? – kérdeztem, miközben engedelmesen leültem mellé.

– Nem tetszik? Valahogy pedig illik magára. Mióta először megláttam, gondolatban mindig így hívtam. Van valami cigányszerű a lényében, amitől olyan más, mint a többiek. Amikor elindult a hajó, azonnal láttam, hogy két ember van a fedélzeten, akivel nem lesz unalmas beszélgetni: Race ezredes és maga.

– Furcsa – válaszoltam. – Én is ezt gondoltam. Persze a maga esetében nincs min csodálkozni rajta. Olyan tökéletesen kivitelezett példány.

– Nem is hangzik rosszul – bólintott beleegyezően Mrs. Blair. – Meséljen egy kicsit magáról, cigánylány! Miért megy Dél-Afrikába?

A papa munkájáról mondtam neki valamit.

– Szóval Charles Beddingfeld lánya? Volt egy olyan érzésem, hogy nem valami vidéki libuska! És újabb koponyákat akar beszerezni, azért megy Rhodéziába?

– Meglehet – mondtam óvatosan. – Bár más terveim is vannak.

– Hogy titkolódzik a kis huncut! És tényleg nagyon fáradtnak látszik. Nem tudott aludni! Én meg alig tudok ébren maradni a hajón. Azt mondják, minél tompább az ember, annál több alvás kell neki. Nekem a hajón huszonnégy óra se elég!

Nagyot ásított, s olyan lett, mint egy álmos kiscicia.

– Az egyik balfácán steward az éjszaka kellős közepén felébresztett, hogy visszaadja a filmtekercset, amit tegnap leejtettem. S olyan ostobaságot eszelt ki, hogy a szellőztetőnyíláson dugta be, s a hasam közepére dobta. Néhány másodpercig azt hittem, hogy bomba.

– Megjött a lovagja – szóltam közbe, mert ebben a pillanatban megjelent Race ezredes a fedélzeten.

– Még, hogy az én lovagom? Ha tudni akarja, cigánylány, épp, hogy *magát* figyeli folyton rajongó tekintettel. Úgyhogy csak ne szaladjon el.

– Keresek egy kendőt a hajamra, kényelmesebb lesz, mint a kalap – mondtam és elmenekültem. Nem tudom, miért, de Race ezredes jelenléte nagyon feszélyezett. Az a fajta férfi volt – nem sok ilyet ismerek! –, akinek a társaságában elvesztem az önbizalmamat.

Lementem a kabinba, s keresgélni kezdtem valamit, amivel le tudnám kötni lázadó fürtjeimét. Rendszerető nő vagyok, s miután gondosan elhelyezem a dolgaimat, általában mindent ugyanoda teszek vissza, ahol volt. Így aztán alig nyitottam ki a fiókot, rögtön láttám, hogy valaki hozzányúlt a holmimhoz. Mindent felforgattak, szétziláltak. Megnéztem a többi fiókot is és a kis faliszekrényt. Mindenütt ugyanaz a kép. Mintha valaki keresett volna valamit, s kapkodva – és dühösen, mert nem találja – felforgatott volna mindent.

Gondterhelten ültem le az ágyam szélére. Vajon ki lehetett az, és mit keresett? A félbeszakított noteszlapot a számjegyekkel? Megráztam a fejem: az nem lehet. Az már rég érdektelen. De mi mást kereshettek?

Megpróbáltam kikövetkeztetni. Az előző éjszakai epizód, bár izgalmas volt, nem sokkal vitt közelebb a rejtvény megoldásához. Ki volt az a fiatalember, aki olyan hirtelen betört a kabinba? Sose láttam korábban, se a fedélzeten, se a szalonban. A hajó személyzetéhez tartozott, vagy utas volt? És ki sebesítette meg? És – az ég szerelmére! – miért volt olyan kitüntetett szerepe a 17-es kabinnak? Csupa rejtély: annyi biztos, hogy nagyon különös dolgok történnek a *Kilmorden Castle-en.*

Az ujjaimon számoltam végig azokat, akiket szemmel kell tartanom.

Az éjszakai látogatómat külön kategóriába soroltam, s elhatároztam, hogy még aznap megpróbálom kideríteni, hova tartozik tulajdonképpen. Rajta kívül a következőket választottam ki megfigyelésre:

1. Sir Eustace Pedlert. Ő a Malomház tulajdonosa, s elég különös véletlen, hogy épp ezen a járaton utazik.

2. Mr. Pagettet, a rossz arcú titkárt, aki olyan gyanúsan erőszakoskodott, hogy megszerezze a l7-es kabint. Ki kell deríteni, elkísérte-e Sir Eustace-t Cannes-ba.

3. Edward Chichester tiszteletes urat. Ellene Konkrétan csak azt lehet felhozni, hogy olyan makacsul ragaszkodott a 17-es kabinhoz. Ami persze lehet, hogy csak sajátos Vérmérsékletéből adódott. A makacsság döbbenetes dolgokat tud produkálni. Nem ártana alkalmat találni rá, gondoltam magamban, hogy egy kicsit elbeszélgessek Mr. Chichesterrel. Gyorsan kendőt kötöttem a fejemre, s nagy ügybuzgalommal visszasiettem

a fedélzetre. Szerencsém volt. Áldozatom a korlátnak dőlve boulliont szürcsölgetett. Odaléptem hozzá.

– Remélem, tiszteletes úr, már nem haragszik rám, a 17-es kabin miatt – szólítottam meg a legelbüvölőbb mosolyommal.

– Nem illik az Úr szolgájához, hogy haragot tápláljon felebarátaival szemben – mondta kenetteljesen Mr. Chichester –, de az utaskísérő valóban nekem ígérte a kabint.

– Annyi dolguk van ezeknek az utaskísérőknek nem gondolja? – kérdeztem határozatlanul. – Nem csoda, ha összekeverik néha, kinek mit ígértek.

Mr. Chichester nem válaszolt. – Tiszteletes úr, járt már Dél-Afrikában? – kérdeztem könnyed társalgási modorban.

– Dél-Afrikában még nem. De az elmúlt két évben a kannibál törzsek között végeztem hittérítő munkát Kelet-Afrika belsejében.

– Jaj, de izgalmas! Biztos sokszor volt életveszélyben!

– Életveszélyben?

– Hát, gondolom, csak meg akarták enni egyszer-kétszer.

– Nem illő ilyen frivol hangon beszélni ezekről, a kegyeletteljes 'témákról, Miss Beddingfeld!

– Nem tudtam, hogy a kannibalizmus kegyelet teljes téma.

Amint kimondtam, hirtelen eszembe jutott valami. Ha Mr. Chichester valóban Kelet-Afrika belsejében töltötte az elmúlt két évet, hogy lehet, hogy nincs jobban lesülve? Olyan rózsásfehér, bőre, mint egy csecsemőé. Itt valami nem stimmel. A modora, a hangja teljesen *autentikus*, de valahogy túlságosan is az. Nem olyan az egész figura egy kicsit, mint ahogy egy színész elképzeli a hit-térítőt?

Próbáltam visszagondolni azokra a segédlelkészekre, akikkel Little Hampsley-ben találkoztam Volt olyan, akit kedveltem, volt olyan, akit nem, de egyik sem hasonlított Mr. Chichesterre. Normális emberek voltak, ő viszont a hivatás felmagasztosult képviselője.

Ezen törtem a fejem, amikor felbukkant Sir Eustace Pedler a fedélzeten. Elindult felénk, s mikor épp egy vonalba került Mr. Chichesterrel, lehajolt és felvett egy darab papírt a földről:

– Valamit leejtett, tiszteletes úr – mondta a misszionáriusnak, és átnyújtotta neki a cédulát. Már ment is tovább, s nyilván nem vette észre, a tiszteletes mennyire zavarba jött. Én viszont igen. Bármi lett légyen is, amit leejtett, mikor visszaadták neki, pánikba esett. Elfehéredett, s a papírt

hirtelen összegyűrte. Ha eddig gyanús volt, most százszorosan az lett. Elkapta a tekintetemet, és erőltetett mosollyal azt mondta:

– A prédikációm szövege.

– Valóban? – kérdeztem udvariasan.

Még, hogy a prédikációja! Nem nem, Mr. Chichester, ez túl átlátszó!

Néhány perc múlva valami ürüggyel otthagyott. Milyen jó lett volna, de még milyen, ha én találom meg a cédulát és nem Sir Eustace Pedler! Annyi biztos, nem maradhat le a gyanúsítottak listájáról Mr. Chichester sem. Sőt, úgy éreztem, őt kell legfelülre írni.

Ebéd után, mikor kávézni mentem a hallba, láttam, hogy Sir Eustace és Mr. Pagett Mrs. Blair és Race ezredes asztalánál ül. Mrs. Blair mosolyogva integetett, úgyhogy odamentem hozzájuk, s leültem. Olaszországról beszélgettek.

– De igenis félrevezető – makacskodott Mrs. Blair. – *Illenék, hogy* az aqua *calda* hideg vizet jelentsen, s ne meleget.

– Önből nem kifejezetten egy klasszika-filologus beszél – mondta neki mosolyogva Sir Eustace.

– A férfiak mindig olyan fölényesek, mikor a latin műveltségükre céloznák, de ha az ember szaván fogja őket, és megkéri, hogy fordítsanak le egy feliratot valami régi templomon, sose szokott sikerülni. Hímeznek-hámoznak, s valahogy kibújnak a feladat alól.

– Hát ez meglehet – mondta Race ezredes.

Én biztos, hogy visszavonulok. – De azért imádom az olaszokat – folytatta Mrs. Blair. – Oly szívesek. Persze ennek is megvan az árnyoldala. Például megkérdezi az ember tőlük, hogy jut el ide vagy oda, s ahelyett, hogy érthetően azt mondanák, „forduljon először jobbra, aztán balra", olyan szóözönnel árasztják el, ami-bői egy mukkot sem lehet érteni, s mikor az ember már teljesen megzavarodott, karonfogják, s képesek elkísérni, akármilyen messzire menjen is.

– Maga is ezt tapasztalta, Pagett, mikor Firenzében járt? – kérdezte Sir Eustace mosolyogva a titkárát.

Érthetetlen módon a titkár teljesen zavarba jött a kérdés hallatán. Elvörösödött és dadogni kezdett.

– Hát igen… tényleg, valahogy így…

Aztán zavartan elnézést kért, és felállt az asztalitól.

– Kezdem azt hinni, hogy Pagett valami becsületbe vágó ügybe keveredett Firenzében – mondta Sir Eustace, ahogy titkára, távolodó alakja

után nézett. – Amint Olaszországra vagy Firenzére terelődik a szó, vagy témát vált, vagy sietve távozik.

– Talán meggyilkolt valakit – mondta reménykedve Mrs. Blair. – Olyan az arca. Kedves Sir Eustace, ne vegye sértésnek, olyan, mint aki gondolkodás nélkül tudna ölni.

– Igen. Tipikus cinquecentoare! Sokat mulatok rajta, főleg, mert tudom, a szerencsétlen flótás milyen aggályosan törvénytisztelő és becsületei

– Régóta dolgozik önnél? – kérdezte most Race ezredes.

– Immáron hat éve – válaszolt Sir Eustace, és nagyot sóhajtott.

– Ennyi idő után biztosan nélkülözhetetlen – Vélekedett Mrs. Blair.

– Valahogy úgy. Nélkülözhetetlen.

Szegény ember erre még, fájdalmasabbat sóhajtott, mintha a gondolat titkos féregként rágná a szívét. Majd kicsit élénkebben folytatta:

– De az arca inkább bizalmat kellene, hogy ébresszen önben, asszonyom. Nincs olyan gyilkos, ha kicsit is ad magára, aki hajlandó lenne nyilvánosan mutatkozni ilyen arccal. Crippen, úgy emlékszem, nagyon megnyerő külsejű ember volt.

– Egy óceánjárón kapták el, ugye? – kérdezte halkan Mrs. Blair.

Halk csörömpölés hallatszott a háttérből. Megfordultam. Mr. Chichester leejtette a kávéscsészéjét.

Asztaltársaságunk hamarosan feloszlott. Mrs. Blair elvonult, hogy aludjék egy kicsit, én pedig felmentem a fedélzetre. Race ezredes utánam jött.

– Mindig elbújik előlem, Miss Beddingfeld, Tegnap a táncnál mindenütt kerestem.

– Korán lefeküdtem – mondtam.

– Ma is el szándékszik bújni? Vagy hajlandó táncolni velem?

– Nagyon szívesen táncolok magával – válaszoltam ostoba zavaromban, – de Mrs. Blair…

– Barátnőnk, Mrs. Blair, nem szeret táncolni.

– És maga?

– Magával nagyon szeretnék.

– Ó – kiáltottam, mert csak ennyi tellett tőlem kínomban.

Kicsit féltem Race ezredestől. De azért nagyon. jól éreztem magam. Mennyivel kellemesebb volt, mint öreg professzorokkal megkövesedett koponyákról beszélgetni! Race ezredes éppolyan volt, ahogy a rejtélyes, hallgatag rhodéziai férfit elképzeltem magamnak. Talán majd

hozzámegyek féle-Bégül. Nem kért meg, az igaz, de ahogy a cserkészek modják, „légy résen!". És minden nő, anélkül, hogy akarná, minden férfiben az esetleges férjet látja magamagának vagy a barátnőjének.

Aznap este többször is táncoltam vele. Jó táncos volt. Mikor vége lett az estnek, s le akartam fe-

küdni, azt ajánlotta, sétáljunk még egyet a fedélzeten. Háromszor mentünk körbe, majd leültünk egy-egy nyugágyba. Körülöttünk nem volt senki.

Egy ideig érdektelen dolgokról csevegtünk, majd az ezredes megkérdezte:

– Tudja, hogy egyszer találkoztam az édesapjával? Nagyon érdekes ember volt, is nekem régi szenvedélyem az ő szakterülete. A magam szerény módján bizonyos eredményeket én is elkönyvelhetek. Mikor a Dordogne környékén jártam…

A beszélgetés ettől kezdve szakmai irányt vett. Race ezredes nem beszélt a levegőbe. Nagyon sokat tudott. Ugyanakkor egy-két furcsa hiba is becsúszott a fejtegetéseibe – de talán csak nyelvbotlás volt, akkor legalábbis azt gondoltam. S amint megértette a célzást a reagálásomból, azonnal helyesbített. Egyszer véletlenül úgy beszélt a moustier-kultúráról, mintha az az aurignaci után következett volna, amit az, aki kicsit is ismeri a témát, nem követhet el.

Éjfélre járt, mikor lementem a kabinomba. Még; mindig ezeken a fura tévedéseken törtem a fejem, Elképzelhető, hogy az egészet csak az alkalom kedvéért memorizálta? Hogy valójában semmit sem tud az archeológiáról? Megráztam a fejemet, valahogy ezt nem nagyon tudtam elképzelni.

Majdnem elaludtam, mikor hirtelen eszembe-jutott egy másik megoldás. Lehet, hogy *ő* akart; *belőlem* kiszedni valamit? Lehet, hogy az apró tévedések csapdák voltak, hogy kipróbálja, én tudom-e, mit beszélek? Vagyis, hogy felmerült benne a gyanú, hogy valójában nem Anne Beddingfeld vagyok?

De vajon miért?

XII. FEJEZET
(Részlet Sir Eustace Pedler naplójából)

Meg kell hagyni, egészen kellemes az élet a hajón. Békességes. Szerencsémre ősz hajam felment a társasjátékok megaláztatásai alól, nem várja tőlem senki, hogy felfüggesztett almába próbáljak beleharapni, vagy, hogy tojásokkal, esetleg krumplival a fejemen rohangáljak fel s alá a fedélzeten. Sose értettem, miért találnak az emberek élvezetet saját megalázó ügyetlenségükben. De őrültek mindenütt vannak. S az ember dicsérje az Urat, mert elküldte őket a világra, b térjen ki az útjukból.

Szerencsére jóban vagyok a vizekkel, Pagett, szegény, nem annyira. Alighogy a Solent-csatornából kijutottunk, a színe zöldre váltott. Az a gyanúm, a másik úgynevezett titkárom is tengeribeteg. Legalábbis még egyszer se bújt elő a kabinjából. Persze (lehet, hogy nem tengeribetegség, hanem magas szinten gyakorolt diplomácia. *Nekem* az a fontos, hogy engem békén hagyjon,

A társaság elég rémes. Csak két elfogadhat6 bridzspartner akadt, s legyetlen jóképű nő: Mrs. Clarence Blair. Ismerem persze Londonból, s ő az egyetlen nőismerősöm, akinek van humorérzéke. Időnként kellemesen el lehetne vele csevegni, ha nem tapadna rá állandóan, mint valami pióca, egy hosszú lábú néma levente. Nem hinném, hogy ő örömét lelné ennek a Race ezredesnek a társaságában. Jóképű a pasas. Ide olyan, unalmas, mint az őszi eső. Az a fajta izmos és hallgatag férfi, akiktől a nőírók és a fiatal lánykák hátán végigfut a hideg.

Miután elhagytuk Madeirát, Pagett nagy nehezen felvonszolta magát a fedélzetre, s tompa hangon sürgetni kezdett, hogy ideje lenne munkához látni. Mi az ördögnek kellene egy hajón dolgozni? Igaz, megígértem a kiadómnak, hogy nyár elején szállítom a „Visszaemlékezéseimet", de hát akkor mi van? Ugyan kit érdekelnek egy ember visszaemlékezései? Néhány öreg hölgyet a kerti padon. S egyébként is, mi az, amire az ember visszaemlékszik? Nem mondom, futattam össze néhány, úgynevezett híres emberrel életem során, s Pagett asszisztenciájával ki is találtam néhány érdektelen anekdotát róluk. De Pagett még ehhez is túl becsületes. Egyszerűen képtelen elviselni, hogy olyanokról is írok, akikkel de facto ugyan nem találkoztam, de nyugodtan találkozhattam volna. A meleg szív taktikája mellett döntöttem:

– Édes fiam, maga még mindig csak árnyéka önmagának – csitítottam. – Üljön ki inkább a fedélzetre egy napos nyugágyba, hogy erősödjék. Egy szót se többet! A munka nem szalad el.

Alig szereltem le, ismét megjelent, s gyötörni kezdett, hogy szerezzek még egy kabint.

– Nincs hol dolgozni a kabinjában, uram. Tele van útiládákkal.

Úgy beszélt, mintha csúf, fekete bogarakról lenne szó, amiknek semmi keresnivalójuk a kabinomban.

Megmagyaráztam neki, hogy általánosan elterjedt szokás szerint az ember ilyen hosszú útra visz magával legalább egy váltás fehérneműt. Bágyadtan elmosolyodott, ahogy szokott, ha valami szellemes megjegyzésemet óhajtja regisztrálni, majd visszaterelt a napirendre tűzött témához:

– S az én kabinom egy kis lyuk, ott nem fogunk tudni dolgozni.

Ismerem Pagett fogalmát a „kis lyukakról": mindig az övé a legjobb kabin a hajón.

– Sajnálom, hogy a kapitány nem adta át a saját lakosztályát ez alkalommal – Szóltam némi iróniával. – Nem akarja néhány ládáját az én kabinomban tárolni?

Az irónia veszedelmes fegyver a Pagett-féle jelenségekkel szemben. Azonnal felderült, ahogy kimondtam:

– Hát, ha átvihetném az írógépet és az iratládát…

Az iratláda több tonnát nyom. Iszonyú kínos beszélgetéseim szoktak lenni miatta a hordárokkal, s Pagett mintegy életcéljául tűzte ki, hogy rám sózza. Szakadatlan harc folyik ez ügyben kettőnk között. Úgy tekinti, mintha az én sajátos személyes tulajdonom volna, szerintem pedig ez az egyetlen feladat, az iratláda gondozása, amelyben az ember titkára hasznossá teheti magát.

– Kérünk még egy kabint – mondtam gyorsan.

Elég egyszerűnek (tetszett a dolog, de Pagett imád misztifikálni. Másnap olyan arckifejezéssel jelent meg előttem, mint egy reneszánsz összeesküvő.

– Emlékszik, uram, hogy azt mondta, kérjem el a 17-es kabint dolgozószobának?

– És? Beszorult talán az iratláda az ajtónyilásba?

– Az ajtónyílás mérete minden kabinban azonos – mondta rendreutasítóan Pagett. – De meg kell, hogy mondjam önnek, Sir, van valami különös a 17-es kabin körül.

Emlékképek tolultak a szemeim elé a *Felső ágy* Című műalkotásból.

– Ha arra céloz, hogy kísértetek járják, ne izguljon, mert aludni nem fogunk ott. S az írógépet nem zavarják a kísértetek.

Pagett erre felvilágosított, hogy nem kísértetről van szó, és, hogy végül is nem a 17-es kabint kapta meg. Valami hosszú, zagyva mesébe kezdett, miszerint ő és Mr. Chichester meg egy Miss Beddingfeld nevű fiatal nő majdnem összeverekedett a 17-es kabinért. Mondanom sem kell, a kabin a lányé lett, s Pagett nagyon meg volt sértve.

– A 13-as is és a 28-as is sokkal kényelmesebb, de megnézni sem voltak hajlandók.

– Ami azt illeti – szóltam közbe, elnyomva egy ásítást –, maga sem volt kíváncsi rájuk.

Szemrehányóan nézett rám.

– Ön utasított, hogy a 17-est kérjem el. Van a szegény fiúban valami heroikus.

– Édes öregem – mondtam kissé ingerülten, – csak azért említettem a 17-est, mert véletlenül észrevettem, hogy üres. De eszembe se jutott, hogy élethalálharcot fog vívni érte. A 13-as vagy 28-as éppúgy megfelelt volna.

Sértetten nézett rám.

– Ez nem minden – makacskodott. – Vég Miss Beddingfeldé lett a kabin, de ma reggel láttam, hogy körbeóvakodva Chichester jön ki belőle.

Most már dühösen fordultam felé.

– Ha botrányos hírbe akarja keverni Chichestert, aki – bár kimondhatatlanul ellenszenves alak – mégiscsak misszionárius és azt a bájos gyereket, Anne Beddingfeldet, meg kell, hogy mondjam, egyetlen szavát sem hiszem el – mondtam kimérten. – Anne Beddingfeld elbűvölő jelenség, s feltűnően jó lába van. Merem állítani, hogy neki van a legjobb lába a hajón.

Pagett láthatóan rossz néven vette, hogy belekeverem a dologba Anne Beddingfeld lábát. Az a típus volt, aki sose veszi észre a jó lábakat, s ha véletlenül mégis, inkább elpusztulna, minthogy szóvá tegye. Enyhén szólva frivol dolognak tartja, hogy én ezeket az apróságokat olyan nagyra becsülöm. Szeretem bosszantani szegényt, úgyhogy kaján hangon folytattam:

– Minthogy összeismerkedett a misszel, nem tenné meg, hogy megkéri a neveimben, vacsorázzon holnap este a mi asztalunknál? Holnap lesz az álarcosbál. S ha már szóba került, nem menne le, fiam, s nem választana nekem valami szellemes jelmezt a borbélynál?

– Csak nem akar jelmezt ölteni, Sir Eustace – kérdezte elszörnyedve.

Láttam, nem tudja 'összeegyeztetni tervemet társadalmi pozíciómmal. Döbbenten és értetlenül bámult rám. Eredetileg eszem ágában se volt, hogy álarcot húzzak, de túl nagy volt a kísértés, hogy megbotránkoztassam.

– Miért ne? – kérdeztem. – S remélem, maga **is** ezt teszi majd.

Pagett megborzongott.

– Úgyhogy hálás lennék, ha lemenne a borbélyhoz, s elintézné az ügyet – zártam le a témát.

– Nem hiszem, hogy lesz extra méret – dünnyögte maga elé, és tekintetével tetőtől talpig végigmért.

Anélkül, hogy szándékában állna, Pagett olyan nagyon sértő tud lenni.

– És hat személyre foglaljon asztalt a szalonba! Odaültetjük a kapitányt, *a* jó lábú kisasszonyt, Mrs. Blairt…

– Mrs. Blairt nemigen tudja meghívni Race ezredes nélkül – vágott közbe Pagett. – Hallottam, hogy a hölgy már meghívta az ezredest, vacsorázzon vele.

Pagett mindig mindent tud. Érthető módon kissé bosszantott a dolog.

– Ki ez a Race, a csudába is? – kérdeztem türelmetlenül.

Mint mondám, Pagett mindent tud, Vagy tudni vél. Ismét titokzatos arckifejezést öltött magára, s suttogóra fogta:

– Azt mondják, Sir Eustace, hogy a titkosrendőrségnek dolgozik. S nem is akármilyen beosztásban. De 'természetesen biztosat nem. tudok.

– Hát nem jellemző' a kormányra? – csattantam fel. – Itt van a hajón valaki, akinek az lenne a dolga, hogy titkos dokumentumokat szállítson ide-oda, s akkor képesek egy kívülállóra bízni a feladatot, olyanra, akinek más vágya sincs, mint, hogy hagyják ki az egészből.

Pagett még titokzatosabban nézett rám. Egy lépéssel közelebb jött, s még jobban lehalkította a hangját,

– Ha engem kérdez, szerintem az egész ügy roppant különös, Sir. Gondoljunk csak bele a betegségembe, mielőtt elindultunk…

– Édes fiam – vágtam közbe türelmetlenül –, az egy egyszerű eperoham volt. Hányszor volt már eperohama!

Pagettnek megrándult az arca.

– Ez nem a (szokásos eperoham volt. Most… – Az ég szerelmére, nem muszáj részletezni:

Pagett. Nem vagyok rá kíváncsi.

– Megértem, Sir. De én meg vagyok róla győződve, hogy *meg akartak mérgezni.*

– Na ne mondja! Úgy látom, beszélt Rayburn-nel.

Nem tagadta.

– Ö mindenesetre úgy gondolja, Sir. S az ő pozíciójában…

– Egyébként hol van a barátunk? – kérdeztem. – Egyszer se láttam, mióta hajóra szálltunk

– Úgy tesz, mintha beteg lenne, s nem jön elő a kabinjából. – Itt Pagett ismét lehalkította a hangját. – De ez csak álca, biztos vagyok benne. Így jobban tud figyelni.

– Figyelni?

– Igen, hogy önnel nehogy valami történjék. Ha meg akarnák támadni.

– Mindig sikerül jó kedvre hangolnia, Pagett – mondtam. – Nem túlzottan élénk a fantáziája? Szerintem halálfejet húzzon magára, vagy hóhérnak öltözzön az álarcosbálra. Illeni fog magához.

Ettől végre elhallgatott. Felmentem a fedélzetre. A Beddington kislány a misszionáriussal, Chichesterrel állt a korlátnál, s megbűvölten figyelt. Hogy szeretnek a nők a papok körül őgyelegni!

Akinek akkora a termete, mint az enyém, általában nem szeret lehajolni, de voltam olyan udvarias, és felemeltem egy darab papírt, amely éppen akkor ért földet a lelkész lábánál, mikor elmentem mellettük.

A pasas meg se köszönte. Nem akartam, de véletlenül megláttam, mi van a cédulára írva. Egyetlen mondat volt:

„Meg ne próbálj Önálló játszmába kezdeni, mert megbánod."

Mi köze lehet *egy* lelkésznek egy ilyen mondathoz? Kíváncsi vagyok, ki lehet ez a Chichester. Úgy *néz ki,* mint egy ma született bárány. De a külső megtévesztő. Majd megkérdezem Pagettet. Pagett mindent tud.

Leültem Mrs. Blair mellé egy nyugágyba, s megszakítva *téte-á-téte-jét* Race-szel, hosszas fejtegetésbe kezdtem a papságról.

Aztán megkértem, vacsorázzon az asztalomnál az álarcosbál estéjén. Race-nek valahogy sikerült azt a benyomást keltenie, mintha őt is meghívtam volna.

Ebéd után a Beddingfeld lány is velünk kávézott. A lábát illetőleg igazam volt. Tényleg nincs jobb a hajón. Mindenképpen meghívom őt is.

Nagyon szeretném kideríteni, miféle kalandba keveredett Pagett Firenzében. Amint valaki szóba hozza Olaszországot, elveszti a fejét. Ha nem tudnám, mennyire minden gyanún felül álló, korrekt úriember, még azt hinném, valami gyanús l'*amour* esett meg vele…

De, ha mégis? Még a minden gyanún felül álló férfiak is… Nagy jó kedvem kerekedne, ha ki-derülne, hogy igaz.

Pagett, mint aki titkokat rejteget. Óriási!

XIII. FEJEZET

Különös este volt. A borbély óriási készletében egyetlen kosztüm volt, ami rámment, egy mackó-jelmez. Angliában egyáltalán nem esik nehezemre egy-egy téli estén bájos, fiatal nők társaságában mackót alakítani, az Egyenlítő táján azonban nem volt éppen a legideálisabb viselet. De jókat bolondoztam, alaposan megnevettettem a társasága és első díjat nyertem a „hajón tervezett jelmezek kategóriájában – • az elnevezés meglehetősen ab-szúrd, minthogy kölcsönzött jelmezről volt szó. Mivel azonban nem tudhatták, kölcsönöztem *vagy* csináltam a mackóbőrt magamnak, nem törődtem vele.

Mrs. Blair nem volt hajlandó beöltözni. Nyilván osztja Pagett előítéletét az ügyben. Race ezredes követte barátnője példáját. Anne Beddingfeld cigánylányjelmezt ütött össze magának, amiben *el*bűvölően nézett ki. Pagett azt mondta, fáj a feje-és meg se jelent. Egy furcsa kis figurát, bizonyos Reevest kértem meg, hogy helyettesítse. A pasas a Dél-Afrikai Munkáspárt fontos embere. Rémei alak, de igyekszem jó viszonyban lenni vele, mert fontos információkat tudok szerezni tőle. Szeretném a Rand-ügyben mindkét fél álláspontját kiismerni.

Maga a tánc felért egy forró kalanddal. Kettőt lejtettem Miss Beddingfelddel, s szegényke kény-telén volt úgy tenni, mintha élvezné. Egy körre Mrs. Blairt kértem fel, akinek eszébe se jutott, hogy megjátssza magát, majd véletlenszerűen ki-választottam még néhány áldozatot magamnak azon hölgyemények közül, akiknek megjelenése kedvemre volt.

Mindezek után levonultunk vacsorázni. Pezsgőt rendeltem, a pincér Cliquot 1911-et ajánlott azt mondta, az a legjobb márka a hajón, s én belementem. Erre kiderült, hogy sikerült ráhibáznom az egyetlen dologra, amely képes megoldani Race ezredes nyelvét, Vacsora közben nemhogy szófukar lett volna, kifejezetten szószátyárrá vált. Egy darabig elszórakoztatott ez a hirtelen váltás, aztán kezdtem észrevenni, hogy már nem énrajtam csüggenek a hölgyek, hogy Race ezredes lett a társaság közepe. Megállás nélkül tette a gúnyos megjegyzéseket a naplómra.

– Egyszer majd minden indiszkréció, amit csak elkövetett, Pedler, napfényre kerül.

– Kedves ezredes – mondtam –, legyen szabad elárulnom, hogy nem vagyok olyan ostoba, amilyennek néz. Még ha esetenként követek is el indiszkréciót, eszem ágában sincs, hogy fel is vésnem e gyarlóságaimat. Ha

meghaltam, majd azok, akik elrendezik a hagyatékomat, megtudhatják, mit gondoltam embertársaim felől. De nem hiszem, hogy bármi olyasmit találnak majd a naplómban, amitől a *rólam* kialakított képük egy jottányit is változna. Egy napló arra való, hogy az ember a környezete furcsaságait örökítse meg, s nem arra, hogy a *saját* különcségeit elemezgesse benne.

– Létezik önkéntelen megnyilatkozás is. – Egy pszichoanalitikus szemében minden gyanús – zártam le szentenciózusan. – Önnek biztos nagyon érdekes élete volt, Race ezredes – szólt itt közbe Anne Beddingfeld, tágra nyílt, csillogó szemmel nézett a pasasra. Mert így szokták ezek a lányok! Othello az érdekes sztorijaival bűvölte el Desdemonát, de Desdemona vajon nem fogta-e meg Othellót, hogy olyan odaadással tudta a sztorikat hallgatni? A kisasszonyka mindenesetre alapos lendületet adott az ezredesnek. Race oroszlántörténeteket kezdett el mesélni. Óriási előnye van egy olyan férfinak a többivel szemben, aki szórakozásból oroszlánokra szokott vadászni. Éreztem, hogy itt az ideje, hogy én is előhozakodjak valami oroszlánkalanddal. Esetleg egy könnyedebb fajtával.

– Erről jut eszembe egy izgalmas eset, amit egy barátomtól hallottam egyszer – szóltam közbe. – Valahol Kelet-Afrikában egy vadászaton történt. Egyik éjjel valamiért kiment a sátrából, s halálra rémült, mert közvetlen közelről elfojtott morgást hallott. Megfordult, s egy ugrásra kész oroszlánt pillantott meg maga mellett. A puskája persze a sátorban volt. Gyorsan lekapta a fejét, s az oroszlán átrepült fölötte. Az állatot felingerelte, hogy elvétette a célt, s vicsorítva gyűrkőzött neki, hogy újra támadjon. A barátom újra lekuporodott, s az oroszlán megint átrepült fölötte. Mire az állat harmadszor is nekilendült, a barátom felérte a sátrát, beugrott a puskájáért, de mikor kilépett, az oroszlánt nem látta sehol. Nem értette, mi történhetett. Négykézláb megkerülte sátrat, s látta, hogy hátul egy tisztáson az oroszlán távolugrást gyakorol.

Tapsvihar fogadta a poént. Ittam egy kis pezsgőt.

– Ugyanez a barátom – folytattam – egy más alkalommal öszvérekkel indult útnak, s, hogy elérjen az új állomáshelyére, mielőtt a forróság beáll, azt az utasítást adta az embereinek, hogy napkelte előtt fogjanak be. Elég nehezen ment, mert az öszvérek nagyon nyugtalanok voltak, de valahogy csak sikerült, s pirkadat előtt elindultak. Az öszvérek úgy száguldottak, mint a szél, s csak mikor megvirradt, akkor derült ki, miért. A sötétben az emberei véletlenül egy oroszlánt fogtak **be** a szekérrúd mellé.

Ennek is nagy sikere volt, a nevetés végighullámzott az asztal körül. A legnagyobb elismerés azonban munkáspárti barátomtól jött, aki nem **ne**vetett, hanem sápadtan megkérdezte:

– Te jóságos ég! És kinek kellett kifogni?

– El kell, hogy menjek Rhodéziába – mondta Mrs. Blair. – Azután, amiket mesélt, Race *ezre*des, úgy érzem, el kell, hogy menjek. Bár az út maga elég iszonyú, öt nap vonaton.

– Remélem, vendégül láthatom privát kupémban – ajánlottam gálánsán.

– Ó, Sir Eustace, milyen kedves! Komolyan gondolja?

– Még, hogy komolyan gondolom-e? – protestáltam és ittam még egy pohár pezsgőt.

– Még körülbelül egy hét, és Dél-Afrikában leszünk – sóhajtott Mrs. Blair.

– Istenem, Dél-Afrika! – mondtam érzelmesen, s hosszan idéztem a beszédemből, mélyet nemrégen a Colonial Institute-ban tartottam. – Mit ad Dél-Afrika a világnak? Gondoljuk csak végig, mi mindent! Fát és farmokat, aranybányákat és arany legelőket, nyersbőrt és nyersolajat, gyapjút és gyémántot…

Igyekeztem gyorsan beszélni, mert tudtam, hogy amint leállók, Race közbeszól, és megmagyarázza, hogy a nyersbőr semmit sem ér, mert az állatok minduntalan fennakadnak a szöges drótkerítéseken, vagy valami ilyesmi, s mindenbe beleköt, s befejezésül előadja, milyen nehéz a bányászok sorsa a Randen. Én pedig nem voltam abban a hangulatban, hogy kedvem lett volna végighallgatni, amíg elmagyarázza, milyen önző kapitalista vagyok. De nem ő szakított félbe, amikor a varázsszó – „gyémánt" – elhangzott:

– Gyémánt! – kiáltott fel elragadtatottan Mrs. Blair.

– Gyémánt! – suttogta Miss Beddingfeld. Mindketten Race ezredeshez fordultak:

– Maga biztosan volt már Kimberley-ben?

Én voltam, de nem volt rá idő, hogy megmondjam nekik. A kérdések csak úgy záporoztak az ezredesre. Milyen egy bánya? Igaz-e, hogy a bennszülötteket zárt településeken tartják? És így tovább.

Race türelmesen válaszolt, s válaszaiból kiderült, hogy igen jól ismeri a terepet. Elmesélte, hogyan tartják a bennszülötteket, milyen módszereket vezettek be a bányászok megmotozására, s egyáltalán milyen óvintézkedéseket foganatosított De Beers.

– Szóval gyakorlatilag lehetetlen lopni? – kérdezte Mrs. Blair, s olyan csalódott volt a hangja, mintha kifejezetten ezzel a szándékkal indult volna neki a hosszú útnak.

– Semmi sem lehetetlen, Mrs. Blair, s elő is fordulnak lopások, mint az az eset például, amit meséltem, mikor egy kaffer a zsebében rejtette el a gyémántot. . – Igen, de komolyabbb mennyiségben?

– Egyszer fordult ilyen elő mostanában, pontosan közvetlenül a háború előtt. Sir Pedler nyilván emlékszik rá. Ugye Dél-Afrikában élt abban az időben?

Bólintottam.

– Mesélje el! Nagyon kérem! – könyörgött Miss Beddingfeld.

Race mosolygott.

– Ahogy parancsolja. Íme a mese. Gondolom, mindnyájan ismerik Sir Laurence Eardsley, a híres dél-afrikai bányamágnás nevét. Neki ugyan aranyérdekeltségei voltak, de a fia révén belekeveredett ebbe az ügybe. Talán emlékeznek rá, valamivel a háború előtt az a hír járta, hogy Brit Guyanában a dzsungel sziklás altalaja alatt valószínűleg egy Kimberley jellegű gyémántmező húzódik. Az újságok beszámolói szerint két fiatal kutató járt ott, s komoly mennyiségű nyersgyémántot hoztak magukkal, volt köztük méretre is számottevő. Az Essequibo és a Mazaruni mentén a folyásban korábban is bukkantak kisebb *gyé*mántrögökre, de a két fiatalember, John Eardsley és Lucas azt állította, hogy a két folyó közös torkolatvidéken nagy kiterjedésű szénlerakódást találtak. A gyémántok színre a legkülönbféléb bek voltak: rózsaszínek, kékek, sárgák, zöldek, feketék és vakító fehérek. Eardsley és Lucas a kövekkel Kimberley-be ment, hogy ott megvizsgáltassák a leleteket. S épp mikor ők odaértek, a De Beers-bányában elképesztően nagy mennyiségű gyémántot sikerült valakinek vagy valakiknek zsebre tenni. Az a szokás egyébként, hogy mielőtt a gyémántokat áthajóztatnák Angliába, bizonyos szabályok szerint becsomagolják, majd már csomagolva egy széfben helyezik el őket. A széfnek két kulcsa van, ezek két külön személynél vannak letétben, de a számkombinációt csak egy harmadik ismeri. A széfből a csomagok a bankba kerülnek, s a gyémántokat a bank juttatja el Angliába. Egy-egy csomagban körülbelül 100 000 font sterling; értékű gyémánt van.

Ez alkalommal a bankban valami különös eltérést fedeztek fel az egyik csomag pecsétjén. Kinyitották, és cukortömböket találtak benne!

Hogy, hogyan terelődött a gyanú John Eardsley-re, arra már nem emlékszem. Kezdték emlegetni, hogy Cambridge-ben elég sok botrány volt körülötte, hogy az apja kénytelen volt kifizetni az, adósságait. Mindenesetre szárnyra kapott a hír, hogy a dél-amerikai gyémántmezőkről szóló történet csak mese. Letartóztatták, s megtalálták nála a De Beers-féle gyémántok egy részét.

Az ügy végül is nem jutott el a bíróságig. Sir Eardsley kifizette az eltűnt gyémántok értékét, és De Beers lemondott a bírósági kereset benyújtásáról. Sose derült ki, pontosan, hogy történt a lopás. De az öregember a fia elleni gyanú súlya alatt teljesen megtört. Nem sokkal később agyvérzést kapott. Johnhoz kegyes volt a sors, Önkéntesként vonult be a háborúba, ahol hősies magatartásával elismerést szerzett magának, s elesett a harcok során. Ezzel mintegy kiköszörülte a nevén esett csorbát. Sir Laurence néhány hónappal ezelőtt halt meg egy harmadik agyvérzés után. Végrendelet nélkül hunyt el, s így óriási vagyona egy számára szinte idegen örökösre szállt.

Az ezredes elhallgatott. A társaság hirtelen felélénkült, kérdések hangzottak el innen is, onnan is. Miss Beddington valamit meghallhatott, mert váratlanul hátrafordult, s ahogy ijedten megrezzent, én is odanéztem.

Rayburn, az új titkárom állt az ajtóban. Mintha szellemet látott volna, olyan halálravált arcal nézett felénk. Úgy látszik, Race története mélyen felkavarta.

Aztán ahogy észrevette, hogy odanézünk, megfordult és eltűnt.

– Tudják, ki ez? – kérdezte váratlanul Anne Beddingfeld.

– A másik titkárom – mondtam –, Mr. Rayburn. Nagyon rossz bőrben van, mióta hajóra szálltunk.

Miss Beddingfeld a tányérja mellett fekvő kenyérdarabkát gyúrogatta.

– Régóta dolgozik önnél?

– Nem nagyon – feleltem óvatosan.

De nők esetében az óvatosság semmit sem ér. Minél többet igyekszik az ember elhallgatni, annál rámenősebben kérdeznek tovább. Anne Beddingfeld sem habozott túl sokat.

– Mióta? – kérdezte kertelés nélkül.

– Hát mielőtt elindultam volna, akkor vettem magam mellé. Egy régi barátom ajánlotta be.

Erre elhallgatott, s elgondolkodva nézett maga elé. Úgy éreztem, rajtam a sor, hogy némi érdeklődést mutassak a történet iránt, Race-hez fordultam, s megkérdeztem:

– Nem tudja, Race, hogy ki Sir Laurence legközelebbi hozzátartozója?

– Nekem aztán tudnom kell – válaszolt mosolyogva. – Tudniillik én vagyok.

XIV. FEJEZET
(Anne folytatja a történetet)

Az álarcosbál volt az az este, amikor úgy éreztem, valakivel meg kell osztanom a gondjaimat. Addig önálló játszmát folytattam, és élveztem is. De most hirtelen minden megváltozott. Elfogott a pánik: mi lesz, ha rosszul ítélem meg a helyzetet? Hirtelen kezdtem magam nagyon egyedül érezni, nem bírtam tovább magamba zárni a titkaimat. A kabinban az ágyam szélén ültem a cigánylányjelmezben, s próbáltam eldönteni, mit csináljak. Először Race ezredes jutott az eszembe. Úgy éreztem, tetszem neki. Biztos nagyon kedves lenne. S nagyon okos. De amikor jobban meggondoltam a dolgot, habozni kezdtem. Túl erős egyéniség. Át akarja majd venni az irányítást. De végül is ez az *én* kalandom! S volt más okom is rá, olyasmi, amit magamnak se vallottam volna be szívesen, de ami miatt mégsem látszott túl jó megoldásnak, hogy éppen őt avassam be a titkaimba.

Aztán Mrs. Blair jutott eszembe. Ő is nagyon kedves volt hozzám. Persze nem voltam olyan naiv, hogy azt higgyem, ez jelent is valamit. Az érdeklődése nyilván csak pillanatnyi szeszély. De mégis kell, hogy legyen a személyiségemben valami, amit érdekesnek talál. Átélt már sok-sok apró örömet és bánatot, ami az élethez tartozik, de én valami rendkívüli élményhez tudnám hozzásegíteni! Ráadásul kedvemre való nő volt, tetszett a magabiztosan könnyed modora, tetszett, hogy nincs benne semmi érzelgősség, nincs a viselkedésében semmi hamis gesztus. Döntöttem. Elhatároztam, hogy azon nyomban beszélek vele. Biztosan nem feküdt még le. Aztán eszembe jutott, hogy nem tudom, melyik kabin az övé. Az éjszakai steward majd megmondja.

Csöngettem. Várni kellett egy kicsit, s végűi egy ismeretlen férfi utaskísérő jelent meg. Megmondta, amit kérdeztem. Mrs. Blair a 71-es kabinban van. Szabadkozott, hogy olyan lassan jött de az összes kabin hozzá van beosztva.

– S hol van a másik steward? – kérdeztem.

– Tízkor lejár a munkaideje.

– De az éjszakai steward?

– Én vagyok az éjszakai steward.

– De a múltkor, körülbelül egykor, egy másik steward jött be hozzám.

– Biztosan álmodta, kisasszony. Tíz után csak én dolgozom.

Azzal kiment, s én ott maradtam, hogy megemésszem a hallottakat. Ki lehetett akkor az a személy, aki 22-én éjjel bejött a kabinomba? Elkomorodtam. Kezdtem felfogni, milyen ravaszai és elszántak az ellenfeleim. Aztán összeszedtem magam, s elindultam Mrs. Blairhez. Bekopogtam

– Ki az? – kiáltott ki.

– En vagyok, Anne Beddingfeld.

– Ó, jöjjön be, cigánylány!

Beléptem a kabinba. Rengeteg holmi volt szétszórva mindenfelé, Mrs. Blair pedig egy olyan szép kimonóba burkolva ült az ágyán, amilyet életemben nem láttam. Élénk narancs, arany és fekete foltok villództak, ahogy mozdult, majd meghaltam az irigységtől.

– Mrs. Blair – mondtam minden bevezetés nélkül –, el kell mesélnem az életemet. Bár lehet, hogy egy kicsit késő van, és esetleg nem érdekli.

– Épp ellenkezőleg. Úgy kétségbeejt, mikor le kell feküdnöm – mondta, és az arca ellenállhatatlan mosolyra derült, ahogy szokott. – S nagyon érdekel az élete. Maga roppant eredeti nő, cigánylány. Ki másnak jutna eszébe, hogy így rám törjön éjjel egykor, hogy elmesélje az életét? Különösen, miután napok óta kitér mindenfajta kíváncsiskodásom elől! Velem nem szoktak ilyen visszautasítóak lenni. Kellemesen újszerű élmény volt. Üljön le a díványra, és öntse ki a lelkét!

Elmondtam neki mindent. Elég soká tartott, mert minden részletről lelkiismeretesen beszámoltam. Nagyot sóhajtott, mikor befejeztem, s egyáltalán nem azt mondta, amit vártam. Ehelyett rám nézett, felnevetett és így szólt:

– Tudja, Anne, hogy maga milyen eredeti lány? Soha nem fogta el semmi kétség?

– Kétség? – kérdeztem értetlenül.

– Igen. Kétség, kétség, kétség! Nekivágni ennek az egésznek, gyakorlatilag egy fillér nélkül. Mihez kezd majd egy vadidegen országban pénz nélkül?

– Ezen nem érdemes előre töprengeni. Egyelőre rengeteg pénzem *van.* Gyakorlatilag *hozzá* se nyúltam még ahhoz a huszonöt fonthoz, amit Mrs. Flemming adott, tegnap meg a társasjátékban is besöpörtem egy csomót. Tizenöt fontot. Ez együtt negyven. Negyven font. Rengeteg!

– Rengeteg? Istenem! – mondta halkan Mrs. Blair. – Én biztos, hogy nem merném végigcsinálni, pedig elég merész nő vagyok. Nem mernék ily

nagy vidáman nekivágni, Anne, néhány fonttal a zsebemben, anélkül, hogy tudnám, mit is fogok csinálni, és hova is megyek végeredményben.

– De hát épp ez az izgalmas benne! – kiáltottam felvillanyozódva. – Ettől kaland a kaland. Figyelmesen nézett, aztán bólogatva elmosolyodott.

– Szerencsés nő. Nem sok ember van a világon, aki így éli át a dolgokat.

– S egyébként? – szóltam türelmetlenül. – Mi a véleménye az egészről, Mrs. Blair?

– Életemben nem hallottam ilyen izgalmas dolgot! De ne szólíts Mrs. Blairnek. Suzanne éppen megteszi majd. Rendben?

– Boldogan, Suzanne.

– Helyes. S most fogjunk hozzá. Szóval azt állítod, hogy Sir Eustace titkára, nem az a jóképű Pagett, hanem a másik, ugyanaz a férfi, akit hátba! szúrtak, s a te kabinodba menekült be?

– Bólintottam.

– Tehát Sir Eustace két szálon is kapcsolódik a rejtélyhez: egyrészt az *ő* házában gyilkolták meg a nőt, másrészt az *ő* tikára hagyta, hogy éjfél után egy órakor rejtélyes módon hátba szúrják. Sir Eustace kizárt, hogy benne legyen, de mindez mégsem lehet véletlen. Nyilván van valami kapcsolat a mozzanatok között, még akkor is, ha Sir Eustacenak az egészről fogalma sincs.

– S azonkívül itt van ez a furcsa ügy a steward körül – folytatta elgondolkodva. – Hogy nézett ki?

– Nem nagyon figyeltem. Annyira fel voltam húzva, s annyira nem öt vártam. Bár ha meggondolom… az arca valahogy ismerős volt. De mért ne lett volna, nyilván láthattam korábban is a hajón.

– Az arca ismerős volt… – töprengett Suzanne. – Nem lehet, hogy maszkírozva volt?

– Nagyon magas volt, az igaz – ismertem el.

– Aha. Akkor aligha lehetett Sir Eustace, de Mr. Pagett se, gondolom… Várj csak!

Felkapott egy darab papírt, és lázasan rajzolni kezdett. Fejét oldalra billentve vizsgálgatta az eredményt.

– Majdnem tökéletes. Íme Edward Chichester tiszteletes. Most nézzük a részleteket – mondta, és átnyújtotta a lapot.

– Felismered a stewardot?

– Igen, tökéletes! – kiáltottam. – Suzanne, milyen ügyes vagy!

Egy legyintéssel elhessentette a bókot.

– Nekem ez a Chichester nevű pasas mindig is gyanús volt. Emlékszel, leejtette a kávéscsészéjét, is halálsápadt lett, mikor a múltkor Crippenre terelődött a szó?

– És mindenáron meg akarta szerezni a 17-es kabint!

– Így van, ez mind gyanús. De vajon mi lehet A dolgok mögött? Vajon minek kellett volna történnie éjjel egykor a 17-es kabinban? Biztos nem a titkárt akarták leszúrni. Nem értem, miért kel-lett volna ahhoz egy bizonyos napot, egy bizonyos órát és egy bizonyos kabint megjelölni. Szerintem valami titkos találkozóról lehetett szó, a titkár éppen oda igyekezett, és útközben leszúrták. De vajon kivel kellett volna találkoznia? Biztos nem véled. Talán Chichesterrel. Vagy esetleg Pagett-tel. – Ez nem túl valószínű. Pagett-tel bármikor beszélhet.

Egy-két percig mind a ketten csöndben ültünk, majd Suzanne új irányban próbálkozott. – Nem lehet, hogy valamit elrejtettek a kabinodban?

– Ez már valószínűbb – bólintottam. – S így az is érthető lenne, miért volt a holmim összetúrva másnap reggel. De elrejteni senki se rejthetett el semmit, efelől biztos vagyok.

– Nem lehet, hogy a fiatalember előző éjjel becsúsztatott valamit az egyik fiókodba?

Megráztam a fejem.

– Észre kellett volna, hogy vegyem.

– Nem lehet, hogy a féltve őrzött cetlidet kerestek?

– Lehet, de értelmetlen lett volna. Csak egy időpont volt rajta, óra és nap, s mindkettő elmúlt már addigra. Suzanne bólintott.

– Ez igaz. Tényleg nem valószínű, hogy a cédula lett volna a célpont. *A propos,* itt van valahol? Hadd nézzem meg.

Mint egy értékes régészeti leletet, olyan óvatosan nyújtottam át neki a papírt. Suzanne egy darabig feszülten vizsgálgatta.

– Van egy pont a 17-es után. Az l-es után vajon miért nincs?

– Van viszont egy kis szünet – mutattam neki.

– Szünet van, de…

Hirtelen felállt, a papírt a fényhez emelte, és rámeredt. Szörnyű izgalom vett rajta erőt.

– Anne, ez nem is pont! Ez papírhiba! Nézd meg, papírhiba! Nem kell figyelembe venni, A szünetek számítanak, a szünetek a számok között

Felálltam és odaléptem mellé. A szüneteknek megfelelően összeolvastam a számokat:

– 71 1 22.

– Látod? – kérdezte Suzanne. – Ugyanaz, de nem egészen óra eszerint is, de 22-e és a 71-es kabin! Az én kabinom, Anne!

Egymásra meredtünk, s úgy megörültünk az új felfedezésünknek, s olyan izgalomba jöttünk, mint ha már meg is oldottuk volna a rejtélyt. Aztán egyszer csak a földre huppantam.

– De Suzanne, hisz itt az égvilágon semmi se történt 22-én 1-kor!

Suzanne is elkomorodott.

– Tényleg nem.

Most valami eszembe jutott.

– Te Suzanne, az nem is a te kabinod. Mármint nem az, amit eredetileg lefoglaltál.

– Az igaz, az utaskísérő költöztetett át.

– Kíváncsi vagyok, ki volt-e adva. Lehet, hogy az illető végül is nem jelent meg az induláskor. Ezt könnyű lesz kideríteni.

– Hallod-e, cigánylány, nem is kell kideríteni – kiáltott Suzanne. – Én már tudom! Azt hiszem mondott valamit az utaskísérő. Mrs. Grey *névre* volt lefoglalva a kabin, de Mrs. Grey állítólag híres Madame Nadina álneve. Tudod, annak a világhírű orosz táncosnőnek. Londonban sose lépett fel, de Párizs megőrül érte. Óriási sikere volt ott már a háború alatt. Nyilván abszolút sötét nőszemély, de ellenállhatatlan. *Az* utaskísérő alig tudta abbahagyni, annyira mondta-mondta, milyen kár, hogy a nő végül is nem utazik velünk. Aztán Race ezredes is sokat mesélt róla. Elég csinos pletykák keringtek róla Párizsban. Kémkedéssel vádolták, le nem sikerült semmit se rábizonyítani. Az volt a benyomásom, hogy Race ezredes kifejezetten miatta volt Párizsban. Sok furcsa dolgot tudtam meg tőle. Volt egy szervezett bűnbanda Párizsban.

A banda vezetőjéről, akit „Ezredes" néven emlegettek, úgy tudták, hogy angol, de sose hagyott maga mögött semmi nyomot, amiről azonosítani lehetett volna. De annyi biztos, hogy elég nagy nemzetközi bűnszövetkezetet mozgatott. Minden műfaj érdekelte: rablás, kémkedés, testi sértés, mindenben benne volt, s mindig sikerült egy ártatlan fickót belekevernie az üzelmeibe, akit aztán maga helyett lebuktatott. Ördögien okos kellett, hogy legyen, annyi biztos! Valószínűleg ez a nő is neki dolgozott, de nem találtak semmit, amin el lehetett volna indulni. Igen, Anne, jó nyomon vagyunk. Nadina pontosan az a fajta nő, aki benne lehet

egy ilyen gyanús és rejtélyes ügyben. A találkozó 22-ére volt megbeszélve ebbe a kabinba. De hol lehet Nadina? Miért nem foglalta el a kabinját?

Hirtelen minden megvilágosodott a fejemben. – Jönni akart – mondtam lassan. – Jó. De miért nem jött?

– Mert *meghalt,* Suzanne! Nadina volt a nő, akit Marlow-ban meggyilkoltak! Hirtelen eszembe jutott a csupasz szoba az üres házban, és ismét átjárt a baljós fenyegetés, a meg-foghatatlan gonosz közelségének dermesztő hidege. Abban a percben újra magam előtt láttam a ceruzát, ahogy végiggurul a padlón, s a filmtekercset a szekrényben. A filmtekercs emléke egy közelebbi eseményt idézett fel bennem. Mikor is volt szó mostanában filmtekercsről? S ugyan miért ugrik be a gondolatra Mrs. Blair alakja?

Elkaptam Suzanne vállát, s izgalmamban rázni kezdtem.

– A filmed! Tudod, amit a szellőzőn dobtak be a kabinba? Nem 22-én volt?

– Amit leejtettem?

– Honnan tudod, hogy ugyanaz a tekercs *volt* Miért jutna bárkinek is eszébe, hogy a szellőzött át juttassa vissza? Az éjszaka kellős közepén? Abszurd ötlet. Nem létezik! Nyilván üzenet volt a filmet kivették a sárga ónhengerből, s valami mást tettek be helyette. Megvan még?

– Lehet, hogy elfényképeztem. De nem, itt van Emlékszem, beledugtam az ágy oldalzsebébe.

Elővette.

A szokásos kerek ónhenger volt, az a fajta, amibe a trópusokra szánt filmeket szokták csomagolni. Remegő kézzel nyúltam utána, s ahogy átvettem, elállt a szívverésem. Sokkal nehezebb volt mint amilyennek lennie kellett volna.

Remegő ujjakkal téptem fel a ragasztócsíkot amely légmentesen lezárta. Lecsavartam a zárókupakot, és egy csomó szürke üveges kavics pottyan az ágyra.

– Kavicsok – mondtam csalódottan.

– Kavicsok? – kiáltott Suzanne.

A hangjából rám is átragadt az izgalom.

– Még, hogy kavicsok? Nem, Anne, ezek nem kavicsok. Ezek *gyémántok.*

XV. FEJEZET

Gyémántok! Megbűvölten bámultam a kupacot az ágyon. Felvettem egyet, ami olyan volt, mintha egy törött palack darabja lett volna.

– Biztos vagy benne, Suzanne?

– Hát persze, drágám. Épp elég nyersgyémántot láttam életemben ahhoz, hogy meg tudjam állapítani. S némelyik csodaszép, Anne, utánozhatatlan. Rendszerint egész történet van egy-egy ilyen kő mögött.

– Naná! Pont most hallottunk egyet.

– Mire gondolsz?

– Arra, amit Race ezredes ma este mesélt. Nem lőhet véletlen. Szándékosan adta elő az egészet.

– Azt hiszed azért, hogy lássa, ki, hogy reagál? Bólintottam.

– Például Sir Eustace?

– Pontosan.

De alig mondtam ki, elfogott a kétség. Vajon Sir Eustace reakciója érdekelte az ezredest, vagy e*ngem* akart próbára tenni? Eszembe jutott az az este, amikor nyilvánvalóan engem akart „levizsgáztatni". Ki tudja, miért, Race ezredes gyanakszik. De vajon hol lép be *ő* ebbe a történetbe? Vajon mi köze neki magának ehhez az egész ügyhöz?

– Ki ez a Race ezredes? – kérdeztem Suzannne-t.

– Jó kérdés – válaszolta. – Elég jól ismert név olyan körökben, ahol a vadászat téma: nagy vadra szokott kijönni Afrikába. Ezenkívül távoli unokatestvére Sir Laurence Eardsley-nek. De ezt te is tudod. Egyébként én is a hajón találkoztam vele először. Sokat utazik Anglia és Afrika között, Általában azt rebesgetik róla, hogy a titkosszolgálatnak dolgozik. Nem tudom, igaz-e. Annyi szent, hogy roppant titokzatos figura.

– Gondolom, elég szép vagyonhoz jutott Sir Erdsley örököseként?

– Édes Anne, fürdik a pénzben. Ragyogó parti lenne neked.

Sajnos alig hiszem, hogy sikerül elcsábítanom, amíg te is a hajón vagy – mondtam nevetve-Ezek a férjes asszonyok!

– Van némi varázsereje egy férjnek, különösen, ha háttérben marad – ismerte el Suzanne némi fölénnyel. – Hisz mindenki tudja, milyen hűséges vagyok Clarenee-hez, mármint a férjemhez. Egy odaadó feleségnek udvarolni kellemes és kockázatmentes kaland.

– Milyen jó lehet Clarence-nek, hogy ilyen felesége van!

– Ami azt illeti, elég fárasztó velem élni! De ha nem bírja, bemenekülhet a Külügyminisztériumba. Ott beteszi a monokliját, s szépen elszundít egy öblös fotelben. Sürgönyözhetnénk neki, hogy írjon meg mindent, amit Race-ről tud. Imádok sürgönyözni. Clarence-t meg teljesen kiborítják a sürgönyök. Mindig azt mondja, levél is *meg*tette volna. Egyébként meg kell, hogy mondjam nem hiszem, hogy bármit is elárulna. Olyan elképesztően diszkrét. Talán ezért olyan nehéz túl hosszan megmaradni mellette. De hadd folytatom a kerítést. A vak is látja, mennyire odavan érted Race. Kérlek, vess rá egy-két epedő tekintetet azzal a két huncut szemeddel, és minden meg van oldva. Egy hajóúton mindenki el szokta jegyezni magát. Már csak unalmában is.

– Én nem akarok férjhez menni.

– Tényleg? – kérdezte Suzanne. – És miért nem? Én imádok férjnél lenni, még ha Clarence-ről van is szó.

Bántónak éreztem ezt a frivol hangot.

– Arra vagyok kíváncsi –, tereltem el a témát határozottan –, hol lép be a képbe Race ezredes Valamilyen módon biztosan benne van.

– Nem tudod elképzelni, hogy minden célzatosság nélkül mesélt?

– Nem, nem hinném – mondtam eltökélten – Meredten figyelte közben az arcunkat. Emlékszel, a gyémántok egy *részét* állítólag megtaláltál de nem mindet. Talán ezek a hiányzó darabok. Vagy talán…

– Vagy talán?

Nem válaszoltam rögtön.

– Szeretném megtudni, mi történt a másik fiatalemberrel – mondtam. – Nem Eardsley-vel, hanem –, hogy is hívják – Lucasszal.

– Azért valamivel csak közelebb vagyunk a megoldáshoz. Nyilván mindenki a gyémántokat akarta megkaparintani. S biztosan a gyémántok miatt ölte meg a „barna ruhás férfi Nadinát.

– Nem ölte meg – vágtam rá.

– Már, hogyne ölte volna meg? Ki más tette Volna?

– Azt nem tudom. De biztos vagyok benne, hogy nem ő volt.

– Három perccel Nadina után ment be a házba, s mikor kijött, olyan sápadt volt, mint egy kísértet. – Mert holtan találta a nőt.

– De senki más nem ment be a házba.

– Hát akkor a gyilkos már benn volt, vagy valahogy másként jutott be. Nem feltétlenül kell elhaladnia a portáslak mellett. Mondjuk átmászott a falon.

Suzanne áthatóan nézett rám.

– „A barna ruhás férfi" – töprengett hangosan. – Vajon ki az? Annyit tudunk, hogy azonos a metróbeli orvossal. Volt ideje megszabadulni a jeliekéitől, s beérni a nőt Marlow-ban. Úgy volt eltervezve, hogy Nadina és Carton ott találkozik, mind a kettőnél volt engedély, hogy a házat megtekinthesse – s ha ilyen bonyolult óvintézkedéseket tettek, hogy a találkozás véletlennek tessék. valószínűleg tudták, hogy követik őket. De Carton azt *nem* tudta, hogy a „barna ruhás férfi" van ráállítva. Mikor felismerte, úgy megrémült, hogy teljesen elvesztette a fejét, hátralépett, és ráesett a sínre. Ennyit azért már biztosan tudunk, nem,

Anne? Nem válaszoltam.

– Igen, így történt. Kivette a halott zsebébfl a cédulát, amit aztán siettében leejtett. Majd e indult Marlow-ba a nő után. S vajon mit csinál miután megölte a nőt, vagy – ahogy te állítod miután rátalált a nő holttestére? Vajon hova meni

Még mindig hallgattam.

– S tudod, mi jutott eszembe? – folytatta Sí zanne elgondolkozva. – Elképzelhető szerinted, hogy ő vette rá Sir Eustace-t, hogy hozza magával az útra, mintha a titkára volna? Ragyogó megoldás: háborítatlanul kijut Angliából, s eltűnik, ml előtt a hajsza megindul. De, hogy tudta megfűzi Sir Eustace-t? Úgy tűnik, valahogy hatalmába tartja az öregurat.

– Vagy Pagettet – mondtam ki akaratom el lenére.

– Az az érzésem, nem nagyon tetszik neked el a Pagett, Anne. Sir Eustace azt állítja, hogy tehetséges és ambiciózus fiatalember. S valószínűleg így is van, bármit is tudjunk felhozni elleni Na de, hogy folytassam a teóriámat, Rayburn„barna ruhás férfi". Mielőtt elejtette, elolvasta a cédulát. S akárcsak te, félreértelmezte a pontot,megpróbált bejutni a 17-es kabinba 22-én éjjel egykor, miután előzőleg Pagett révén azzal is megpróbálkozott, hogy megszerezze magának a kabint! Ahogy megy a kabin felé, valaki hátba szúrja.

– Ki? – vágtam közbe.

– Chichester. Anne, az egész összeállt! Sürgönyözz Lord Nasby-nek, hogy megtaláltad a „barna ruhás férfit", s megcsináltad a szerencsédet!

– Egy sor tényt figyelmen kívül hagytál, Suzanne.

– Például? Rayburn arcán van egy forradás de egy forradást gyerekjáték feltenni. A termeti és az alakja stimmel. Milyen kifejezéssel hengerelted le a Scotland Yardot? Milyen volt az „orvos" feje?

Megdermedtem. Suzanne művelt, olvasott nő most imádkoztam magamban, hogy az antropológiai szakkifejezéseket ne ismerje.

– Dolichocephal – mondtam könnyedén. Suzanne mintha kételkedett volna:

– Az előbb is ezt mondtad?

– Igen. Tudod, nyújtott koponyát jelent. Olyan fejformát, melynek a szélessége nem haladja meg a hosszúsága 75 százalékát – magyaráztam szemrebbenés nélkül.

Pillanatnyi csönd támadt. Majd Suzanne hirtelen megkérdezte:

– S, hogy hívják az ellentétét?

– Hogyhogy az ellentétét?

– Kell, hogy legyen egy ellentétes forma. Hogy hívják azt a koponyatípust, amelynél a szélesség nagyobb, mint a hosszúság 75 százaléka?

– Brachycephal – mondtam kényszeredetten.

– Ez az. Nem ezt mondtad az előbb?

– Lehet, hogy eltévesztettem. Dolichocephalra gondoltam – válaszoltam, amilyen magabiztosan csak tudtam.

Suzanne kérdőn nézett rám. Aztán elnevette maiját.

– Nagyon jól tudsz hazudni, cigánylány. Időt és fáradságot takarítanál meg, ha mindent elmesélnél.

– Nincs mit elmesélni – mondtam elutasítóan.

– Biztos? – kérdezte Suzanne kedvesen.

– Hát jó, neked előbb-utóbb úgyis el kell mondanom – kezdtem lassan. – Miért rejtegetném? Nincs mit szégyellni azon, ami… csak úgy történik az emberrel, ö tehet róla. Pocsékul viselkedett, durva volt, hálátlan, de meg lehet érteni. Úgy viselkedett, mint egy kutya, ha sokáig láncon tartják vagy belerúgnak. Vicsorogva belemar mindenkibe, aki a közelébe megy. Pont ilyen volt, sértett, elutasító. Fogalmam sincs, miért vonz annyira, de ellenállhatatlanul vonz valamiért. Elviselhetetlenül! Amint megláttam, fenekestül felfordult az életem. Szeretem. Ott akarok lenni, ahol ő van. Térden csúszva megyek végig egész Afrikán, hogy utolérjem, hogy észrevegyen, hogy megszeressen. Meg tudnék halni érte. Eltartanám, lesném kényét-kedvét, lopnék vagy koldulnék érte, eladósodnék miatta. Nahát, most már tudod! Suzanne hosszan nézett rám, szótlanul.

– Nincs benned egy csepp angol vér se, cigánylány – mondta végül. – Nincs semmi szentimentális álszemérem. Életemben nem találkoztam még

senkivel, aki egyszerre lett volna ilyen tárgyilagos és szenvedélyes. Velem ilyen sose fog történni – szerencsémre –, de azért irigyellek, cigánylány. Fantasztikus lehet ilyen szenvedéllyel vállalni valakit. Az emberek többsége nem is képes rá. Milyen szerencséje van annak a kis vidéki körorvosnak, hogy nem mentél hozzá! Ahogy leírtad, nem hinném, hogy az a fajta ember, aki élvezné, ha kibiztosított bombával kellene egy fedél alatt élnie. Szóval nem sürgönyzünk Lord Nasby-nek?

Megráztam a fejem.

– Még akkor sem, ha meg vagy róla győződve,, hogy ártatlan?

– Arról is meg vagyok győződve, hogy akasztottak már fel ártatlan embereket.

– Hát igen! De, drágám, te szembe tudsz nézni a tényekkel, hát rajta! Akármit is mondasz, azért lehet, hogy megölte azt a nőt.

– Nem – mondtam. – Nem ölte meg. – Az érzelmeid szerint ítélsz.

– Dehogy. El tudom képzelni róla, hogy képes lett volna megölni. Sőt, akár azt is elfogadom, hogy feltett szándéka volt, hogy megöli, s azért ment utána. De neki nem jutna eszébe, hogy egy fekete kötelet használjon, ő a csupasz két kezével fojtotta volna meg.

Suzanne megborzongott, majd elismerően kacsintott rám.

– Kezdem megérteni. Anne, miért találod olyan ellenállhatatlannak.

XVI. FEJEZET

Másnap reggel alkalom adódott rá, hogy kezelésbe vegyem Race ezredest. Épp befejeződött a tombolán összegyűlt apróságok kiárusítása, s fel-alá sétáltunk a fedélzeten.

– Mit érez egy cigány ma reggel? Vágyakozik a szárazföld és a karavánja után?

Megráztam a fejem.

– Most, hogy a tenger ilyen tisztességesen viselkedik, úgy érzem, örökre itt maradnék a hajón.

– Hogy tud lelkesedni!

– Miért, nem csodaszép ez a reggel?

A korlátnak dőltünk. Áttetsző nyugalom szállta meg a világot. Olyan volt a tenger, mintha beolajozták volna. Hatalmas, fényes színfoltok lebegtek a tetején; kékek, halványzöldek, smaragdok, lilák és sötét narancssárgák, mint egy kubista festményen. Időnként ezüst csík cikázott végig a felszínen a tovasurranó halak nyomán. A levegő nedves volt és meleg, majdnem ragadósán lágy. Ahogy meglebbent a szél, mintha illatos simogatás érte volna az embert.

– Nagyon érdekes volt, amit a tegnap mesélt – törtem meg a csöndet.

– Mire gondol?

– Amit a gyémántokról mesélt.

– Hogy izgat minden nőt a gyémánt!

– Meglehet. Egyébként mi lett a másik fiatal-emberrel? Azt mondta, ketten voltak, ugye?

– A fiatal Lucasszal? Ö is megúszta.

– És aztán mi lett vele, úgy értem, később? Lehet róla tudni valamit?

Race ezredes nem nézett rám, merőn bámult a távolba. Az arca olyan mozdulatlan volt, mint egy maszk, de valahogy mégis úgy éreztem, nincs ínyére a kérdés. Azért készségesen válaszolt.

– Bevonult, s tisztára mosta magát hősiességével. Az eltűntek között szerepelt a neve – valószínűleg megsebesült és hősi halált halt.

Ennyit akartam tudni. Több kérdésem nem volt. De most még jobban kezdte fúrni az oldalamat a kíváncsiság, hogy az ezredes vajon mennyit tud. Képtelen voltam rájönni, ő maga milyen szerepel játszik a történetben.

Aztán még valamit sikerült elintéznem. Kifaggattam az éjszakai stewardot. Némi anyagi elleni szolgáltatás fejében rávettem, hogy meséljen el mindent.

Lassacskán mindent kiszedtem belőle. Mikor a hajón Cape Townból Anglia felé teljesített szolgálatot, az egyik utas rábízott egy tekercs filmet, és megkérte, hogy visszafelé január 22-én éjjel egykor dobja be a 71-es kabinba az ágyra. A kabinban egy hölgy lesz, s az illető azt állította, hogy egy fogadásról van szó. Az volt a benyomásom, hogy a stewardot bőkezűen megfizették, hogy hajlandó legyen vállalni a feladatot. A hölgy nevét nem említették. Minthogy Mrs. Blair, alighogy felszállt megkérte az utaskísérőt, hogy cserélje el a kabinját, s végül is egyenesen a 71-esbe ment, a stewardnak eszébe se jutott, hogy nem Lady Blair a hölgy, akinek a tekercset szánták. Az utast, aki a filmet küldte, Cartonnak hívták, s a steward lei írása szerint épp úgy nézett ki, mint a férfi, akli a sínekre esett a metróban.

Így tehát egy rejtély megoldódott, s immár nyilvánvalóvá vált, hogy a gyémántok körül kell keresni a titkok kulcsát.

Az utolsó napok a *Kilmordenen* nagyon gyorsan leltek. Ahogy közeledtünk Cape Townhoz, kénytelen voltam gondosan megtervezni a jövőt. Annyi mindenki volt, akit szemmel kellett tartanom: Mr. Chichester, Sir Eustace és a titkára és – igen – Race ezredes! Hogy fogom megoldani, hogy el ne veszítsem őket szem elől? Természetesen a legjobban Chichestert kell majd figyelnem. Már azon voltam, hogy Sir Eustace-t és Mr. Pagettet törlöm a gyanúsítottak listájáról, amikor újabb kételyeim támadtak.

Már megfeledkeztem róla, milyen furcsán viselkedik Pagett, valahányszor Firenze szóba kerül. Az utolsó este együtt ültünk a fedélzeten, és Sir Eustace egy teljesen ártatlan kérdést intézett a titkárához. Nem emlékszem már pontosan, mi volt az, valami olyasmi, hogy mennyire pontatlanok a vonatok Olaszországban, de rögtön észrevettem, hogy Pagett most is zavarba jött, ahogy korábban is annyiszor tapasztaltam. Mikor Sir Eustace felkérte Mrs. Blairt táncolni, gyorsan átültem a titkár mellé. El voltam rá szánva, hogy a végére járok a dolognak.

– Mindig úgy vágytam Olaszországba – kezdtem –, s különösen Firenzébe. Élvezte nagyon az utat?

– Hogyne, kérem, nagyon. De ha megbocsát, Miss Beddingfeld, el kell intéznem Sir Eustace-nak egy levelet…

Határozottan megragadtam a zakója ujjúnál fogva.

– Hogy szabad így elrohanni? – mosolyogtam *rá* negédesen, mint egy öregedő szépasszony. – Biztos vagyok benne, hogy Sir Eustace megharagszik magára, ha meglátja, hogy itt hagy egyedül.

– Maga sose akar Firenzéről mesélni. Ejnye-bejnye, Mr. Pagett, kezdem gyanítani, hogy rossz a lelkiismerete, mert valami titkot rejteget. Még mindig a karján volt a kezem, s éreztem, hogy megdermed.

– Szó sincs róla, Miss Beddingfeld, szó sincs róla – mondta szinte könyörögve. – Nagyon szívesen mesélnék, de egy sürgönyt kell…

– Ó, Mr. Pagett, milyen átlátszó kifogás! Meg fogom mondani Sir Eustace-nak…

Nem tudtam befejezni, szegény úgy összerándult. Ijesztő állapotban voltak az idegei.

– Mire kíváncsi?

Mosolyogtam magamban: egy áldozati bárány beletörődése érződött a hangjában.

– Ó, mindenre. A képekre, az olajfákra… Elhallgattam, magam se tudtam, hogy folytassam.

– Biztosan tud olaszul – jutott kínomba eszembe.

– Sajnos egy szót sem. De persze a szállodákban, meg az idegenvezetőkkel…

– Pontosan – vágtam gyorsan közbe. – Melyik kép tetszett a legjobban?

– Hát… a Madonna… tudja, az a Raffaello.

– Édes, szép Firenze! – sóhajtottam meghatottan. – Olyan meseszép az Arno partja. S a folyó maga, milyen gyönyörű! És a Duomo, emlékszil a Duomóra?

– Természetesen.

– Az is milyen szép folyó! – Egyre szemérmetlenebbül csináltam. – Talán még szebb is mint az Arno.

– Szerintem is. Sokkal szebb. Megrészegített a siker, s további csapdákat állítottam. De már semmi kétségem nem volt. Mr. Pagett minden szava arról árulkodott, hogy soha életében nem járt Firenzében.

De ha nem Firenzében volt, akkor hol? Angliában? Otthon volt, amikor a marlow-gyilkosság történt? Merész lépésre szántam el magam.

– Tudja, mi a furcsa? Mikor először láttam a hajón, olyan ismerős volt az arca, mintha már láttam volna valahol. De persze nem lehet, ha maga

akkor Firenzében volt. Bár valahogy mégis… Leplezetlenül figyeltem az arcát. A szemében félelem tükröződött. Megnedvesítette kiszáradt ajkút.

– Hol… hm… hol…

– …gondoltam, hogy láttam? – fejeztem be n kérdést helyette. – Marlow-ban. Tudja, hol van? Jaj, de buta vagyok! Hogyne tudná! Hisz Sir Eustace-nak van egy háza Marlow-ban.

Áldozatom erre bocsánatkérően dadogott valamit, felállt és elrohant.

Aznap este lefekvés előtt izgatottan rontottam be Suzanne kabinjába.

– Tehát Angliában volt – vágtam ki diadalmasan, miután elmondtam, mit sikerült kiderítenem. – Sőt Marlow-ban, mikor a gyilkosság történt. Még biztos vagy benne, hogy a „barna ruhás férfi" a tettes?

– Én csak egyet tudok, de azt biztosan – mondta Suzanne, és váratlanul felkacagott.

– És mi az?

– Hogy a „barna ruhás férfi" sokkal jobbképűbb, mint szegény Mr. Pagett. Na de Anne, meg ne sértődj már! Hisz csak ugratni akartalak. Gyere, ülj le! Viccen kívül, nagyon fontos, amit mondasz. Mostanáig azt hittük, Pagettnek van alibije, s most már tudjuk, hogy nincs.

– Hát ez az! Szemmel kell tartanunk.

– Öt se, meg a többieket se – mondta gondterhelten. – Többek között éppen erről akartam veled beszélni. Erről – meg az anyagiakról. Légy szíves, ne is próbálkozz ezzel a fennsőbbséges pózzal. Tudom, hogy természetellenesen büszke vagy és befolyásolhatatlan, de ebben az ügyben el kell fogadnod, amit a józanész diktál. Együtt vágunk neki a dolognak: azért, mert helyes lány vagy, és mert tudom, hogy nincs senkid, aki segítene, eszembe se jutna, hogy egy fillért is felajánljak, de minthogy nem óhajtok lemondani erről a kis kalandról, azt hiszem, fizetnem kell érti Ha hajlandó vagy bevenni, ne törődj a költségekkel. Tehát: az én számlámra te is a Mount Nelson Hotelben szállsz meg, s ott majd eltervezzük a hadművelet minden részletét.

Egy darabig vitatkoztunk, aztán megadtam magam. De nem voltam felhőtlenül boldog. Egyedül szerettem volna intézni az egész ügyet.

– Hát akkor ebben megegyeztünk – mondta végül Suzanne, felállt, és nyújtózkodva nagyot ásított. – Teljesen kimerített az ékesszólás. Da azért beszéljük még meg az áldozataink programját. Mr. Chichester továbbutazik Durbanbe. Sir Eustace is a Mount Nelson Hotelben száll meg, Cape Townban, aztán továbbmegy Rhodéziába, Külön kupéja lesz a

vonaton, s egy ellágyult pillanatában, miután megivott négy pohár pezsgőt, felajánlotta, hogy utazzam vele. Biztos vagyok benne, hogy nem gondolta komolyan, de nemigen fog visszakozni, ha eszébe juttatom.

– Helyes – mondtam. – Akkor te tartod szemmel Sir Eustace-t és Pagettet, én pedig Chichestert vállalom. De mit csináljunk Race ezredessel?

Suzanne hitetlenkedve kapta fel a fejét:

– Anne, Race ezredessel kapcsolatban csak nincsenek fenntartásaid?

– De igen. Nekem mindenki gyanús. Sőt, úgy érzem, a legkevésbé valószínű irányban kell keresni a tettest.

– Race ezredes is Rhodéziába készül – mondta Suzanne elgondolkodva. – Talán ha valahogy úgy alakítanánk, hogy Sir Eustace őt is kénytelen legyen meghívni…

– Próbáld meg. Neked úgyis minden sikerül,

– Imádom, ha szembe dicsérnek – mondta Suzanne, s nagyot nyújtózkodott, mint egy macska.

Azzal búcsúztunk, hogy Suzanne is a legjobb képességeit hasznosítja a szent ügy érdekében.

Túlságosan felizgatott a beszélgetés, nem volt kedvem lefeküdni. Ez volt az utolsó éjszaka a hajón. Másnap kora reggel befutunk a Table-öbölbe.

Nesztelenül felosontam a fedélzetre. Friss, hűvös szellő lengedezett a tenger felett. A hajó lágyan himbálózott a fodrozódó vízen. Sötét volt és sehol egy lélek. Már elmúlt éjfél. Nekidőltem a korlátnak, s figyeltem, ahogy a habok fel-felvillannak a fekete vízen. Valahol előttünk terpeszkedett Afrika, s a hajó hangtalanul úszott felé a sötétben. Úgy éreztem, egy csodálatos világ kellős közepén állok egyes-egymagam. Valami furcsa nyugalom lett úrrá rajtam, s csak álltam ott, teljesen megfeledkezve az időről, mintha álomvilágban ringatóznék.

Hirtelen minden ok nélkül valami veszélyérzet fogott el. Nem hallottam ugyan semmit, de ösztönösen megfordultam. Egy árnyalak állt közvetlenül előttem, s ahogy szembekerültünk, rámugrott. Egyik kezével megmarkolta a nyakamat, s úgy összeszorította a torkomat, hogy nem tudtam kiáltani. Minden erőmmel próbáltam kiszabadulni, de nem volt semmi esélyem. Már félájult voltam a szorítástól, de még mindig próbálkoztam: harapással, karmolással igyekeztem lebénítani az ellenfelemet. Az árny nem tudott teljes erejéből fojtogatni, mert egyik kezével kénytelen volt a számat fogni,

hogy ne tudjak kiabálni. Ha sikerült volna észrevétlenül elkapnia, egyetlen mozdulattal összenyalábolhatott volna, s áthajíthatott volna a korláton. A többit meg rábízhatta volna a cápákra.

Kétségbeesetten küzdöttem, de éreztem, hogy kezdek kimerülni. A támadóm is észrevehette, mert mintha minden erejét bevetette volna a végső küzdelembe. És akkor egy újabb árny vált ki k sötétből, nesztelenül odarohant, óriási csapást mért az ellenfelemre, aki élettelenül terült el a fedélzeten. Ahogy a szorításból kiszabadultam, hanyatt estem a korlátnak. Hányinger kerülgetett, reszketett a térdem.

Megmentőm lépett oda.

– Megsebesült!

Valami vad indulat bujkált a hangjában, fojtott düh azzal szemben, aki meg merészelt sebesíteni. Már mielőtt megszólalt volna, felismertem. Ő volt az, a sebhelyes arcú férfi!

Az a pillanat, amíg felém fordult, elég volt a támadómnak. Egy másodperc törtrésze alatt felugrott, s eltűnt a fedélzet másik végén. Rayburn káromkodva indult meg a nyomába.

Mindig utáltam, ha ki akartak hagyni valamiből. Utánuk eredtem – kerékkötőnek. Körberohantunk a fedélzeten, s átkerültünk a hajó jobb oldalára. Mire én is odaértem, azt láttam, hogy ellenfelünk magatehetetlenül fekszik a szalon bejáratánál a földön. Rayburn mellette térdelt.

– Újra leütötte? – kérdeztem kifulladva.

– Nem kellett – válaszolta komoran. – Itt feküdt a földön, összeesve, mire ideértem. Vagy nem sikerült kinyitnia az ajtót, s ájulást tettet. Mindjárt kiderítjük. Meg azt is, hogy kivel vari dolgunk.

Hangosan vert a szívem, ahogy közelebb léptem. Azt rögtön láttam, hogy a támadóm testesebb, mint Chichester. S Chichester különben is pipogya alaknak látszott, aki végszükség esetén esetleg kést ránt, de nem esik neki senkinek puszta kézzel.

Rayburn gyufát gyújtott. Mindketten felkiáltottunk meglepetésünkben. Guy Pagett feküdt aj földön.

Rayburn értetlenül bámult maga elé.

– Pagett – mormogott –, te jó ég, Pagett!

– Úgy látom, erre nem számított – mondta kissé fölényesen.

– Nem én – válaszolt zavartan. – Eszembe se jutott. – Hirtelen felém fordult. – És maga? Maga nincs meglepve? Vagy már akkor felismerte, amikor magára rontott?

– Nem, nem ismertem fel. De nem csodálkozom.

Gyanakodva méregetett.

– Csak tudnám, maga, hogy jön bele ebbe az egészbe! És, hogy mennyit tud.

Elmosolyodtam.

– Sokat, Mr…. hm… Lucas!

Elkapta a karomat. Olyan erővel ragadott meg, hogy önkéntelenül felszisszentem.

– Honnan szedi ezt a nevet? – támadt rám rekedten.

– Miért, nem így hívják? – kérdeztem elbűvölő mosollyal. – Vagy hívjam inkább „a barna ruhás férfinak"?

Ettől teljesen megdöbbent. Elengedte a karomat és hátralépett.

– Ki maga? Angyal vagy boszorkány?

– Jó barát – mondtam, és közelebb léptem. – Egyszer már felajánlottam, hogy segítek, most felajánlom újra. Elfogadja?

Olyan vadság volt a hangjában, ahogy válaszolt, hogy egészen megijedtem.

– Nem. Hallani se akarok többet magáról, és senki más nőről. Játszadozzon csak kedvére tovább!

Mint az előző alkalommal is, éreztem, hogy önt el a tehetetlen düh.

– Azt hiszem, még nem volt ideje feldolgozni ezt a tényt, hogy teljesen a hatalmamban van. Csak egy szót kell szólnom a kapitánynak…

– Rajta, szóljon nyugodtan – sziszegte. Majd hírtelen hozzám lépett. – Addig is, amíg feldolgozzuk a tényeket: nem veszi észre, kedvesem, ebben a percben mennyire maga van az *én* hatalmamban? Ha akarom, fogom magam, és összeroppantom, így.

Egy mozdulattal átfogta a torkomat. Éreztem, ahogy a tenyere a nyakamra simul, és óvatosan ugyan, de elkezd fojtogatni.

– Érzi? Addig szorítom, amíg ellenáll. S akkor mint barátunk akarta, aki élettelenül fekszik a lábainknál, a holttestét bedobom a cápáknak. És nekem sikerülne! Mit szól hozzá?

Nem szóltam semmit. Nevettem. De tudtam, hogy nem tréfál. Abban a percben, éreztem, gyűlöl. De azt is éreztem, hogy az is jólesik, ha gyűlöl,

hogy iszonyú jólesik, ahogy a tenyere a nyakam köré kulcsolódik. Hogy el nem cserélném *ezt* a pillanatot egyetlen másik pillanatra sem az életemből.

Felnevetett és elengedett.

– Hogy hívják? – kérdezte váratlanul.

– Anne Beddingfeldnek.

– Maga nem fél semmitől, Anne Beddingfeld?

– Dehogynem – mondtam, s próbáltam úgy tenni, mintha teljesen nyugodt lennék, pedig egyáltalán nem voltam az.

– Félek például a darazsaktól, a szarkasztikus nőktől, a nagyon fiatal férfiaktól, a poloskáktól s a fölényes boltos kisasszonyoktól.

Erre megint nevetett, s lábával megmozgatta Pagett eszméletlen testét a földön.

– Mit csináljunk ezzel a kupaccal? Átdobjuk a korláton? – kérdezte közönyös hangon.

– Ahogy gondolja – válaszoltam ugyanolyan közönyösen.

– Tisztelem, hogy ilyen nyíltan vállalja vérszomjas ösztöneit, Miss Beddingfeld. De talán hagyjuk itt mégis, amíg magához nem tér. Nem sérült meg olyan nagyon.

– Látom, visszaborzad a gondolattól, hogy egy második gyilkosságot is elkövessen – mondtam lefegyverző mosollyal.

– Második gyilkosságot? Teljesen értetlenül nézett rám.

– A marlow-nő után – emlékeztettem, s figyeltem, erre, hogy reagál.

Elképesztő gyűlölet jelent meg az arcán, s látszott, egy percre elmerül az emlékeibe.

– Meg tudtam volna ölni – mondta. – Néha az az érzésem, hogy meg akartam ölni…

Iszonyú erővel öntött el valami vak féltékenység a halott nő iránt. *Én,* abban a percben, ha ott áll előttem, biztosan megöltem volna… Mert rájöttem, hogy valaha szerette – szeretnie kellett, ha… ha ilyen vad indulattal gondol rá!

Összeszedtem magam, s nyugodt hangon így szóltam:

– Azt hiszem, mindent elmondtunk egymásnak, amit akartunk, már csak annyit: jó éjszakát.

– Jó éjszakát s minden jót, Miss Beddingfeld.

– Au revoir, Mr. Lucas.

A névre megint összerándult. Közelebb lépett.

– Ezt miért mondta, mármint az au revoir-t?

– Mert úgy érzem, találkozni fogunk még.

– Ha rajtam áll, soha!

Nagyon határozott volt, de nem esett rosszul. Sőt, titokban gratuláltam magamnak. Nem vagyok teljesen a fejemre ejtve.

– Szerintem mégis – mondtam sejtelmesen.

– Miért gondolja?

Megvontam a vállam. Képtelen lettem volna megmondani, miért gondolom.

– Én egyáltalán nem vágyom rá – szakadt ki belőle nagy indulattal.

Hát ez nem volt valami udvarias megjegyzés, Ide én csak nevettem magamban-és elindultam a kabinom felé a sötétben.

Hallottam, hogy utánam fordul, aztán megáll, s egy szó ütötte meg a fülemet. Mintha azt mondta volna: „boszorkány"!

XVII. FEJEZET

Részletek Sir Eustace Pedler naplójából
CAPE TOWN, MOUNT NELSON HOTEL

Óriási megkönnyebbülés, hogy végre kikötöttünk. A *Kilmordenen* végig az volt az érzésem, hogy valami összeesküvés szerveződik körülöttem. A helyzet már szinte tarthatatlannak bizonyult, mi« kor, mintegy az egész csúcspontjaként, kiderült, hogy múlt éjjel Guy Pagett részegen valami verekedésbe keveredett. Mondanom sem kell, kimagyarázta magát, de, hogy gondolhatnék bármi más-ra, mikor látom, hogy a fején oldalt egy tojás nagyságú dudor nőtt, s a szeme körül a szivárvány minden színében pompázó, óriási folt éktelenkedik.

Persze Pagett mindent megtesz, hogy az egészet a lehető legtitokzatosabb ködbe burkolja. Ahogy előadja a dolgokat, az szinte már hihető. Azt állítja, hogy az egész csakis azért történt, hogy megvédje az érdekeimet. A sztori, melyet előadott, oly kusza és tekervényes, hogy jó időmbe telt, míg nagyjából megértettem, mi történt.

Állítólag észrevett valakit a fedélzeten, aki nagyon gyanúsan viselkedett. Szó szerint így mondta. Úgy hangzott, mint egy német kémtörténet. Szerintem nem is tudja, mit ért azalatt, hogy valaki gyanúsan viselkedik. Ezt meg is mondtam neki.

– Óvatosan, mint egy macska, lopakodva ment és késő éjjel volt, Sir Eustace.

– És maga, fiam, maga mit keresett ott? Miért nem volt az ágyikójában, és miért nem aludt mint ahogy jó kereszténnyhez illik? – kérdeztem egy kissé bosszúsan.

– A sürgönyeit dekódoltam, és a naplót egészítettem ki.

Ehhez aztán nem fér kétség, Pagett mindig az igazak útján jár, s vállalja a mártíriumot is a misszióért.

– És?

– Arra gondoltam, járok egyet a fedélzeten, mielőtt lefekszem. Az az alak az ön kabinja felől jött a folyosón, a korlát mellett. Rögtön gondoltam, hogy valami gyanús van a dologban, olyan óvatosan nézett maga köré. A szalon mellett fel-slisszolt a lépcsőn. Utána eredtem.

– Na de, édes fiam, miért nem szabad a szerencsétlennek felmennie a fedélzetre anélkül, hogy valaki a nyomába eredne? Még olyat is hallottam, hogy vannak, akik direkt ott szeretnek aludni. Képzelem, milyen

kényelmetlen lehet. Gondolom, a dekkel együtt a matrózok őket is leslaugozzák hajnali ötkor.

Még a gondolattól is megborzongtam.

– Hát ide figyeljen, édes fiam! Ha valakit, aki álmatlanságban szenved, zaklatni kezd, ne csodálja, ha behúz egyet.

Pagett birkatürelemmel nézett rám.

– Ha volna kedves meghallgatni, Sir Eustace. Biztos voltam benne, hogy az illető az ön kabinja felől jön, s semmi dolga abban az irányban nem lehetett. Azon az oldalon csak az ön kabinja van és Race ezredesé.

– Szerintem Race – mondtam, s nekiláttam, hogy meggyújtsak egy szivart magamnak – elég jól tud vigyázni magára.

Majd némi gondolkodás után hozzátettem:

– Megjegyzem, én is.

Pagett zihálva közelebb lépett. Valahányszor arra vetemedik, hogy bizalmasan közöljön valamit, általában zihálni szokott.

– Tudja, Sir, az volt az érzésem, hogy Rayburn az. Azóta tudom, hogy tényleg ő volt.

– Rayburn?

– Igen, uram.

Tiltakozva ráztam a fejem.

– Rayburnnek szerintem sokkal több esze van annál, mint, hogy az éjszaka kellős közepén fél akarjon kelteni.

– Pontosan, Sir Eustace. Szerintem is Race ezredeshez ment. Titkos találkozás az utasítások átvételére.

– Jaj, ne sziszegjen rám, Pagett! – mondtam és kissé hátrahúzódtam. – És ne lihegjen any-nyira! Abszurd az egész feltételezés. Miért kellene nekik titokban találkozni? Ha mondani akarnak egymásnak valamit, a *bouillion* felett nyugodtan megtárgyalhatnak bármit, minden feltűnés nélkül.

Láttam, Pagett meggyőzhetetlen.

– *Valami* történt múlt éjjel, Sir – makacskodott. – Miért támadott volna meg egyébként Rayburn ilyen durván?

– Biztos benne, hogy Rayburn volt?

Úgy láttam, efelől nincs semmi kétsége. Tulajdonképpen ez volt az egyetlen mozzanat az egész történetben, amit *tudott*, a többi összevissza kavargott a fejében.

– Itt valami titok lappang – mondta. – Például, hol van most Rayburn?

Ez tényleg jogos kérdés volt, ugyanis nem láttuk a pasast, mióta elhagytuk a hajót. Nem jött fel velünk a hotelbe. De azért azt valahogy mégsem tudom elhinni, hogy félne Pagett-től.

Mondhatom, az egész nagyon kínos. Az egyik titkárom eltűnik a ködben, a másik meg úgy neki, mint egy züllött díjbirkózó. Egyszerűen nem mutatkozhatok a társaságában, amíg ilyen állapotban van. Egész Cape Town rajtam röhögne. Néhány óra múlva át kell adnom a jó öreg Milray *billet-doux-ját,* de Pagettet nem viszem magammal. Ostoba fajankó! Hogy soha nem tud nyugton maradni!

Egyébként sem vagyok valami jó hangulatban!

Most reggeliztem, a koszt rémes, a társaság még rémesebb. Dagadt bokájú holland pincérnők, akiknek fél órába telik, hogy kihozzák az ehetetlen halszeletet. És ez a komédia hajnali ötkor a kikötőben! Hogy két karjával a levegőben egy fél-Alomban levő doktor elé járuljon, hát ez halálosan kimerítő!

Valamivel később

Nagyon kínos dolog történt. Elmentem a miniszterelnökhöz, s magammal vittem Milray lepecsételt levelét. Nem látszott rajta, hogy bárki is hozzányúlt volna, de csak egy üres papír volt a borítékban!

Most aztán nagy bajban vagyok! Miért hagytam, hogy ez a mekegő vén kecske, ez a Milray, belekeverjen ebbe az ügybe? Fel nem foghatom Pagettre meg éppen ilyenkor nem számíthatok. Fájdalmas elégtétellel az arcán járkál fel-alá. Megőrülök tőle. Kihasználva zaklatott lelkiállapotomat, áthozta hozzám az iratládát. Ha nem vigyáz, a következő temetés, amire meghívást kap, a sajátja lesz.

Végül persze kénytelen voltam végighallgatni.-Talán Rayburn elkapott egy-két szót abból, amit az utcán beszéltek, uram, Mr. Milray-jel. Végül is nem volt semmi ajánlólevele Mr. Milray-nek. Ön nemde úgy fogadta föl, hogy nem ellenezte, mit mond?

– Szóval azt gondolja, hogy Rayburn szélhámos?

Azt gondolta. Hogy a gondolkodását mennyire befolyásolta a szeme körüli fekete karika, nem tudom. Mindenesetre nagyon meggyőző érveket sorakoztatott fel Rayburn ellen. S Rayburnnek már csak a megjelenése is ellene szólt. Én azért így döntöttem, hogy egyetlen lépést sem teszek az

ügyben. Ha valaki olyan szamár, hogy hagyja, hogy hülyét csináljanak belőle, általában nem szokott dicsekedni az eredménnyel.

Pagett azonban, akinek lendületét egyáltalán nem törték meg az átélt kellemetlenségek, azonnal cselekedni akart. Természetesen minden úgy történt, ahogy ő akarta. Kióvakodott a hotelből, hogy kapcsolatba lépjen a rendőrséggel. Megszámlálhatatlan mennyiségű sürgönyt küldött szét a világba, s angol és holland tisztviselők özönét hívta meg – az én számlámra – a bárba szódát whiskey-re.

Még aznap este megjött Milray válasza. Soha életében nem hallott eltűnt titkáromról! Nem sok vigasz maradt a számomra, de ami maradt, azt ki kellett, hogy élvezzem.

– Ezek szerint viszont – mondtam Pagettnel – senki nem mérgezte meg, fiam. Mégiscsak *epe* rohama volt.

Láttam, hogy ez fájt. De ennyi nekem is járt.

Valamivel később

Pagett elemében van. Szinte szikrázik az agya az ötletektől. Azt vette a fejébe, hogy Rayburn „a barna ruhás férfi". Gondolom, igaza van. Szinte mindig igaza szokott lenni. De nem igazán élvezem az egészet. Minél hamarabb eljutok Rhodéziába, annál jobb. Sikerült értésére adnom Pagettnek, hogy nem kívánom magammal vinni.

– Tudja, fiam, azt hiszem, nagyon fontos lenne, ha itt maradna a helyszínen. Akármelyik percben szükség lehet magára, hogy azonosíthassa Rayburnt. S őszintén szólva, mint az angol parlament tagja, vigyáznom kell megjelenésem fényére: nem mutatkozhatok egy olyan titkár társaságában, akiről üvölt, hogy utcai verekedésül keveredett.

Hogy fájt szegénynek! Oly tiszteletreméltó egyéniség, s olyan nagy megpróbáltatás számára ezzel a külsővel mutatkozni az emberek előtt.

– De mi lesz a levelezésével, Sir Eustace, s ki készíti el a beszédeihez a jegyzeteket?

– Majd megoldom, fiam – mondtam könnyeden.

– A privát kupéját a tizenegyes vonathoz csatolják szerda reggel, uram – folytatta. – Minden szükséges intézkedést megtettem. Visz Mrs. Blair szobalányt magával?

– Mrs. Blair? – kérdeztem értetlenül.

– Azt állítja, felajánlotta neki, hogy önnel utazhat.

Így igaz, most már emlékszem. Az álarcosbál elején. Még kapacitáltam is, hogy jöjjön velem. De nem gondoltam, hogy komolyan veszi. Bármilyen kellemes társaság is, nem hiszem, hogy olyan nagyon szeretnék vele összezárva lenni Rhodéziáig és vissza. Olyan fárasztó időnként a nők társasága! Ez oly átkozottul terhére vannak az embernek.

– Hívtam mást is? – kérdeztem kicsit idegeién. Vannak nagylelkű pillanataim, amikor képes vagyok ilyesmire.

– Úgy vettem észre, Mrs. Blairnek az a benyomása, hogy Race ezredest is meghívta.

Felnyögtem. – Elég sokat ihattam, ha Race-t is meghívtam. Nagyon sokat. Fogadjon el tőlem egy tanácsot, Pagett, s legyen a fekete folt a szeme körül figyelmeztetés: soha egy korttyal se többet a kelleténél.

– Mint talán méltóztatik emlékezni rá, elvből nem fogyasztok szeszes italt.

– Akkor nyilván nem jól bírja, s annál inkább fékezzen a szavamra. Hívtam még valakit?

– Másról nem tudok, uram. Megkönnyebbülten felsóhajtottam. – Persze ott van még Miss Beddingfeld – mondtam elgondolkodva. – Ő is Rhodéziába készül, valami csontokat akar kiásni. Mi lenne, ha átmenetileg kinevezném titkárnőmnek? Tud gépelni, ő maga említette.

Nagy megrökönyödésemre Pagett hevesen éllel nézte a tervet. Nem tetszik neki Anne Beddingfield. Mióta megverték, legyűrhetetlen ellenérzés keríti hatalmába, valahányszor a lány szóba kerüli Ez a Pagett újabban csupa rejtély.

Azért is megkérdezem a leányzót, Pagett meg hadd bosszankodjék. Mint már említem, a kisasszonynak igen formás lába van.

XVIII. FEJEZET
(Anne folytatja a történetet)

Nem hiszem, hogy életem végéig elfelejteném azt a percet, amikor megpillantottam a Table Mountaint. Jó korán felkeltem, és felmentem a fedélzetre. A kikötési oldalra mentem, ami szigorúan tilos, de úgy döntöttem, vállalom a kockázatot, hogy egyedül lehessek. Épp akkor siklottunk be a Táblai öbölbe. Gyapjas fehér felhők lebegtek a Table Mountain fölött, alant, le egészen a tengerig a város aludt a reggeli napfény varázslatos aranykeretébe burkolózva.

Visszafogtam a lélegzetem, s elöntött az a furcsa, torokszorító fájdalom, amit akkor érez az ember, ha valami rendkívüli látvány tárul elé. Nem tudom az ilyesmit leírni, de éreztem, hogy meg találtam azt, ha csak egy múló pillanatra is, amiért elindultam Little Hampsley-ből. Azt a valamit ami elérhetetlen, de ami kielégíti az emberben a vágyat a szépségre és a kalandra.

A *Kilmorden* méltóságteljesen és néma csöndben úszott egyre közelebb és közelebb a ponthoz. Még mindig úgy éreztem, álmodom. És mint mindenki, aki ébren álmodik, nem tudtam ennyivel beérni. Mi, szegény földi halandók, folyton azon izgulunk, hogy el ne mulasszunk valamit.

– Íme, Dél-Afrika – ismételgettem magamban szorgalmasan. – Dél-Afrika, Dél-Afrika. Ilyen, amikor az ember világot lát. Íme, a világ. Ez az a pillanat. Csak el ne felejtsd, te mafla! Anne Beddingfeld, íme, előtted a világ.

Azt hittem, egyedül állok a fedélzet tiltott oldalán, de észrevettem, hogy nem messze tőlem van még valaki, aki szintén a korlátnak dőlve teljesen elmerül a közeledő város látványában. Még mielőtt felém fordult volna, már tudtam, ki az. A békés, reggeli napfényben az előző éjszaka tökéletesen valószínűtlennek tűnt fel. Vajon mit gondolt rólam? Hirtelen elöntött a forróság, ahogy eszembe jutottak saját szavaim. Hisz nem is úgy gondoltam, vagy mégis?

Mindenesetre elfordultam, s minden erőmmel a Table Mountainra koncentráltam. Ha Rayburn azért jött fel, hogy egyedül legyen, én semmikép nem fogom megzavarni.

De legnagyobb meglepetésemre könnyű lépteket hallottam a hátam mögött. Aztán kedvesen, közvetlenül megszólalt:

– Miss Beddingfeld. – Igen? Megfordultam. – Szeretnék magától bocsánatot kérni. Múlt éjjel úgy viselkedtem, mint egy vadember.

– Hát… nagyon különös éjszaka volt – mondtam hirtelen.

Nem volt túl értelmes megjegyzés, de jobb nem jutott eszembe. – Bocsásson meg! Szó nélkül kezet nyújtottam. Elfogadta. – És még valamit szeretnék mondani. – Elkomorodott. – Miss Beddingfeld, maga nyilván nem is sejti, de valami nagyon veszélyes játszmába keveredett.

– Ennyit körülbelül én is tudok – válaszoltam.

– Szerintem nem tudja. Nem tudhatja. Szeretném figyelmeztetni. Szálljon ki, amíg nem késő. Magának ehhez nem lehet semmi köze. Nem szabad, hogy merő kíváncsiságból beleártsa magát mások ügyeibe. Nagyon kérem, ne izgassa fel magát megint. Nem magamról beszélek. Fogalma sincs róla, mibe keveredhet bele – ezek semmitől nem riadnak vissza. Mindenre elszánt gazemberek. Már most is nagy veszélyben van – gondoljon csak a múlt éjszakára. Azt hiszik, tud valamit. Egyetlen esélye, ha értésükre adja, hogy fogalma sincs semmiről. De legyen óvatos, ügyeljen minden lépésére. És nagyon figyeljen rám: ha a kezeik közé kerül, ne is próbáljon okos lenni mondja el a teljes igazságot, másképp nem menekülhet.

– Kezdek megijedni, Mr. Rayburn – mondtam nem teljesen alaptalanul. – Miért veszi a fáradtságot magának, hogy figyelmeztessen?

– Talán ez az utolsó alkalom, hogy tehetek magáért valamit. Ha sikerül lejutnom a hajóról, megúszom, de az is lehet, hogy sose jutok le innen.

– Hogyhogy? – kiáltottam.

– Lehet, hogy nem maga az egyetlen, aki tudja én vagyok „a barna ruhás férfi".

– Ha azt hiszi, hogy elmondtam… – kezdtem felháborodva.

Elmosolyodott.

– Eszemben sincs, Miss Beddingfeld. Soha nem gondoltam ilyet. De van valaki a hajón, aki *végig* tudta. Ha kinyitja a száját, végem. De bízom az emberismeretemben, s remélem, hallgatni fog.

– Miért hallgatna?

– Mert az a fajta, aki csak az önálló játszmákat élvezi. S ha a rendőrség kezére juttat, nem veszi többé hasznomat. Talán hagyni fogja, hogy kiszálljak. Egy órán-belül kiderül.

Úgy nevetett, mint akit nem érdekel az egész, de láttam, mennyire feszült. Ha szerencsejátékba kezdett a sors ellen, jó játékosnak bizonyult. Ha veszít, mosolyogva fog veszíteni.

– Mi ketten – szólt könnyedén – valószínűleg nem találkozunk többet.

– Nagyon úgy néz ki – mondtam bátran. – Úgyhogy – sok szerencsét!

– Magának is!

Keményen megszorította a kezem, egy percig úgy nézett a szemembe, hogy szinte égetett a tekintete, majd hirtelen megfordult és otthagyott.

Hallottam, ahogy távolodik. A lépései halkan koppantak a fedélzeten. Úgy éreztem, örökké megmarad a fülemben ez a hang, a távolodó lépesek zaja, ahogy Rayburn kisétál az életemből.

Őszintén be kell, hogy valljam, nehezen telt a következő két óra. Csak amikor már a kikötőhídon voltam, túl minden nevetséges formaságon, csak akkor kezdtem kissé felszabadultabban lélegezni.

Senkit nem tartóztattak le, s hirtelen észrevettem, milyen csodás nap van, s milyen farkaséhes vagyok. Csatlakoztam Suzanne-hoz. Az első éjszakára elfogadtam a meghívását a hotelbe. A hajó csak másnap reggel indult tovább Port Elisabeth-be és Durbanbe. Beültünk egy taxiba, és a Hotel Nelsonhoz vitettük magunkat.

Csodálatos volt az egész. A napfény, a levegő, a hangok! Amikor eszembe jutott a januári Little Hampsley, a térdig érő sár, az örökös eső, elöntött a boldogság: de jó, hogy eljöttem! Suzanne nem volt olyan lelkes. Ö persze már rengeteget utazott életében. S egyébként sem az a típus, aki hajlamos eksztázisba esni reggeli előtt. Undok módon lekorholt, amikor boldog örömmel kezdtem ujjongani egy afrikai folyondár láttán.

Egyébként szeretném megragadni az alkalmat, figyelmeztetni az olvasót, hogy a könyv, amelyei a kezében tart, nem Dél-Afrikáról szól. Nem ígérhetek hamisítatlan *couleur locále-t,* nyilván tudják, mire gondolok, minden oldalon legalább tíz dőltbetűs szót. Nagyra tartom érte a szerzőket, de én nem értek hozzá. Ha például valaki a csendes óceáni szigetvilágnál is, feltétlenül megemlíti*beche-de-mer-t.* Én nem tudom, mi az a beche-*de-mer,* sose tudtam, s valószínűleg soha nem is fogom megtudni. Egyszer-kétszer próbáltam kitalálni, de mindig melléfogtam. Dél-Afrika esetében leghelyesebb, ha a szerző rögtön elkezdi a *stoep-et* emlegetni. Hogy az mi? Pontosan nem tudom. Valami olyasmi, ami körbefut a házak körül, s ki lel het rá ülni. A világ más pontjain ugyanezt verandának mondják, esetleg piazzának vagy hahánának S ott van a *paw-*

paw. Sokszor olvastam már paw-paw-ról. Sőt, elég könnyen rá is jöttem, hogy az, amikor a szemem láttára szakítottak le egyel reggelire. Először azt gondoltam, megbuggyant dinnyét tettek elém. De a holland pincérnő elárulta, mi az, és rábeszélt, hogy tegyek rá cítroml levet és cukrot, s kóstoljam meg még egyszer. Végül nagyon örültem a szerencsének, hogy a sors összehozott egy *paw-paw-val*. A tudatom mélyéi mindig a *hulahulával* kapcsolódik össze, ami hacsak nem tévedek – az a fajta száraz fűből kötött szoknyaszerűség, amilyenben a hawaii lányok szoktak táncolni. Bár talán mégse, az a *lava-lava*.

Egy mindenesetre biztos, ezek a dolgok Anglia után nagyon felderítik az ember szívét. Komor szigetünkön sokkal kedélyesebb lenne az élet erről meg vagyok győződve, ha reggelire bacon-bacont lehetne enni, s utána *sweater-sweaterben* mehetne az ember, hogy rendezze a számláját.

Miután megreggelizett, Suzanne-nak *is* jó kedve kerekedett. A szobámból – közvetlenül övé mellett – csodálatos kilátás nyílt a Talble Öbölre. Miközben én az öblöt bámultam, Suzanne kétségbeesve kutatott a csomagjaiban valami csodakrém után. Mikor végre megtalálta, azonnal munkához látott. Vastag rétegben bekente vele az arcát, s kimerítő kézmozdulatokba kezdett, hogy beledörgölje a bőrébe. De legalább addig is nyugton maradt, s hajlandó volt rám figyelni.

– Láttad Sir Eustace-t? – kérdeztem. – Akkor masírozott ki a reggelizőből, amikor mi bementünk. Valószínűleg állott halat szolgáltak fel neki, vagy valami ilyesmi. Éppen a főpincérnek magyarázta, mi történt, s, hogy bemutassa, milyen kemény volt a hal, a földhöz vágott egy őszibarackot, de az persze nem volt olyan kemény és szétplottyadt.

Suzanne mosolygott.

– Sir Eustace se szeret korán kelni, akárcsak én. De Anne, láttad Pagettet? Összefutottunk a folyosón. Fekete karika van a szeme körül. Vajon mi szerezte?

– A fedélzeten. Megpróbált átdobni a korláton. – válaszoltam közönyös hangon.

Ez hatott. Suzanne abbahagyta az arcmasszázst, és izgatottan követelte, mondjam el a részleteket. Elmondtam.

– Az egész egyre rejtélyesebb! – kiáltott. – Azt hittem, én majd unatkozhatok Sir Eustace mellett, míg te jól elszórakozol, miközben Edward Chichester tiszteletes úr lépteit vigyázod, de most már nem vagyok

olyan biztos a dologban. Azért remélem, Pagett nem lök ki a vonatból az éj leple alatt.

– Azt hiszem, rád még senki nem gyanakszik, Suzanne. De ha baj van, sürgönyzök Clarence-nek.

– Erről jut eszembe. Adj egy sürgönyblankettet! Nézzük csak! Hogy is írjam? „Egy rém izgalmas bűnügybe keveredtem, azonnal küldj, kérlek ezer fontot! Suzanne." Kivettem a kezéből, s megmagyaráztam, hogy elhagyhatja az „egy"-et, a „rém"-et, s ha nem ragaszkodik az udvarias tónushoz, a „kérlek"-et is. De pénzügyekben Suzanne csökönyös. Ahelyett, hogy hajlott volna a józan ész diktálta takarékosságra, még három szót beszúrt: „remekül érzem magam."

Úgy volt megbeszélve, hogy Suzanne a barátaival ebédel, akik körülbelül tizenegykor meg is jelentek a szállodában. Így én magamra maradtam. Azt kezdhettem az időmmel, amit akartam. Átvágtam a szálloda előtti téren, keresztülmentem a villamossíneken, s megindultam lefelé egy hűvös, árnyékos fasoron, amíg el nem értem a főutcát. Céltalanul kószáltam egy darabig. Élveztem a várost a napfényt, a sötét bőrű utcai árusokat, virágaikat, gyümölcshegyeiket. Találtam egy helyet, ahol csodás jégbehűtött italokat árultak. Végül hat pennyért vettem egy kis kosár őszibarackot, s visszamentem a hotelbe.

Nagy meglepetésemre és örömömre a szállodában egy üzenet várt rám. A helyi múzeum igazgatója hagyott ott egy levélkét. Megtudta, hogy *Kilmordeneu* Cape Townba érkéztem. (Az utaslitán úgy szerepeltem, mint a nemrég elhunyt Beddingfeld professzor lánya.) Valamennyire ismert apámat, és nagyra becsülte. A felesége, írta, nagyon örülne, ha elmennék hozzájuk uzsonnám muizenbergi villájukba aznap délután. Pontosai leírta, hogy jutok el a címükre.

Jó érzés volt megtudni, hogy még mindig emlékéznek szegény papára, s, hogy ilyen nagy tisztelettel gondolnak rá. Bár sejtettem, hogy kísérettel leszek kénytelen körberohanni a múzeumon, de hát ez már vele jár. Mindenki más úgy gondolta, hogy nagy megtiszteltetésben van részem, de jóból is megárt a sok, s én egész életemben mást sem csináltam reggeltől estig, mint múzeumokba rohangáltam a legkiválóbb tudósok kíséretében.

Feltettem a legjobb kalapomat (Suzanne-tól kaptam, ő már unta), a legkevésbé gyűrött fehér vászonkosztümömet, s ebéd után nekiindultam. Gyorsvonatra szálltam Muizenberg felé, és körülbelül fél óra múlva ott is voltam. Az út nagyon kellemes volt. A vonat lassan megkerülte a Table

Mountaint, a virágok mindenütt gyönyörű látványt nyújtottak. Földrajzból nagyon gyönge vagyok, s azt se tudtam, hogy Cape Town egy félszigeten fekszik, így aztán ugyancsak meglepődtem, amikor kiszálltam, s ismét a tengerrel találtam szemben magamat. A parton sokan fürdőztek. Voltak, akik egy hajlított deszkán állva siklottak a part felé. Korán volt még a vendégséghez, megindultam hát a fürdőpavilonok felé. S mikor megkérkeztek, nem óhajtok-e egy *surf-öt,* természetesen igent mondtam. A szörfözés nagyon könnyűnek látszik. Hát *nem az.* Erről ne többet. Úgy felingerelt az ostoba deszka, hogy majdnem elhajítottam, de elhatároztam, hogy az első adandó alkalommal ismét megpróbálom. Nem fog ki rajtam! S akkor teljesen véletlenül néhány másodpercre talpon maradtam, így győzelmi mámorban mentem ki a partra. Ilyen a szörfözés. Az ember vagy átkozódik, vagy ostoba önelégültséggel vigyorog. Elég nehezen találtam meg a Medgee-villát. Mgasan, a hegyoldalba épült, némi távolságra a többi épülettől és villától. Becsöngettem. Egy mololygós kaffer fiú nyitott ajtót.

– Mrs. Raffini? – kérdeztem. Kitárta az ajtót, s végigvezetett egy folyosón, majd benyitott egy szobába. Ahogy be akartam lépni, egy másodpercre elbizonytalanodtam: baljós érzés kerített hatalmába. Beléptem, s az ajtó Bcsukódott mögöttem.

Az asztal mögött egy férfi ült, aki most felállt, kitárt karral megindult felém.

– Úgy örülök, hogy rászánta magát és eljött hozánk, Miss Beddingfeld!

Magas férfi volt, nyilvánvalóan holland, állán lángoló, vörös szakállal. Egyátalán nem úgy nézett ki, mintha múzeumigazgató volna. S abban *a* pillanatban rádöbbentem, hogy sikerült rászedniük. Az ellenség kezei közé kerültem.

XIX. FEJEZET

Olyan volt az egész, mint a „Pamela kalandjai"-nak harmadik folytatása. Hányszor ültem be a moziba hatpennys jeggyel, s kétpennys tejcsokoládét majszolva hányszor bámultam a vásznat. Hányszor reméltem, hogy egyszer majd velem is történik valami hasonló! Hát most megkaptad mégpedig alaposan. De valahogy nem éreztem a dolgot olyan szórakoztatónak, mint ahogy azti moziban képzeltem. Filmen egészen más. Az *erm*ber tudja, hogy folyt. köv. De az életben nem lehet arra számítani, hogy a hősnő nem fejezi be pályafutását a soron levő folytatás kellős közepén.

Bizony, szorult helyzetben voltam. Kellemetlenűl élességgel merült fel az emlékezetemben mindaj egyes szó, amit Rayburn mondott aznap hajnalban. „Mondja el a teljes igazságot." Hát ezt épp megtehetem, de segít-e? Elhiszik-e? Meggyőzőnek tartják-e, ha elmondom, hogy erre az egész őrült kalandra egy naftalinszagú papírfecni indíttatásai szántam el magam? Ha belegondolok, enyhén szólva hihetetlen az egész. Abban a pillanatban tisztán láttam magam előtt a helyzetemet, s megátkozta a pillanatot, amikor rászántam magam az útra. Úgy éreztem, érzelgős, ostoba liba voltam, és kimondhatatlanul vágytam vissza Little Hampsley-be, csöndes kis szobám unalmas nyugalmába.

Mindez gyorsabban futott végig bennem, mint ahogy el tudom mondani. Első ösztönös reakcióm az volt, hogy hátraléptem, s megpróbáltam kitapogatni a kilincset. „Vendéglátóm" csak vigyorgott.

– Volt szíves eljönni, és lesz szíves itt maradni – mondta tréfálkozva.

Igyekeztem magabiztosan a szeme közé nézni.

– A Cape Town-Városi Múzeum igazgatójának a meghívására jöttem. Ha félreértettem volna…

– Félreértette, de még mennyire!

Durván felnevetett.

– Milyen jogon akar itt tartani? Értesíteni fokom a rendőrséget…

– Vau, vau, vau, mint egy játékkutyus – nevetett fel megint.

Lerogytam egy székre.

– Az a benyomásom, hogy közveszélyes őrülttel van dolgom – szóltam hidegen.

– Valóban?

– Szeretném tudomására hozni, hogy a barátaim tudják, hol vagyok, s ha estig nem térek vissza a hotelba, keresni fognak. Remélem, érti.

– A barátai tudják, hol van? Melyik barátjára gondol leginkább?

Hogy így nekem szegezte a kérdést, villámgyorsan átgondoltam az esélyeimet. Sir Eustace-ra hivatkozzam? Jól ismert név, nyilván hatásos. De ha kapcsolatban vannak Pagett-tel, tudni fogják, hogy hazudok. Jobb nem kockáztatni, okosabb nem belekcverni Sir Eustace nevét.

– Például Mrs. Blairre – mondtam könnyedén. – Jó barátnőm, egymás mellett vettünk ki szobáthotelban.

– Azt hiszem, elszámítja magát. Mrs. Blairrel tizenegy óta nem találkozott. S a levelünket amelyben arra kértük, fáradjon ide, csak ebédidőben vette át.

Ebből rájöttem, hogy követtek, de azért nem adni fel olyan könnyen.

– Maga nagyon okos. – mondtam. – Gondolom hallott már egy rendkívül hasznos találmányról, a telefonról? Mrs. Blair telefonozott ebéd utáni sziesztám alatt. Akkor mondtam meg neki, hogy készülök délután.

Nagy megkönnyebbüléssel láttam, hogy némi bizonytalanság fogta el. Nyilván kihagyta a számításból, hogy Suzanne. felhívhatott. Bár tényleg felhívott volna!

– Na ebből elég! – mondta durván, és felált.

– Mik a tervei velem? – kérdeztem, s igyekeztem nem elveszíteni a fejem.

– Keresünk egy helyet, ahol nem zavarhatják a barátai.

Egy pillanatra megfagyott bennem a vér, de a következő mondata megnyugtatott.

– Holnap felteszünk majd néhány kérdést, ha mindre válaszolt, tudni fogjuk, mi a teendőnk magával. És meg kell, hogy mondjam, hölgyem nem egy módját ismerjük annak, hogy szóra bírjuk a legmakacsabb vendégeinket is.

Nem volt túl reményteljes a helyzet, de kaptam némi haladékot. Még megérem a holnapot. Biztos voltam benne, hogy a tárgyalópartnerem csak beosztott, aki a főnöke utasításait hajtja végre. Elképzelhető, hogy a főnök Pagett volna?

A pasas két társával felvezetett az emeletre. Minden küzdelem hiábavaló volt, betömték a számat, összekötötték a két kezemet és a két lábamat. A helyiség, ahova fölvittek, egy padlásszoba szerűség volt,

közvetlenül a tető alatt. Poros volt látszott, hogy nem használják. A holland gúnyosan meghajolt, majd kimentek, s becsukták maguk után az ajtót.

Teljesen tehetetlen voltam. Akárhogy forgolódtam, tekergőztem, nem sikerült meglazítani a kötelet, s minthogy kipeckelték a számat, kiabálni sem tudtam. Hallottam, hogy lent becsukódik az ajtó. Bizonyára a holland ment el.

Őrjítő volt a tehetetlenség. Újra feszegetni kezdtem a köteleket, de a csomók nem lazultak. *Végül* feladtam. Vagy elájultam, vagy elaludtam. Miután felébredtem, fájt az egész testem. Teljesen sötét volt, és ügy gondoltam, már jól előrehaladt az éjszaka, mert a hold magasan állt az égen, s besütött a mocskos padlásablakon. A pecek miatt úgy éreztem, mindjárt megfulladok. Megmerevedett tagjaimban a fájdalom elviselhetetlen volt.

Akkor az egyik sarokban megpillantottam egy törött üvegdarabot. Úgy esett be a holdfény, hogy épp azt a sarkot világította be, s a csillogásra lettem figyelmes. Ahogy megláttam, eszembe jutott valami.

Kezemet-lábamat nem tudom mozdítani, de *gurulni* talán tudok. Nagy kínnal és iszonyú lassan, de megmozdultam. Nem volt könnyű. Egyrészt minden porcikám rettenetesen fájt, másrészt nem tudtam irányítani magam, hogy oda jussak, ahova kell.

Gurultam jobbra is, balra is, csak épp oda nem, ahova kellett volna. Végül azonban sikerült egészen közel kerülni a célhoz. Az üvegdarab szinte hozzáért összekötött kezeimhez.

Egy örökkévalóságnak tetszett, amíg sikerült az üvegcserepet nekiszorítanom a falnak, s elkezdhettem a köteleket fel-le dörzsölni a széle mentén. Hosszú, kétségbeesett küzdelem kezdődött, s már majdnem feladtam, mire sikerült átfűrészelnem a kötelet a csuklómon. A többi már csak idő kérdése volt. Egy darabig erőteljesen dörzsöltem a csuklóimat, hogy helyreállítsam a vérkeringést. És mint az megvolt, a pecket is ki tudtam szedni a számból. Egy-két mély lélegzet csodát tett.

Hamarosan kioldottam az utolsó csomót is, de mzért még eltartott egy darabig, amíg lábra tudtam állni. Amikor végre függőleges helyzetbe kerültem, erőteljes karkörzéseket végeztem, hogy a zsibbadtság megszűnjön. Leginkább arra vágytam, hogy ennivalóhoz jussak.

Még vagy negyedórát vártam, mire megbizonyosodtam róla, tényleg visszatért a testembe az élet.

Akkor aztán lábujjhegyen az ajtóhoz tipegtem. Ahogy reméltem, nem volt kulcsra zárva. Lenyomtam a kilincset, s óvatosan kinéztem.

Csönd volt. A hold besütött az ablakon, s fényében jól láttam a poros, szőnyeg nélküli lépcsőlejáratot. Óvatosan elindultam lefelé. Még mindig néma csönd volt, de ahogy a lépcsőfordulóhoz értem, halk hangokra lettem figyelmes. Halálraváltan megálltam, s vártam egy kicsit. Valahol egy óra éppen éjfélt ütött.

Pontosan tudtam, mit kockáztatok, ha továbbmegyek, de nem tudtam legyőzni a kíváncsiságod mat. Nagyon-nagyon óvatosan, de elindultam, hogy felderítsem a terepet. Halkan, fokonkénti lábujjhegyen lépkedve lementem a lépcsőn, s újra ott voltam a földszinten, a négyszögletes hallban. Körülnéztem, s elállt a lélegzetem. A bejáratnál egy kaffer fiú ült. A feje a falnak fordult, s a légzéséről rájöttem, hogy mélyen alszik.

Visszaforduljak, vagy menjek tovább? A hangok abból a szobából jöttek, ahova előző nap bevezettek. Az egyik a hollandé volt, de a másikat nem sikerült azonosítanom, bár ismerősnek tűnt.

Végül úgy döntöttem, megpróbálom kihallgatni őket. Még akkor is, ha esetleg közben a fiú felébred. Nesztelenül átmentem a hallon, s letérdeltem a dolgozószoba ajtaja előtt. De innen se hallottam jobban. A hangok ugyan felerősödtek de nem tudtam kivenni az értelmüket.

Akkor a fülem helyett a szememmel próbáltam tájékozódni: odahajoltam a kulcslyukhoz. Ahogy sejtettem, tényleg a hatalmas hollandus volt az egyik ember a szobában, a másikat azonban nem láttam, kívül ült a látóteremen.

Most azonban felállt, hogy töltsön magának. Csak feketébe öltözött, tiszteletet parancsoló hátát láttam. Még mielőtt megfordult volna, tudtam, ki az.

Mr. Chichester!

S ettől a perctől kezdve jobban értettem, mit mondanak.

– Azért mégis túl veszélyes. Mit csinálunk, ha megjelennek a barátai?

Ezt a hollandus kérdezte. Chichester válaszolt. Teljesen eltűnt a papos hanghordozás a modorából, nem csoda, hogy nem ismertem fel.

– Blöff az egész. Fogalmuk sincs, hol van.

– Nagyon meggyőző volt, amit mondott.

– Elhiszem. De utánanéztem, s nincs mitől tartanunk. S különben is, az „Ezredes" ezt az utasítást adta. Gondolom, nem akarja ignorálni az „Ezredes" utasítását.

A vörös ingerülten válaszolt valamit hollandul, nyilván azt, hogy semmi esetre sem.

– De hát akkor miért nem végzünk vele? – kérdezte fojtott hangon. – Egyszerű lenne. A hajó indulásra kész. Kivihetnénk a tengerre.

– Hát igen – válaszolt Chichester elgondolkodva. – Én biztos így döntenék. Túl sokat tud, ennyi biztos. De az „Ezredes" az önálló játszma híve, s nem hagy beleszólást a stratégiájába.

Az volt a benyomásom, hogy beszéd közben valami bosszantó emlék támadt fel benne.

– Valami információt akar kiszedni a lányból. Az „információ" szó előtt habozott egy kissé, a holland gyorsan közbevágott:

– Információt?

– Valami olyasmit.

– Gyémántok – mondtam magamban.

– És most. – folytatta Chichester –, kérem a listát.

Ezután egy jó darabig semmit sem értettem a Beszélgetésből. Dátumokat említettek, árakat és helységneveket, melyeket nem ismertem. Egy teljes félóra eltelt, mire befejezték az ellenőrzést és a számolást.

– Na, ez megvan – mondta Chichester, s hallottam, hogy hátratolta a székét. – Ezt magammal viszem, s bemutatom az „Ezredesnek".

– Mikor indul?

– Elég lesz holnap tízkor.

– Akar a lánnyal találkozni indulás előtt?

– Nem. Szigorú parancsot kaptunk, hogy senki nem találkozhat vele, míg az „Ezredes" meg nem jön. Egyébként mi van vele?

– Benéztem vacsora előtt. Azt hiszem, aludt. Adjunk neki enni?

– Egy kis éheztetéstől nem lesz semmi baja. Holnap megjön az „Ezredes". Könnyebben válaszol majd a kérdésekre, ha üres lesz a gyomra. Addig meg jobb, ha senki sem megy be hozzál. Jól meg van kötözve?

A holland felnevetett.

– Mit képzel?

Erre mind a ketten jót nevettek. Én is – magamban. S akkor, minthogy megindultak az ajtó felé, gyorsan megfordultam, hogy elbújjak. Éppen idejében, mert alig értem el a lépcső aljat, nyílt az ajtó, s a kaffer fiú megmozdult. A bejárati ajtón át nemigen remélhettem, hogy kijutok, felszaladtam hát a padlásszobába. Volt annyi eszerm, hogy magamra

tekerjem a köteleket, s visszafeküdjek a padlóra, ha véletlenül eszükbe jutna, hogy feljöjjenek, s benézzenek.

De nem jöttek fel. Körülbelül egy óra múlva újra lemerészkedtem. Az ajtónálló most ébren volt, s halkan dudorászott magában. Pedig valahogy ki kellett, hogy jussak az épületből, de egyelőre fogalmam sem volt, mit tegyek.

Egy idő után kénytelen voltam ismét visszavonulni a padlásszobába. Türelmesen vártam, hallgattam, hogy gyűlnek a kora reggeli zajok lent a hallban reggeliztek, az evőeszközök csörömpölése fölhallatszott a zárkámba. Kezdtem elveszteni a fejemet. Hogyan fogok kijutni innen?

Egy meggondolatlan lépés, és mindent elronthatok. Nyugalomra intettem magam. Reggeli után Chichester elindult. Legnagyobb megkönnyebülésemre a hollandus is vele ment.

Lélegzetvisszafojtva hallgatóztam. Leszedték a reggeli edényeket, s a szokásos napi házimunkákvégzésébe fogtak. Aztán végre elültek a zajok. Újra kimerészkedtem az odúmból. Óvatosan leimentem a lépcsőn. A hallban nem volt senki. Villámgyorsan odafutottam a bejárathoz, kinyitottam az ajtót, s kinn voltam a napsütésben. Mint egy megszállott, úgy rohantam le a kocsifeljárón.

Az utcán aztán igyekeztem normális tempót kényszeríteni magamra. Az emberek furcsán bálmultak rám, amin egy csöppet sem csodálkoztam. Miközben a padlón fekve közlekedtem a padlásszobában, a ruhám, az arcom csupa piszok lett. Végre megpillantottam egy gépkocsiszervizt. Bementem.

– Nagyon rosszul vagyok – mondtam. – Nem tudom, nem lenne-e valaki, aki azonnal be tudna vinni Cape Townba. El kell érnem a durbani hajót. Nem kellett sokat várnom. Tíz perc múlva már Cape Town felé száguldottam. Meg kell tudnom, Chichester felszáll-e a hajóra – járt az eszemben, először nem gondoltam rá, hogy újra hajókázni fogok, de aztán úgy döntöttem, az lesz a leghelyesebb. Végül is Chichester nem tudja, hogy láttam a villában Muizenbergben. Nyilván újabb csapdát állít majd, de most már tudom, mire számíthatok. Ő az, akit keresek, aki a gyémántokat hajszolja a rejtélyes „Ezredes" megbízásából.

De jaj, mire mentem a tervemmel? Mire a kikötöbe értem, a *Kílmorden Castle* már békésen pöfékelt a nyílt tenger felé. S azt se tudtam már kideríteni, vajon Chichester felszállt-e vagy sem!

XX. FEJEZET

Visszamentem a hotelba. A foyer-ban nem volt senki ismerős. Felszaladtam, s bekopogtam Suzanne ajtaján. „Szabad", kiáltott ki. Mikor meglátott, a szó szoros értelmében a nyakamba borult! – Anne, drágám, hol voltál? Halálra aggódtam magam miattad. Merre jártál?

– A kalandok földjén. „Pamela kalandja" harmadik folytatás.

Elmeséltem, min mentem keresztül. Mikor elhallgattam, nagyot sóhajtott.

– Miért veled történnek mindig ezek a dolgok? – kérdezte panaszosan. – Nekem miért nem akarja soha senki kipeckelni a számat, vagy összekötözni a kezemet-lábamat?

– Nehogy azt hidd, hogy annyira élveznéd, mint gondolod – próbáltam meggyőzni. – Az igazat megvallva már én sem vagyok annyira oda a kalandokért, mint voltam. Nyilván kisebb dózisokban kellemesebb.

Érveim szemmel láthatóan nem voltak elég meggyőzőek. Pedig csak egy-két órát kellene kipeckelt szájjal, megkötözve töltenie, majd megváltozna a véleménye. Suzanne imádja az izgalmakat, viszont utál minden kényelmetlenséget.

– S most mit fogunk csinálni? – kérdezte.

– Nem is tudom – mondtam elgondolkodva. – Te mégy persze Rhodéziába, hogy szemmel tartsd Pagettet…

– És te?

Hát épp ez volt a gondom. A kérdés az, vajon elhajózott-e Chichester a *Kilmordenen* vagy nem. Elment Durbanbe, ahogy tervezte, vagy nem? Az hogy hánykor indult Muizenbergből, arra engedett következtetni, hogy elhajózott, s Durban felé tart. Ha pedig így van, esetleg utána mehetnél vonattal. Másrészt viszont, ha megsürgönyzik nekij, hogy megszöktem, esetleg azt is, hogy elindultam Durban felé, mi sem egyszerűbb: kiszáll Port Elisabethben vagy East Londonban, s végképp eltűnik a szemem elől.

Nem tudtam, mi lenne a legokosabb lépés.

– Annyit mindenképpen kideríthetünk, hogy mikor indul vonat Durbanbe – ajánlottam.

– S még nincs túl késő, hogy „tízóraira igyunk egy csésze teát – mondta Suzanne. – Menjünk, s kérjünk a foyer-ban.

Az irodában megtudtam, hogy aznap este 8.15-kor indul vonat Durbanbe. Egyenlőre tehát elhalasztottam a döntést, s megkerestem

Suzanne-t, hogy végre nyugodtan elfogyasszuk kissé megkésett délelőtti teánkat.

– Mit gondolsz, felismernéd Chichestert, ha újra találkoznál vele? Mármint álruhában? – kérdezte Suzanne.

Búsan ráztam meg a fejem.

– Stewardként nem ismertem fel, annyi biztos. Csak utólag, a rajzodról.

– Szerintem hivatásos színész, meg mernék esküdni rá – mondta Suzanne elgondolkodva. – Ragyogó a sminkje. Ha beöltözik, mondjuk, útépítő munkásnak, s úgy száll le a hajóról, egyszerűen nem fogod felismerni.

– Ne rontsd tovább a hangulatomat – kértem. Abban a pillanatban Race ezredes lépett a helyiségbe és csatlakozott hozzánk.

– Hová tűnt Sir Eustace? – kérdezte tőle Suzanne. – Ma még nem láttam.

Különös kifejezés suhant át az ezredes arcán.

– Valami váratlan problémája támadt, s azt próbálja elrendezni.

– Mesélje el, mi az!

– Iskolaidőn túl nincs mese!

– De, nagyon kérem. Az se baj, ha kitalál helyette valamit a szórakoztatásunkra.

– Mit szólnának hozzá, ha kiderülne, hogy á híres „barna ruhás férfi" velünk utazott a hajón?

– Micsoda?

Éreztem, hogy kifut az arcomból a vér, aztán meg elvörösödöm. Szerencsére Race ezredes néni nézett rám.

– Pedig így van. Rávette Pedlert, hogy hozzál magával mint a titkárát!

– Mr. Pagett? Nem lehet!

– Nem Pagett, a másik. Rayburn. Legalább is így mutatkozott be.

– Letartóztatták? – kérdezte Suzanne, s az asztal alatt bátorítólag megszorította a kezemet. Dermedten vártam a választ.

– Sikerült köddé válnia.

– S mit szól hozzá Sir Eustace?

– Személyes sértésként értékeli a történteket! Még aznap valamivel később alkalmunk adódott rá, hogy Sir Eustace véleményét is meghallgassuk. Kellemes, ebéd utáni álmunkból a hotel-szolga ébresztett fel egy üzenettel. Sir Eustace hívott meg uzsonnára bennünket a fogadószobájába.

Szegény ember valóban szánalmas állapotbanvolt. Suzanne együttérzésről tanúskodó, halk sóhajaitól felbátorodva – Suzanne ezt remekül tudja csinálni – előadta minden búját-baját.

– Először egy vadidegen nő veszi magának a bátorságot, s hagyja, hogy épp az én házamban gyilkolják meg – nyilván szándékosan, csak hogy bosszantson. Miért pont az én házamban? Nagy-Britannia összes épülete közül miért kellett pont a Malomházat kiválasztania? Mit vétettem neki, hogy éppen ott gyilkoltassa meg magát?

Suzanne nagy együttérzéssel hümmögött, amitől Sir Eustace folytatta:

– És mintha ez nem volna elég, a pasasnak, aki meggyilkolta, van bőr a képén – hallatlan orcátlanság – a nyakamba varrnia magát: a *saját* titkáromnak adja ki magát, a pimasz! A saját titkáromnak, hallottak már ilyet? Elegem van a titkárokból, soha többet nem tartok titkárt! Vagy menekülő gyilkosok, vagy alkoholista botrányhősök. Látták, hogy behúzott valaki Pagettnek? Persze, hogy látták. Hogy mutatkozhatnék egy ilyen titkár társaságában? Az arca meg olyan rémesen sárga, egyáltalán nem megy a fekete karikához a szeme körül. Végeztem a titkárokkal! Titkárnőt fogadok föl ezentúl. Egy szép, fiatal nőt, ábrándos szemekkel, aki majd megfogja a kezem, ha elönt a méreg. Mit szólna hozzá, Miss. Anne? Nem vállalná?

– Milyen gyakran kéne a kezét fognom? – kérdeztem nevetve.

– Reggeltől estig – válaszolta lovagiasan.

– Nem sok időm maradna gépelni – figyelmeztettem.

– Annál jobb. Pagett úgyis folyton dolgoztatna. Halálba hajszol a munkamániájával. Alig várom, hogy itt hagyjam Cape Townban.

– Miért? Ö itt marad?

– Itt. És mennyire fogja élvezni! Reggeltől eestig szimatolhat majd Rayburn után. Ez aztán a neki való munka lesz! Imád a zavarosban halászni. De az ajánlatom komoly. Eljön velem?

Mrs. Blairben megbízhat, majd vigyáz az erkölcseinkre. S mindig kap kimenőt, ha ásni támad gusztusa.

– Nagyon köszönöm, Sir Eustace – mondtam tapintatosan –, de este indulok Durbanbe.

– Ne legyen ilyen makacs, kislány. Ne felejtse el, mennyi oroszlán van Rhodéziában. Az oroszlánok nagyon fognak magának tetszeni. Minden fiatal lány odavan az oroszlánokért.

– Nézhetem, ahogy távolugrást gyakorolnak? – kérdeztem incselkedve. – De nem, köszönöm, Sir Eustace, Durbanbe kell mennem. Sir Eustace rám nézett, nagyott sóhajtott, majd benyitott a szomszéd szobába, s beszólt Pagett-nek.

– Ha befejezte a délutáni szunyókálását, fiam, a változatosság kedvéért dolgozhatna egy kícsit.

Guy Pagett máris ott állt az ajtóban. Kimérten biccentett felénk, de egy kissé mintha megdöbbent volna, amikor észrevett. Aztán sértett hangon így szólt:

– A memorandumot gépeltem egész délután, Sir.

– Hát akkor hagyja abba. Menjen le a Kereskedelmi Kirendeltségre, vagy a Mezőgazdasági Bizottmányhoz, vagy a Bányaügyi Kamarába vagy bánom is én, hova, és kérjen kölcsön valami nőt, akit elvihetek Rhodéziába. Ábrándos szemű legyen, s szívesen vegye, ha meg akarom fogni a kezét.

– Igenis, Sir Eustace. Kérek egy okleveles gyors-és gépírónőt.

– Pagett csupa rosszindulat – mondta Sirl Eustace, amint a titkár eltávozott. – Lefogadom, hogy direkt egy hervasztó külsejű némbert fog kiválasztani, csak, hogy bosszantson. Pedig az is fontos lenne, hogy szép lába legyen.

Miután elbúcsúztunk, kézen fogtam Suzanne-t és szinte futva húztam magam után a szobája felé.

– Suzanne – mondtam –, el kell döntenünk, mit csináljunk, amilyen gyorsan csak lehet. Pagell itt marad, hallottad?

– Igen. Így aztán én sem mehetek Rhodéziábaa ami persze nagyon bosszantó, mert nagyon is *szeretnék* elmenni. Csuda vigye!

– Ne ess kétségbe! – biztattam. – Elmégy miért ne mennél. Szerintem most már nem háríthatod el Sir Eustace meghívását anélkül, hogl gyanút ne kelts. S különben is, Sir Eustace még az utolsó pillanatban is meggondolhatja magá s úgy dönthet, hogy magával viszi Pagettet, akkor már igazán nehéz lenne újra meghívatnod magad.

– Nem illene egy tisztességes asszonyhoz – mondta Suzanne, s megjelentek a gödröcskéi. – Halálos szenvedélyt kéne tettetnem iránta, hogy meggyőző legyen a dolog.

– És különben sem veszíthetjük el szem elől a másik kettőt sem.

– Ó, Anne, Race ezredest és Sir Eustace-t csak nem vagy képes gyanúsítani!

– Mért ne? – kérdeztem elkomolyodva. – Ha egyetlen detektívtörténetet is olvastál már életedben, tudhatod, hogy mindig az a gyilkos, akiről a legkevésbé gondolná az ember. Rengeteg bűnöző került ki abból a joviális, köpcös típusból, amilyen Sir Eustace.

– Race ezredes nem kifejezetten köpcös – és nem is túl joviális.

– Olyan is volt elég. Inas, mogorva alkat – vágtam vissza. – Nem állítom, hogy súlyos gyanú merülhet fel ellenük, de végül is azt a nőt Sir Eustace házában gyilkolták meg…

– Tudom, tudom, nem kell az egészet elölről kezdeni. Majd én szemmel tartom a nevedben, Suzanne, s ha még köpcösebb kezdene lenni és még joviálisabb, majd sürgönyzök: „Sir E. dagad. Nagyon gyanús. Gyere azonnal".

– Na de Suzanne – mondtam dühösen –, úgy csinálsz, mintha társasjátékot játszanánk.

– Tudom – mondta Suzanne szégyentelenül. – Úgy is érzem magam. De te tehetsz róla. Megfertőztél a „kalandvágyaddal". Az egész olyan reális. Istenem, ha Clarence tudná, hogy fel-alá mászkálok Afrikában, és veszélyes bűnözőket kergetek, biztos idegrohamot kapna.

– Mért nem sürgönyzöd meg neki? – kérdeztem némi iróniával. Amint sürgönyökről van szó, Suzanne elveszti a humorérzékét. Komolyan fontolgatni kezdte a javaslatot.

– Nem rossz ötlet. Persze hosszú szöveg kell – csillogott a szeme gyönyörűségében. – Bár tudod mit? Mégse. A férjek az ember legártatlanabb szórakozásaiba is képesek beleszólni.

– Akkor hát – foglaltam össze a helyzetet –, te tartod szemmel Sir Eustace-t és Race ezredest…

– Azt értem, akarod figyeltetni Sir Eustace-t – vágott közbe Suzanne –, a termete és a szelid lemes stílusa miatt. De Race ezredesre gyanakodni, hát tudod, az azért már tényleg egy kicsit sok! A titkosszolgálat embere, ha jól tudom. Azt hiszem, Anne, az lenne a legokosabb, ha beavatnánk és mindent elmondanánk neki.

Minden erőmmel tiltakoztam a javaslat ellen amelyben a férjes asszonyok tipikus gyengeségéi fedeztem fel. Hányszor hallottam életemberi amint kifejezetten intelligens nők, végső érvként képesek egy férfi nevét odavetni hivatkozásul miközben nagyon is tisztában vannak az illető férfi sekélyes szellemi képességeivel. Suzanne is csak mert férjnél

van, ösztönösen be akar vonni valami férfit, hogy annak az ítéletére hivatkozhassék.

Sikerült szavát vennem, hogy egyetlen szóval sem árul el semmit Race ezredesnek, majd foljtattuk a tervek megvitatását.

– Nekem itt kell maradnom, hogy szemmel tarthassam Pagettet. A legegyszerűbb módon következőképp lehet a dolgot megszervezni. Úgy kell csinálnom, mintha elutaznék Durbanbe. Leviszem a foyer-ba a csomagjaimat, úgy intézel mindent, mintha az állomásra mennék, de közben csak átköltözöm egy másik hotelbe, s a helyszínen maradok. Egy kicsit majd elváltoztatom a külsőmet, úgy sokkal jobban kifigyelhetem, miben sántikál. Ha azt hiszi, elutaztam, nem kell tőlemtartania.

Suzanne teljes szívből támogatta a tervet. Nekiláttunk, hogy feltűnően úgy csináljunk, mintha utazni készülnénk. Még egyszer megkérdezniük az irodában, mikor indul a vonat, s látványos csomagolásba kezdtünk.

Kettesben vacsoráztunk az étteremben. Race ezredes nem jelent meg, de Sir Eustace és Pagett ott ült a szokásos asztalnál az ablakmélyedésben. Pagett felállt s elvonult, mielőtt befejeztük volna a vacsorát, ami nagyon bosszantott, mert el akartam tőle köszönni. Nem baj, Sir Eustace is megteszi. Vacsora után odamentem hozzá.

– Viszontlátásra, Sir Eustace – mondtam. – Ma este indulok Durbanbe.

Sir Eustace nagyot sóhajtott.

– Tudom. Nem szeretné, ha elkísérném?

– Dehogynem, nagyon is!

– Milyen kedves lány! Nem lehet, hogy meggondolja magát és mégis velem jön Rhodéziába, hogy megnézze az oroszlánokat?

– Nem hinném.

– Képzelem, milyen jóképű fiú! – mondta panaszosan Sir Eustace. – Biztos egy tapasztalatlan kölyök, aki el merészeli homályosítani egy ilyen érett férfi vonzerejét. Egyébként Pagettnekis mennie kell, esetleg leviheti az állomásra.

– Ó, nem, köszönöm szépen – mondtam gyorsan. – Suzanne-nal már megrendeltük a taxit.

Még csak az kéne, hogy Pagett vigyen ki a vonathoz! Sir Eustace láthatóan nézett rám.

– Az a benyomásom, nem nagyon kedveli Pagettet. Nem csodálom. Fontoskodó, felfuvalkodott hólyag. Úgy járkál a világban, mint egy mártír, de direkt élvezi, ha feldühít.

– Mit csinált már megint? – kérdeztem kíváncsian.

– Szerzett egy titkárnőt. Életében ilyet nem Halott, Miss Anne! Negyvenéves, ha nem több, az orrán csíptető, a lábán megbízható, kényelmem cipő, s olyan tettvágy buzog benne, hogy tudom, belepusztulok. Az a tipikus hervasztó külsejű némber.

– De remélem, szívesen veszi, ha meg akarjál fogni a kezét, Sir Eustace.

– Még csak az kéne! – kiáltott –, az lennai az utolsó csepp a pohárban. Hát, viszontlátásra ábrándos szemű. Ha lövök egy oroszlánt, ne remélje, hogy megkapja a bőrét, nem érdemi meg, olyan gonoszul bánik velem.

Melegen megszorította a kezem, és elváltunk; Suzanne már várt a foyerban. Úgy beszéltük meg, hogy kikísér.

– Siessünk – mondtam türelmetlenül, s intettem a portásnak, hogy hívhatja a taxit.

S akkor megszólalt egy hang mögöttem:

– Ha megengedi, Miss Beddingfeld? Éppen indulok, elvihetem Mrs. Blairrel az állomásra?!

– Ó, milyen kedves – mondtam zavartan – de azt hiszem, semmi szükség rá, hogy magát terheljük.

– Ugyan! Hogy mondhat ilyet? Tegye be hátra a csomagokat utasította a portást.

Nem tudtam mit csinálni. Vitatkozhattam volna még tovább, de Suzanne megszorította a karomj, hogy figyelmeztessen, legyek óvatos.

– Köszönöm, Mr. Pagett – mondtam fagyosan. Mindnyájan beültünk. Kétségbeesetten törtem a fejem, hogy valami téma eszembe jusson. Végül Pagett törte meg a csendet.

– Sikerült egy nagyon megbízható titkárnőt szereznem Sir Eustace számára – jegyezte meg –, Miss Pettigrew a neve.

– Úgy vettem ki a szavaiból, hogy nem sikerült elbűvölnie Sir Eustace-t – piszkálódtam.

Pagett rám se nézett.

– Nagy gyakorlattal rendelkező gép-és gyors-írónő – mondta kimérten.

A kocsi közben beállt az állomás bejáratához. Innen már csak nem jön tovább! Pagett felé fordultam, hogy kezet nyújtsak – de nem!

– Bekísérem a peronra, hogy ne kelljen cipekednie. Nyolc óra van, tizenöt perc múlva indul a vonat.

Szakszerűen eligazította a hordárokat, én meg tehetetlenül álltam, s nem is mertem Suzanne-ra pillantani. Pagett nyilván gyanakodott. Meg akart

róla győződni, hogy tényleg elutazom azzal a vonattal. S mit tehettem volna? Semmit. Már láttam magam, ahogy negyedóra múlva pöfékel ki velem a vonat az állomásról. Pagett meg a peronon áll és elérzékenyülve integet. Úgyesen keresztülhúzta a számításaimat. S ráadásul teljesen új stílust vett fel velem szemben. Könnyed és derűs próbált lenni, ami nyilván nehezére esett, nekem meg felfordult tőle a gyomrom. , Milyen undorító ripacs! Nemrég még meg akart fojtani, most meg udvarol. Hiheti-e egyetlen percre is, hogy nem ismertem fel akkor éjjel a hajón? Nem, egyszerűen színészkedik, s engem is arra kényszerít, hogy úgy tegyek, mintha mi sem történt volna, miközben jól mulat magában.

Mint egy birka, úgy követtem a tanácsait. A csomagomat szépen feltornyozta a hálókocsiban – egyedül voltam a kétszemélyes fülkében. Már csak három perc volt hátra az indulásig.

Pagett azonban kihagyta a számításból Suzanne-t.

– Iszonyú meleg lesz, Anne – mondta hirtelen. – Főleg holnap a *Karoon* át. Van nálad egy kis kölnivíz vagy levendulavíz?

Felfogtam.

– Jaj nekem – kiáltottam, a hotelban felejtettem az üvegcsét, az asztalon.

Suzanne-nak nagyon jól illett a dirigálás. Ellentmondást nem tűrő hangon fordult Pagett-fcz

– Mr. Pagett! Gyorsan! Még van néhánya perc. Szemben az állomással van egy drogéria. Nem indulhat el Anne kölnivíz nélkül.

Pagett habozott, de nem mert Suzanne-nal vitatkozni. Suzanne született diktátor. Pagett megfordult s elrohant a kijárat irányába.

– Gyorsan, Anne, szállj le a másik oldalon, hátha nem ment el, hanem a peron végéről figyel. Ne törődj a csomagokkal. Majd holnap sürgönyileg intézkedhetsz. Jaj, csak pontosan induljon a vonat!

Kinyitottam az ajtót az ellenkező oldalon, és leszálltam. Senki nem figyelt. Még láttam, hogy Suzanne ott áll, ahol hagytam, mintha velem csevegne az ablakon át. Végre megszólalt a sípszó, a vonat lassan nekilódult. Aztán hallottam, hogy valaki őrült tempóban szalad a másik oldalon. Behúzódtam egy könyvárus bódéja mögé, és figyeltem, mi történik. Suzanne lelkesen integetetl a zsebkendőjével a távolodó vonat után.

– Elkésett, Mr. Pagett, a vonat már elindult – mondta vidáman. – Kapott kölnivizet? De kár, hogy nem jutott előbb az eszembe!

Nem messze tőlem mentek végig a peronon kifelé az állomásról. Guy Pagett egészen ki volt melegedve. Nyilván futva tette meg az utatdrogériába és vissza.

– Szerezhetek egy taxit, Mrs. Blair? Suzanne nem esett ki a szerepéből.

– Igen, köszönöm. Nem jön vissza maga is? Képzelem, mennyire megdolgoztatja Sir Eustace. Istenem, de sajnálom, hogy Anne Beddingfeld nem utazik velünk holnap. Nem tetszik nekem, hogy egy fiatal lány egyedül vonatozik Durbanba. De hát a fejébe vette, mit csináljunk? Biztos meg van a jó oka rá, hogy annyira menni akart…

A többit nem hallottam. Milyen okos nő ez a Suzanne! Megmentett.

Vártam még egy-két percig, aztán elindultam, hogy minél előbb visszaérjek a városba. Ahogy megfordultam, majdnem beleütköztem egy férfiba. Kellemetlen alak volt, s valahogy túl nagy volt az orra az arcához képest.

XXI. FEJEZET

Minden terv szerint ment. Egy mellékutcában találtam egy kis hotelt. Kivettem egy szobát, kifizettem az előleget, s minthogy nem volt semmi csomagom, szép nyugodtan lefeküdtem.

Másnap korán keltem, és bementem a városba, hogy vegyek magamnak néhány ruhát. Úgy döntöttem, hogy amíg a társaság el nem indul Rhodéziába, nem csinálok semmit. Nem valószínű, hogy Pagett belekezd a praktikáiba, amíg nem biztos lofelől, hogy a többiek elutaztak. Így aztán felültem a villamosra, s kimentem a városon túlra, hogy sétáljak egyet a szabadban. Viszonylag hűvös volt, a hosszú utazás, na meg a muizenbergi forrogság után nagyon jólesett mozogni egy kicsit **a** jó levegőn.

Mennyi minden múlik néha valami apróságon! Kioldódott a cipőfűzőm, s megálltam, hogy megkössem. Ahogy a rendetlenkedő cipőm fölé hajoltam, valaki felbukkant, a sarok mögül, s majdnem átesett rajtam. Megemelte a kalapját, bocsánatot kért, és továbbment. Mintha már láttam volna ezt az arcot, de aztán megfeledkeztem az készről. Ránéztem az órámra. Jól elszaladt az idő**.** Visszaindultam a városba. A villamos épp a megállóban állt, így futnom kellett, hogy elérjem. Valaki futott mögöttem, felugrottam a villamosra, az az illető utánam. Azonnal felismertem. Az a férfi volt, aki belémütközött, mikor lehajoltam, hogy bekössem a cipőmet**.** Abban a pillanatban rájöttem, honnan olyan isinerős az arca. Ő volt az, akit majdnem feldöntöttem az előző este, mikor végigmentem a peronon, s akinek olyan óriási az orra az arcához *képest.*

Kissé megijesztett ez a sok véletlen. Lehet, hogy a férfi követ? Meg kell bizonyosodnom fel lőle. Jeleztem, és a következő megállónál leszálltam. A férfi fennmaradt. Behúzódtam egy üzlet árkádja alá és onnan figyeltem. A férfi a következő megállónál leszállt, és megindult visszafelelé.

Elég egyértelmű volt a helyzet. Követnek. Túl korán örültem a szabadságnak. A Pagett felett aratott győzelmem egészen más megvilágításba került. Felszálltam a következő villamosra, s ahogj gondoltam, a férfi utánam. Újra át kellett gondolnom a teendőimet.

Kénytelen voltam beismerni, hogy komolyabb ügybe keveredtem, mint gondoltam. A marlow-gyilkosság nem elszigetelt esemény volt, s a gyilkos valami bonyolult rendszer elemeként lépett fel. Egy szervezettel álltam szemben, s hála mind annak, amit Race ezredes Suzanne-nak mesélt, illetve amit én Muizenbergben kihallgattam, kezdtem megsejteni, milyen

sokrétű a szervezet tevékenysége. Egy jól szervezett bűnügyi hálózatról volt szó, melyet a tagok által „Ezredese-ként *is*mert személy irányít. Eszembe jutott néhány *dol*og, amit a hajón hallottam, például a sztrájkról a Randen, s a mögötte meghúzódó okokról, s arról a feltételezésről, hogy valami titkos szervezet szítja az ellenséges indulatokat a háttérben. Az „Ezredes" munkája van a dologban, bérencei utasításainak megfelelően tevékenykednek. Ő maga személyesen a kivételezésben nem vesz részt, legalábbis mindig így mesélték, ő csak az ügyek *irá*nyitását és szervezését végzi. Ö az agytröszt, kockázatot más vállalja. Esetleg ő is ott van közelben, s biztonságos helyről irányítja a müveleteket.

Ezért volt hát ott Race ezredes a *Kilmorden Castle* fedélzetén! Nyilván az agytrösztöt próbálja bekeríteni. Így minden érthető, minden rejtélyes mozzanat a helyére kerül. Race tehát a titkosszolgálat fontos embere, s azzal a feladattal jött Afrikába, hogy az „Ezredest" elkapja.

Elismerően bólintottam: kezdtem érteni a dolgokat. De mi az én szerepem az ügyben? Mekkora jelentőséget tulajdonítanak nekem? A gyémántok miatt követnek? Megráztam a fejem. Akármekkora legyen is az értékük, a gyémántok önmagukban nem indokolnák azt az őrült elszántságot, amivel megpróbáltak eltávolítani az útból. Nem, nyilván többet vélnek látni bennem. Valami módon, hogy hogyan, én nem tudom, veszélyes lehetek a számukra. Valamit tudok, vagy legalábbis azt hiszik, hogy tudok, ami miatt mindenáron el akarnak távolítani, s amit állítólag tudok, az kapcsolatban kell, hogy legyen a gyémántokkal. Úgy éreztem, egyetlen ember van, aki segíthetne, ha hajlandó lenne rá! „A barna ruhás férfi″ – Harry Rayburn. Neki ismernie kell a történet másik felét. de hát ő eltűnt a sötétben, mint egy menekülő vad az üldözői elől. Nincs rá sok esély, hogy még egyszer viszontlássam az életben…

Erőszakkal kényszerítettem magam, hogy visszatérjek a valóságba. Semmi értelme így érzelegni Harry Rayburn eltűntén. Hiszen egy percig se titkolta, hogy milyen ellenszenvesnek talál. Vagy legalábbis… Jaj, már megint – kezdődik az önáltatás! Azon kell inkább gondolkodnom, mihez kezdjek *most*.

Én, aki olyan büszke voltam rá, hogy tudom, hogy üldözzek, üldözőből üldözött lettem. És féltem! Most először kezdtem úgy érezni, hogy mindjárt elvesztem a fejem. Hogy homokszemcse vagyok, aki nehezíti egy nagy gépezet munkáját, s a gépezet menten összeroppant. Harry Rayburn egyszer már megmentette az életemet, egyszer magamnak sikerült

megmenekülnöm, de most hirtelen megéreztem, hogy nincs sok esélyem ebben a játszmában. Minden irányból bekerítettek, s a gyűrű szűkül körülöttem. Úgy éreztem, ha folytatom ezt efl önálló játszmát, elvesztem.

Megpróbáltam összeszedni magam. Végül is mit csinálhatnak velem? Ez egy civilizált város, minden második lépésnél ott áll egy rendőr. Majd óvatosabb leszek ezután. Vigyázok, hogy rá ne szedhessenek, mint Muizenbergben.

Amire gondolatban idáig jutottam, a villámom megérkezett az Adderley Streethez. Leszálltan. Egyelőre nem tudtam, mit csináljak, úgyhogy lassan elindultam a bal oldali járdán. Nem is vettem magamnak a fáradságot, hogy megnézzem, *kö*vet-e még a férfi. Tudtam, hogy úgyis követ. *Be*mentem a Cartrightba, s rendeltem két adag jegeskávét, hogy megnyugtassam az idegeimet. Egy férfi ilyen esetben valami erős italt rendel, egy lány azonban óriási lelkierőt meríthet néhány adag jegeskávéból. Teljes odaadással és nagy *él*vezettél kezdtem szívni a szalmaszál végét. A hűvös folyadék roppant gyönyörűséget okozott, amint szépen lassan lecsordogált a torkomon. Az első kelyhet már félre is toltam.

A pult mellett ültem, egy magas széken. A *sze*mem sarkából láttam, amint hűséges árnyékom bejön, és szerényen leül a bejárat mellett az egyik asztalhoz. Közben megittam a második jegeskávét mat, s kértem egy jeges jávorszörpöt. Korlátlan mennyiségben tudok jeges szörpöt fogyasztani.

S akkor a férfi az asztalnál váratlanul felállt és kiment. Ez meglepett. Ha kinn akar megvárni mért jött egyáltalán be? Lecsúsztam a székről és odalopakodtam a bejárathoz. A megdöbbenéstől elállt a lélegzetem. A férfi Guy Pagett-tel beszélgetett.

Ha eddig nem lettem volna biztos a dolgomban, most megvolt a bizonyíték. Pagett elővette az óráját és megnézte. Néhány szót váltottak egymásnál, majd a titkár megfordult, és határozott léptekkel elindult az állomás felé. Bizonyára utasí-kásokat adott. De vajon mik voltak azok?

És akkor hirtelen megállt bennem a lélek. A férfi átment az út közepére és megszólította a rendőrt. Elég hosszan beszélt, a Cartright felé mutogatott, látszott, hogy magyaráz valamit. Rögtön átláttam a helyzetet. Nyilván le akar tartóztattatni valami ürüggyel, mondjuk mint zsebtolvajt. Egy ilyen apróságot könnyű elintézni. Mi értelme lenne bizonygatni, hogy ártatlan vagyok? Biztos minden részletet jól elterveztek. Valaha Harry Rayburnt azzal vádolták meg, hogy meglopta De Beerst, s képtelen volt bebizonyítani, hogy hazugság az egész, pedig – s erről meg voltam

győződve – az égvilágon semmi köze nem volt a dologhoz. Milyen esélyem lehet az „Ezredessel" szemben, ha ő maga „rendezi a darabot"?

Ösztönösen az órámra pillantottam, s az ügy váratlanul új megvilágításba került. Rájöttem, miért nézte meg Pagett az óráját. Pár perc volt még tizenegy óráig, s tizenegykor indul a vonat Rhodéziába, rajta befolyásos barátaimmal, akik segítségemre siethetnek. Ezért tizenegyig nem mernek hozzám nyúlni. Tegnap estétől ma délelőtt tizenegyig biztonságban voltam, de tizenegykor bezárul a kör.

Gyorsan kinyitottam a táskámat, hogy kifizessem az italokat, s ahogy visszaraktam a pénztárcát, megfagyott bennem a vér: észrevettem, hogy a táskámban van még egy tárca, tele *papírpénzzel.* Akkor csúsztathatták bele, amikor leszálltam a villamosról.

Elvesztettem a fejem. Kirohantam a Cartright-ből. A nagyorrú és a rendőr éppen akkor jött át az úton. Meglátták, s a nagyorrú elkezdett izgatottan mutogatni felém. Futni kezdtem. A rendőr elég tohonyának látszott, azt reméltem, nem fog utolérni. De fogalmam sem volt, hova rohanok. Nem tudtam, mit akarok, csak futottam lefelé az Adderley Streeten, hogy el ne kapjanak. Az emberek megálltak. Úgy éreztem, mindjárt megállít valaki.

Hirtelen eszembe jutott valami.

– Erre van az állomás? – szólítottam meg valakit kifulladva.

– Kicsit lejjebb, a jobb oldalon.

Futottam tovább. Teljesen normális dolog, ha valaki fél, hogy lekési a vonatát. Berohantam az állomásra, de addigra már az egyikük közvetlenül a nyomomban volt. A nagyorrú vágtában verhetetlennek bizonyult. Már láttam, hogy elkapnak mielőtt elérem a peront. Felnéztem az órára: egy perc múlva tizenegy. Talán sikerül, ha bírom szusszal.

A főbejáraton mentem be az állomás területére az Adderley Street felöl. Most nyílsebesen kirohantam az oldalbejáraton. Épp szembekerültem így a posta oldalbejáratával, amelynek a főbeja rata szintén az Adderley Streetre nyílt.

Ahogy terveztem, a nagyorrú nem jött utánam hanem a főbejárathoz rohant, hogy elállja az uta mat, vagy, hogy a rendőrt küldje oda, min kiérnék.

Egy másodperc alatt újra átfutottam az utcán, s visszamentem az állomásra. Úgy rohantam, mint egy őrült. Pont tizenegy óira volt. A hosszú vonat már megindult, mire eljutottam a peronig. Egy hordár próbált

megállítani, de kiszabadítottam magam, és felugrottam a vonat lépcsőjére. Kinyitottam a kupé ajtaját. Végre megmenekültem, a vonat gyorsított. Egy férfi mellett mentünk *el* aki egyedül állt a peron végén. Integettem neki.

– Viszlát, Mr. Pagett! – kiáltottam.

Még életemben nem láttam ilyen döbbent arai kifejezést. Úgy nézett rám, mintha kísérteti látna.

Néhány perc múlva a kalauzzal kellett megtüzdenem, de fölényes hangnemben bonyolítottam b a vitát.

– Sir Eustace Pedler titkárnője vagyok – mondtam felsőbbséges hangon. – Legyen szíves, mutassa meg, hol találom a privát kupéját!

Suzanne és Race ezredes a hátsó peronon állt. Meglepetten kiáltottak fel, amikor megláttak.

– Halló, Miss Anne! – köszöntött döbbenten Race ezredes. – Honnan bukkant elő? Azt hittem, Durbanbe ment. Milyen kiszámíthatatlan nőszemély maga!

Suzanne nem szólt, de ezernyi kérdés volt a tekintetében.

– Jelentkeznem kell a főnökömnél – mondtam méltóságteljesen. – Hol van?

– Az irodában – a középső fülkében –, s valami hihetetlen tempóban diktál a szerencsétlen

Miss Pettigrew-nak.

– Ez a nagy szorgalom teljesen új jelenség – Állapítottam meg.

– Hát igen – mondta Race ezredes. – Azt hiszem, az a taktikája, hogy jól ellátja munkával a kisasszonyt, s ezáltal egész napra odaláncolja az írógéphez.

Nevettem. Aztán mindketten elkísértek Sir Eustace „irodájáig".

Fel-alá sétált a szűk helyen, s ömlött belőle a szó szegény titkárnőre, akit most láttam először.

Magas, lapos nő volt, valami jellegtelen ruhában. Az orrán csíptető, s üvöltött róla az ügybuzgalom. Mégis az a gyanúm támadt, hogy nehezen tart lépést a főnökével. Mindenesetre a ceruzája szinte röpült a papíron, s iszonyú feszültség ült az arcán.

Beléptem a fülkébe.

– Szolgálattételre jelentkezem, uram – mondtam kissé provokatívan.

Sir Eustace a munkásság helyzetéről szóló bonyolult mondatának a közepén megállt, s egy darabig nem jutott szóhoz. Miss Pettigrew pedig

akármilyen jó titkárnő is, ideges természet lehet, mert úgy ugrott fel, mint akit meglőttek.

– Te jóságos ég – szólalt meg végre Sir Eustace. – Mi van a fiatalemberrel Durbanben?

– Maga nyert – mondtam lágyan.

– Drága! – szólt Sir Eustace. – Kezdheti is, adja ide a kezét!

Miss Pettigrew köhentett, s Sir Eustace gyorsan visszahúzta a kezét.

– Na jó, lássuk csak, hol tartottunk – szólt – Igen. Tylman Roos beszédében, melyet… Mi van? Mért nem ír?

– Azt hiszem – mondta Race ezredes a háta mögött –, Miss Pettigrew ceruzájának kitört a hegye.

Kivette a kezéből, és kihegyezte. Sir Eustace értetlenül bámult az ezredesre, s döbbenten figyeltem én is. Volt valami a hangjában, amit *va*lahogy nem értettem.

XXII. FEJEZET

Részletek Sir Eustace Pedler naplójából

Azt hiszem, az emlékirataim helyett inkább *egy* rövid cikket írok „Titkáraim és titkánőim" címmel. Ez egy olyan téma, amely átokként nehezdik rám. Egyik pillanatban az a baj, hogy nincs titkárom, másikban, hogy túl sok van. Jelenleg Rhodézia felé visz a vonat, egy csomó nő társaságában. Mondanom sem kell, Race állandóan lefoglalja a két legcsinosabbat, engem meg folyton magamra hagy a selejtessel – pedig az én privát kupémban utazunk, s nem az övében.

Anne Beddingfeld is csatlakozott hozzánk, azzal it felkiáltással, hogy időlegesen ő a titkárnőm. De az egész délutánt Race mellett töltötte a hátsó peronon, s a Hex folyó vájta hágó szépségéről áradozott neki. Igaz, hogy azt mondtam neki, a legfontosabb dolga az lesz, hogy fogja a kezemet. De még ennyire se képes. Lehet, hogy fél Miss Pettigrew-tól. Nem csodálom. Miss Pettigrew-ban nehéz lenne egyetlen megejtő vonást is felfedezni. Ellenszenves némber, óriási talpakon, inkább férfinak néz ki, mint nőnek.

Van ebben az Anne Beddingfeldben valami rejtélyes. Az utolsó percben ugrott fel a vonatra, s úgy szuszogott, mint egy gőzmozdony, mintha versenyt futott volna. Pedig Pagett azt mondta, látta, amint elindult Durbanbe tegnap este! Vagy Pagett ivott már megint, vagy a lánynak van asztrálteste.

S soha nem ereszkedik le odáig, hogy bármit is megmagyarázzon. Megjegyzem, más sem. Hát Igen: „Titkáraim és titkárnőim"… Az első egy gyilkos, aki az igazságszolgáltatás elől menekül. A második egy zugivó, aki Olaszországban tisztességtelen üzelmekbe keveredett. A harmadik egy roppant csinos fruska, akinek megvan az a hasznos tulajdonsága, hogy egyszerre két helyen legyen. A negyedik, kétség nem fér hozzá, valójában egy álruhában bujkáló, veszélyes szélhámos. Talán Pagett egyik olaszországi cimborája, akit az én árnyékomban rejteget. Nem csodálnám, ha egy szép napon a világ rájönne, hogy nagyot kell csalódnia Pagettben. Ha meggondolom, Rayburn a legkellemesebb az egész társaságban. Soha nem zavar, soha nem állt az utamba. Guy Pagett volt olyan orcátlan, hogy berakta az iratládát az irodának használt fülkébe. Meg se tudunk mozdulni anélkül, hogy keresztül ne buknánk rajta.

Az előbb kimentem a hátsó peronra. Gondoltam, örömsikolyban törnek majd ki, ha meglátnak.

Ehelyett a két nő megbűvölten hallgatta továbra Race egyik kalandos utazásának történetét. A kocsit átkereszteltem. Nem „Sir Eustace Pedler és kísérete" a helyes megjelölés, hanem „Race ezredes és háreme".

S ráadásul Mrs. Blair folyton kattogtatta a kameráját. Ahányszor kanyarodik az út, ahogy a vonat egyre merészebben kapaszkodik feljebb *és* feljebb, előkapja a fényképezőgépét, hogy megörökítse a mozdonyt.

– Értik, miről van szó? – lelkendezett. – Ha hátulról le lehet fényképezni a vonat elejét nyilván kanyarodik a mozdony. Háttérben a heggyel szörnyen ijesztő lesz!

Próbáltam megmagyarázni neki, hogy senki sem fog rájönni, hogy a vonat végéről csinálta a felvételt. Szánakozva nézett rám.

– Majd aláírom: „A mozdony, amit kanyarodik. A felvétel a vonat végéről készült."

– Ezt bármilyen képre rá lehet írni, amin vonat van – magyaráztam neki. A nők soha nem gondolnak ezekre az egyszerű dolgokra.

– De örülök, hogy nappal megyünk erre – tapsikolt Anne Beddingícld. – Ha a durbani *vo*nattal megyek, ezt sose látom, igaz?

– Nem – mosolygott Race ezredes. – Most vágna át a Karoo sivatagon, iszonyú meleg lenne és csak kövek és sziklák mindenütt.

– De jó, hogy meggondoltam magam! – mondta elégedetten Anne, és elragadtatottan *bá*multa a tájat.

Tényleg csodás látvány volt. Körös-körül óriási hegyek, s mi jobbra-balra kanyarogva, nagy pöfékeléssel egyre magasabbra hágtunk.

– Ez a legjobb nappali járat Rhodéziába? – kérdezte Anne Beddingfeld.

– Nappali? – nevetett Race. – Összesen három van hetente: hétfőn, szerdán és szombaton. Tudja, hogy csak jövő szombatra érünk a vízléshez?

– De legalább jól megismerjük majd egymást! – szólt Mrs. Blair kajánul. – Meddig marad a vízesésnél, Sir Eustace?

– Attól függ – mondtam óvatosan.

– Mitől?-Hogy, hogy alakulnak a dolgok Johannesburgban. Eredetileg úgy terveztem, hogy megállok a vízesésnél, mert még sosem láttam, bár most vagyok harmadszor Afrikában. Aztán rögtön megyek tovább Jo'burgba, hogy megvizsgáljam, milyen a helyzet a Randen. De úgy hallom, nem nagyon alkalmasak a körülmények arra, hogy az ember jól érezze magát Jo'burgban. Semmi kedvem hozzá, hogy egy forradalom kellős közepén kelljen „megvizsgálnom"' a helyzetet. Race kissé fölényesen mosolygott.

– Szerintem indokolatlan az aggodalma, Sir Eustace. Nem lesz semmi vész Jo'burgban.

A nők rögtön azzal a tekintettel fordultak felé, amivel egy hőst szoktak köszönteni. Mérhetetlenül bosszantott. Én is vagyok olyan legény, mint Race, csak az alakom nem olyan impozáns. Ezek a magas, inas, bronzbarna férfiak azt csinálnak, amit akarnak.

– Gondolom, maga odamegy – mondtam kimérten.

– Valószínűleg. Lehet, hogy együtt utazunk.

– Elképzelhető, hogy én egy kicsit hosszabban időzök a vízesésnél – mondtam kitérőleg. Vajon miért olyan fontos Race-nak, hogy Jo'burgba menjek? Nyilván ki akarja vetni a hálóját Anne-ra.

– Miss Anne, ön mit tervez? – kérdeztem.

– Attól függ – mondta negédesen utánozva a szavaimat.

– Azt hittem, a titkárnőm, vagy nem? – tiltakoztam.

– Lekköröztek. Láttam, hogy egész délután Mim Pettigrew kezét fogta.

– Bármit csinálhattam, de azt biztos nem.

Csütörtök éjszaka.

Most hagytuk el Kimberley-t. Race-nek újra el kellett mesélnie a gyémántlopás történetét. Hogy a nőket miért izgatja fel minden, ami gyémánttal kapcsolatos!

Anne Beddingfeld végre ledobta magáról a tikzatosság fátylát. Kiderült, hogy egy újság tudósítója. Ma reggel De Aarból egy végeláthatatlan sürgönyt adott fel. S abból a csivitelésből, ami szinte hajnalig folyt a fülkéjükben, arra következtetek, hogy évekre előre felolvasta Mrs. Blairnek a legsikeresebbnek ígérkező tudósításait.

Ha jól értem, az első perctől kezelve „a barna ruhás férfit" üldözi. A *Kilmordenen* nem sikerült felfedeznie, nemigen volt rá lehetősége, de most egyik sürgönyt küldi haza a másik után: „Hogy kerültem a gyilkossal egy hajóra?", s mindenféle kitalált eseteket ír meg a lapjának arról, hogy „Miről beszélgettem a gyilkossal?" stb. Tudom, hogy csinálják az ilyesmit. Én is ezt csinálom az emlékirataimban, ha Pagett véletlenül nem szó bele. S persze Nasby majd megkéri valamelyik jó tollú emberét, hogy dobja fel egy kicsit a szöveget. Mire megjelenik a *Daily Budgetben,* Rayburn rá se ismer magára.

A lány egyébként nagyon okos. Úgy veszem észre, sikerült teljesen egyedül kiderítenie, ki volt az a nő, akit meggyilkoltak a házamban. Állítólag egy orosz táncosnő, valami Nadina. Megkérdeztem, mennyire biztos benne. Azt mondta, egyszerűen kikövetkeztette á la Sherlock Holmes. Nasb-nek viszont úgy sürgönyözte meg, mintha bizonyított tényről lenne szó. A nők és az intuícióik! Megjegyzem, biztos vagyok benne, hogy Anne Beddingfeld megérzései nem csalnak, de időnkért mégiscsak abszurd bizonyított tényként képelni a dolgot.

Hogy, hogy került be a *Daily Budgethez,* azt elképzelni se tudom. Egyszerűen az a fajta, akire is képes. Képtelenség ellenállni neki. A modora csupa csapda, s mögötte tántoríthatatlan elszántság van. Már az is, ahogy egyszer csak megjelent a kupémban!

Kezdem sejteni, minek köszönhetem a szerencsét. Race mondott valami olyasmit, hogy a rendőrség azt gyanítja, Rayburn Rhodéziába tart. Leket, hogy sikerült elkapnia a hétfői vonatot. Értesítették sürgönyileg az összes állomást, de sehol sem találtak senkit, akire illett volna a leírás. Persze ez nem jelent semmit. Rayburn nagyon okos, és ragyogóan ismeri Afrikát. Valószínűleg azóta átvedlett kaffer öregasszonnyá, s az együgyű rendőrség még mindig mint jóképű, a legújabb erópai divat szerint öltözött fiatal férfit keresi. Én sose vettem be teljesen azt a forradást.

Anne Beddingfeld mindenesetre a nyomában van. Azt reméli, hogy megszerzi magának és a Daily *Budgetnek* azt a dicsőséget, hogy ő kapja el személyesen. A nők roppant hidegvérűek manapság. Céloztam rá, hogy nem nagyon illik egy nőköz ez a szerep. Kinevetett. Azt magyarázta, ha sikerül elkapnia, megcsinálta a szerencséjét. Race-nek se tetszik a dolog, látom. Lehet, hogy Rayburn itt van a vonaton. Már pedig ha itt van, bármelyikünket legyilkolhat valamelyik éjszaka. Megemlítettem a lehetőséget Mrs. Blairnek, de az volt az érzésem, direkt felvillanyozza a gondolat, s főleg is mondta. Ha meggyilkolnának bennünket, az olyan szenzáció lenne, amivel Anne végleg befutna. Óriási szenzáció lenne, mondhatom! Holnap Becsuánaföldön megyünk keresztül. Elviselhetetlen lesz a por. És minden állomáson megrohanják majd a vonatot a gyerekek, akik maguk faragta faállatökat akarnak ránk tukmálni.

Meg kukoricaháncsból szőtt tálakat, kosarakai, Attól félek, megbolonditják Mrs. Blairt, Van valami primitív báj ezekben a játékszerekben, amitől biztosan nagyon fog tetszeni neki.

Péntek este

Ahogy előre sejteni lehetett, Mrs. Blair és Anni negyvenkilenc faragott állatfigurát vett magánaki

XXIII. FEJEZET
Anne folytatja a történetet

Nagyon élveztem az utat Rhodéziába. Mindennap láttam valami újat és izgalmasat. Először a Hex folyó völgyének káprázatos látványa, aztán a Karoo sivatag magányos fönsége, s végül a nyílegyenes útszakasz Becsuánaföldön keresztül, s az elbűvölő játékok, amiket a bennszülöttek hoztak fel a vonatra. Suzanne-nal minden állomáson majd nem lemaradtunk – már ha állomásnak lehet nefl vezni a helyet, ahol megállt a vonat. Sokszor tűnt úgy, hogy akkor állt meg, amikor kedve IártottS abban a pillanatban a semmiből bennszülöttek százai varázsolódtak elő, s kukoricaháncs tálakat, cukornádat, szőrme karosszokat, s iszonyú helyes fából faragott állatfigurákat nyújtogattak felénk, Suzanne úgy döntött, hogy az állatokból teljes kollekciót vesz magának. Én meg követtem a példáját. Minden darab egy *tiki-be* került (három penny), s nem volt két egyforma köztük. Kapható volt zsiráf, tigris, kígyó, szomorú tekintetű antiloptehenecske és mulatságos, apró fekete harcosok. Szörnyen élveztük a dolgot.

Sir Eustace megpróbált visszafogni bennünket-nem sok sikerrel. Meg mmdig azt hiszem, kész soda, hogy nem hagytak ott bennünket a vasút mentén az egyik oázisban. Dél-Afrikában a vonatok nem fütyülnek, s semmi jelét nem adják, hogy Indulni akarnának. Egyszerűen továbbgördülnek, s nire az ember alkudozás közben észreveszi, már rohannia kell, ha nem akar lemaradni.

Könnyű elképzelni, mennyire megdöbbent Suzanne Cape Townban, amikor váratlanul megjelentem a peronon. Az első este alaposan megtárgyaltuk a helyzetet. A fél éjszakát átbeszélgettük.

Számomra nyilvánvalóvá vált, hogy védekező hadműveletre is be kell rendezkednünk, nem elég a támadó taktika. Amíg Sir Eustace Pedlerrel és kíséretével utazom, gyakorlatilag biztonságban vagyok. Sir Eustace és Race ezredes elég megnyugtató védelmi vonalat jelentett, s biztos voltam ponne, ellenségeim nem óhajtanak az *én* kedvemért kockázatos vállalkozásba kezdeni. S amíg Sir Eustace mellett vagyok, kapcsolatban maradok Guy Pagett-tel is, márpedig ő a rejtélyes akciók kulcsfigurája. Megkérdeztem Suzanne-t, el tudja-e képzelni, hogy Pagett legyen a rejtélyes „Ezredes". Titkári pozíciója ugyan eléggé ellentmondott minden ilyesfajta feltételezésnek, de többször is miogfigyeltem, hogy bár Sir

Eustace meglehetősen diktatórikusán bánik vele, azért ugyancsak erősen a befolyása alatt van. Egy ilyen bohém embert egy ügyes titkár könnyen az ujja köré csavar. Az, hogy a pozíciója révén a háttérben kell fnaradnia, meglehet, nagyon is jól jön neki, hiszen nyilván nem is óhajt reflektorfénybe kelülni.

Suzanne azonban hevesen tiltakozott a feltételezés ellen. Szerinte elképzelhetetlen, hogy Pagett legyen az irányító intellektus. Az a véleménye, hogy az igazi főnök – az „Ezredes" – valahol meghúzódik a háttérben, s valószínűleg már Afrikában volt, mikor mi megérkeztünk.

Beláttam, hogy meggyőző, amit mond, de ai ért nem voltam teljesen kibékülve az érveivel, mert eddig minden gyanús esemény mögött Pagettre bukkantunk. Igaz, hogy az egyéniségében nem volt semmi abból a karizmatikus erőből magabiztosságból, amit egy ilyen klasszisú bűnözőtől elvárna az ember, de végül is, ahogy Race ezredestől megtudtuk, a rejtélyes főnök csakszellemi munkában vett részt, s a rendkívüli kreativitás gyakran párosul gyönge és félénk testi-lelki adottságokkal.

– A professzor lánya beszél belőled – vágott közbe Suzanne, mikor idáig jutottam az érveiifl sorolásában.

– Azért amit mondok, tény. Másrészt Pagett lehet akár a szárnysegéde. – Egy-két percig hallgattam, aztán elgondolkodva folytattam:

– Csak azt tudnám, Sir Eustace, hogy szerezte a vagyonát!

– Már megint gyanakszol rá?

– Suzanne, értsd meg, oda jutottam, hogy mindenkire kénytelen vagyok gyanakodni! Jó, mond juk, nem gyanakszom rá, de azért Pagett mégis csak az ő titkára, s mégiscsak az övé az a ház Marlow-ban.

– Én úgy tudom, nem nagyon szeret beszélt róla, hogyan szerezte a vagyonát – mondta végül Suzanne. – De ez azért nem jelent szükségszerű kapcsolatot az alvilággal. Lehet, hogy kárpitosszeg vagy hajregenerálószer van a dolog *mö*gött.

Szomorúan beláttam, hogy igaza van.

– Remélem – szólt Suzanne, némi kétséggel a hangjában –, nem rossz irányban tapogatózunk. Ugye, nem fordulhat elő, hogy már a kiindulópont is hibás, mármint az, hogy Pagett benne van a dologban? Gondold csak meg, az is lehet, hol minden gyanún fölül álló, tisztességes emberről van szó, vagy nem?

Ezen egy kicsit elgondolkoztam, de aztán megráztam a fejem. – Nem hinném.

– Mindent meg tud magyarázni.

– Ez igaz, de a magyarázat általában nem túl meggyőző. Például amikor éjszaka le akart dobni a hajó fedélzetéről. Azt állítja, Rayburnt követte, s Rayburn hirtelen megfordult és leütötte. Hát ez, tudjuk, nem igaz.

– Nem – mondta nem nagy meggyőződéssel Suzanne. – Viszont csak másodkézből, Sir Eustace-tól hallottuk, mi történt. Lehet, ha magát Pagettet kérdezzük ki, másképp meséli el az egészet. Tudod, hogy mindig megváltozik egy kicsit minden történet, ha újra elmesélik.

Ezen egy kicsit eltöprengtem.

– Nem – szólaltam meg végre. – Nem látok más megoldást. Pagett benne van. Az, hogy leakart dobni a hajóról, tény, ezt nem lehet számításon kívül hagyni, s ha belekalkuláljuk, minden más stimmel. Olyan meggyőződéssel véded, miért?

– Az arca miatt.

– Az arca miatt? Hát az arca éppen…

– Tudom, mit akarsz mondani: gonosz, rosszindulatú. De éppen ez az. Nem létezik, hogy akinek ilyen az arca, tényleg gonosz legyen. A Teremtő ragyogó humorérzékét dicséri, hogy ilyen arccal küldte a világba.

Suzanne érve nem nagyon győzött meg. Elég sokat tudok a Teremtőről és múltbéli dolgairól. Ha van egyáltalán humorérzéke, nem nagyon szokta kimutatni.

Nekiláttunk, hogy megvitassuk, mi a teendő a közeljövőben. Arra gondoltam, kell, hogy legyen valami hátterem. Nem lehet örökké kibújni a magyarázat alól. A megoldás eléggé kézenfekvő volt, de jó darabig nem jutott eszembe. A *Daily Bud*-Hf Akár hallgatok, akár beszélek, Harry Rayburnnek már mindegy. Már úgyis elkönyvelték, hogy ő „a barna ruhás férfi", s erről nem én tehetek. Leginkább úgy segíthetek neki, ha úgy teszek, mintha ellene dolgoznék. Az „Ezredesnek" és bandájának nem szabad megtudnia, hogy baráti szálak vannak köztem s a között a férfi között, akire ráosztották a bűnbak szerepét a Marlow-gyilkosság ügyében. Amennyire tudtam a nőt, akit megöltek, a rendőrség még nem azonosította. Sürgönyzök Lord Nasby-nek, s megírom, hogy nem más az áldozat, mint Nadina, a híres orosz táncosnő, aki évek hosszú során át valóságos lázban tartotta Párizst. Nem értettem, miért nem sikerült azonosítaniuk, s csak később döbbentem rá az okára.

Nadina párizsi sikersorozata alatt soha nem volt Londonban. A londoni közönség nem ismerte. A képek, amelyek a lapokban megjelentek a

holttestről, nagyon elmosódtak, kivehetetlenek volfak, így természetes, hogy nem ismerte fel senki. Málsrészt Nadina titokban tartotta a londoni utazása tervét. A gyilkosságot követő napon az igazgató kapott egy levelet, melyet minden jel szerint ő küldött neki, s melyben értesítette, hogy halaszthatatlan, magánjellegű teendői miatt sűrgősen Oroszországba kellett utaznia, s, hogy az igazazgató a szerződés felbontását úgy rendezze el, ahogy jónak látja.

Mindezt természetesen csak később tudtam meg Suzanne teljes egyetértésével küldtem egy hosszú sürgönyt De Aarból, amely pszichológiailag legjobbkor érkezett meg Londonba (ezt persze megint csak később tudtam meg). A *Daily Budgt*-nek sürgős szüksége volt valami jó kis szenzációra. A közlésem fényében megvizsgálták az ügyet, s sejtelmem bizonyítást nyert, s a *Daily Budget fenn*állása óta sose került annyira az érdeklődés középpontjába, mint most. „Különtudósítónknak síkerült azonosítania a malomházi gyilkost." És így tovább. „Különtudósítónk egy hajón a gyilkossal: milyen a barna ruhás férfi közelről?"

A legfontosabb tényeket természetesen átvette a dél-afrikai sajtó is, de hosszú cikkeimet csak jóval később olvastam el. Bulawayóban kaptam meg a válaszsürgönyt az elismerő szavakkal és a további instrukciókkal. A Daily *Budget* felvett munkatársai közé, s Lord Nasby személyesen gratulált. Most aztán hivatalos megbízatásom volt, hogy próbáljam elkapni a gyilkost, pedig én, csakis én tudtam, hogy a gyilkos nem Harry Rayburn! De a világ csak hadd higgye, hogy ő az – egyelőre így a legjobb.

XXIV. FEJEZET

Szombaton kora reggel érkeztünk meg Bulawayó-ba. Elég nagy csalódás volt. Elviselhetetlen volt a hőség, s nagyon kényelmetlen a hotel. És Sir Eustace is – nem találok jobb szavakat – kibírhatatlan volt. Azt hiszem, a faállatkáinkal bosszantottuk fel – leginkább a nagy zsiráffal. Óriási zsiráf volt, lehetetlen nyakkal, szelíd tekintetlel és szomorúan lekonyuló farokkal. Karaktere volt. Bűbájos volt. Veszekedtünk is rajta Suzanne-nal, hogy végül is kié legyen. Mind a ketten egy-egy tikit fizettünk bele, de Suzanne arra hivatkozott, hogy mind életkorban, mind – mint férjezett asszony – rangban megelőz, én viszont emlékeztettem rá, hogy én vettem előbb észre.

Viszont be kell vallanom, hogy háromdimenziós terünkben egy kicsit nehéz volt az állatokat elhelyezni. Negyvenkilenc faállatkát magunkkal vinni, melyek mind elég különleges formájúak vottak, s nagyon törékeny fából készültek, bizony elég nagy problémát okozott. Két hordár loholt mellettünk egy-egy fürt állattal – az egyik a saját adagját le is ejtette azonnal, s letört az édes kis struccoknak a feje. Ilyen figyelmeztetés után úgy döntöttünk, hogy mindent magunk cipelünk, amit tudunk. Race ezredes is besegített s persze, a nagy zsiráfot meg Sir Eustace kezébe nyomtam. Még a feddhetetlen Miss Pettigrew sem menekülhetett a feladat elől, neki kellett vinnie a jókora vízilovunkat és két fekete harcost.

*A*z volt az érzésem, Miss Pettigrew nem nagyon kedvel. Talán a fejébe vette, hogy kissé ledér nő *va*gyok, mindenesetre került, amennyire tehette. Az volt a furcsa, hogy az arca valahogy ismerős volt de sehogy se tudtam, hová tegyem.

Délelőtt pihentünk, délután meg kikocsiztunk a Matoposra, hogy megnézzük Rhodes sírját. Vagy is ez volt a terv, de Sir Eustace az utolsó pillanatban visszalépett. Majdnem olyan ingerlékeny volt mint amikor Cape Townba megérkeztünk, s *a* reggelinél a földhöz vágta az őszibarackot. Nyilván nem tesz jót a kedélyének, ha korán reggel érkezik idegen helyekre. Szidta a hordárokat szidta a pincéreket a reggelinél, szidta a szálloda teljes személyzetét, s biztos vagyok benne, szívesen szidta volna Miss Pettigrew-t is, aki állandóan a nyomában trappolt a ceruzájával és a papírtömbjével, de arra még Sir Eustace sem mer vetemedni, hogy Miss Pettigrew-t szidalmazza. Éppolyan ez a nő, amilyennek egy rátermett titkárnőnek lennie kell. Szegény kedves kis zsiráfunkat az utolsó

pillanatban szabadította ki Sir Eustace kezei közül. Azt hiszem, földhöz akarta vágni.

De, hogy visszatérjek az expedíciónkhoz, miután Sir Eustace lemondta a kirándulást, Miss Pettigrew is bejelentette, hogy nem jön. S az utolsó utáni pillanatban Suzanne leküldött egy cédulát, amiben megüzente, hogy nem tud jönni, mert nagyon fáj a feje. Így hát végül ketten maradtunk, Race ezredes és én.

Furcsa férfi. Ha nagyobb társaságban találkozik vele az ember, alig lehet észrevenni. De mikor kettesben maradtunk, úgy éreztem, szinte megsemmisülök, olyan erős a személyiségének a kisugárzása. Hallgatagabb volt ilyenkor, de a hallgatása mintha többet jelentett volna, mint bármilyen beszéd.

Aznap délután is így éreztem, amikor kikocsiztunk a Matoposhoz a sárgásbarna bozóttal benőtt platón keresztül. Olyan különös csönd ült a tájon, csak a kocsink berregése hallatszott, amely minden jel szerint az egyik első darabja lehetett az első Ford-szériának. Az ülések kárpitja szalagokra volt már szakadva, s bár fogalmam sincs, hogy működik egy rendes motor, még én is rájöttem, hogy ebben valami nem úgy működött, ahogy kelllett volna.

A táj jellege lassanként megváltozott. Itt is, ott is hatalmas sziklatömbök jelentek meg, lenyűgöző alakzatokban egymásra tornyozva. Hirtelen úgy éreztem, évezredeket léptem vissza az időben. Egy pillanatra valósággá vált számomra a Neandervölgyi ősember, olyan valósággá, amilyennek a papa láthatta. Odafordultam Race ezredeshez. – Biztos, hogy éltek valaha óriások – mondtam elmerengve. – S a gyerekeik olyanok voltak, mint a mai gyerekek. Szerettek kavicsokicai Játszani. Egymásra rakták őket, aztán ledöntötték a tornyot, s minél ügyesebben sikerült kiegyensúlyozniuk a köveket, annál boldogabbak voltak. Ha nekem kéne elneveznem ezt a tájat, azt hiszem, az Óriásgyerekek országának hívnám.

– Talán közelebb jár az igazsághoz, mint gondolná – mondta Race ezredes komolyan. – Egyterű, primitív, hatalmas – ez Afrika. Elégedetten bólintottam.-Szereti Afrikát, ugye? – kérdeztem.

– Igen. De ha az ember hosszú ideig él itt, megváltozik, nincs jobb szó rá, kegyetlen lesz. Itt valahogy minden nagyon egyszerűvé válik, az élet és a halál is.

– Értem – mondtam, és Harry Rayburnra gondoltam. Ő is ilyen volt. – De nem a gyengékkel szembeni kegyetlenségre gondol, ugye?

– Attól függ, kit nevez „gyengéknek", Miss Anne.

Annyira komoly volt a hangja, hogy szinte megijedtem. Úgy éreztem, alig tudok valamit erről férfiről, aki mellett ülök.

– Gyerekekre gondoltam, például, meg kutyákra, azt hiszem.

– Nyugodt lelkiismerettel ki merem jelenten, hogy sose voltam kegyetlen se gyerekekkel, s kutyákkal. Ezek szerint a nőket nem sorolja a „gyengék" közé?

Gondolkoztam, mielőtt válaszoltam volna.

– Nem, azt hiszem, nem, bár valószínűleg gyengék. Legalábbis jelenleg. De papa mindig *azt* mesélte, hogy hajdanán a férfiak és a nők együt kószáltak a világban, egyforma erősek voltakmint az oroszlánok, a tigrisek….

– És a zsiráfok? – vetette közbe szemtelenül. Felnevettem. Mindenki a zsiráfokkal ugrat bennünket.

– És mint a zsiráfok. Nomádok voltak, tudja csak miután letelepedtek, s a férfiak kezdtek mást csinálni, akkor lettek a nők gyengébbek. És persze valahol az ember lelke mélyén minden megmaradt, az *érzései* legmélyén. És gondolom, ezért van az, hogy a nők olyan vonzónak érzik férfiak fizikai erejét. Valami olyasmit éreznek meg benne, ami bennük is megvolt valaha, csak aztán elvesztették.

– Mondhatni az ősök iránti vallásos áhítatról van szó?

– Valami olyasmiről.

– S maga szerint ez igaz is, mármint a nők vonzónak érzik az erőt a férfiakban?

– Azt hiszem, igaz, ha őszinte akarok lenni. Az ember azzal áltatja magát, hogy a morális értékek vonzzák, de ha beleszeret valakibe, egy primitívebb tudat lesz úrrá rajta, és semmi sem számít, csak a fizikai vonzerő. Ha az ember primitívebb körülmények között élne, rendben is volna az egész, de hát nem élünk primitív körülmények között, úgyhogy végül is az a másik valami győz. Mindig az győz, ami látszólag alul marad, nem gondolja? Mármint oly módon győz, ahogy győzni érdemes. Ahogy a Biblia mondja azzal kapcsolatban, hogy az ember elveszti az életet és újra megtalálja.

– Vagyis – kezdte Race ezredes lassan – az ember beleszeret valakibe, majd végül kiszeret belőle, így gondolja?

– Nem egészen. De ha akarja, így is lehet mondani.

– Nem hiszem, hogy előfordult már magával, hogy kíszeretett valakiből, Miss Anne.

– Hát nem, az igaz – vallottam be.

– S, hogy beleszeretett volna?

Nem válaszoltam.

Épp megérkeztünk, s a beszélgetés megszakadt. Kiszálltunk, s megindultunk felfelé, hogy megtekintsük a „világ legszebb kilátását". Nem először, de most is valami feszélyezettség lett úrrá rajtam Race ezredes társaságában. Olyan tökéletesen el tudta rejteni, mit is gondol valójában. Kicsit féllem tőle. Kicsit mindig is féltem tőle. Sose tudtam, mit gondol rólam.

Szó nélkül kapaszkodtunk felfelé, míg el nem értük azt a helyet, ahol Rhodes fekszik, hatalmas tömbök árnyékában. Különös, titokzatos táj vett körül bennünket, sehol semmi jele az emberek hétköznapi világának, s a kőóriások mintha örök piinnuszt zengnének a természet vad szépségéről.

Egy darabig néma csendben ültünk egymás mellett, aztán elindultunk lefelé. Kissé letértünk az útról, s a terep nagyon nehézzé vált. Itt-ott bizony négykézláb csúsztam lefelé, ráadásul elértünk egy ponthoz, ahol a hegyoldal szinte függőlegesen szakadt le az alattunk kanyargó út felé.

Race ezredes egy-két lépéssel megelőzött, aztán visszafordult, hogy segítsen.

– Egyszerűbb, ha felemelem – mondta váratlanul, és egy hirtelen mozdulattal felkapott.

Éreztem, milyen erős. Mintha vasból lenne öntve, az izmai olyanok voltak, mint a megfeszített; acél. Megint elfogott a félelem. Különösen azért, mert nem ment tovább, hanem szembefordult velem, és közvetlen közelről nézett az arcomba. ,

– Mit csinál maga itt tulajdonképpen, Anne Beddingfeld? – kérdezte váratlanul.

– Cigánylány vagyok, s elindultam, hogy megnézzem, milyen a világ.

– Hát ezt inkább elhiszem. Be akarja csapni a világot azzal a mesével a lapjáról meg a tudósításairól. Nincs magában semmi, ami újságíróra vallana. A saját kíváncsisága hajtotta ide Afrikába, hogy kikezdjen egy kicsit az élettel. És még valami.

Vajon mit akar kiszedni belőlem? Féltem tőle, igazán féltem. A szemébe néztem. Az én tekintetem nem tud úgy titkot tartani, mint az övé, de állja a támadás hevét.

– Mit csinál maga itt tulajdonképpen. Race ej redes? – kérdeztem kihívóan.

Egy pillanatig úgy éreztem, nem fog válaszolni Bár látszott, hogy elevenébe vág a kérdés. Aztán mégis megszólalt, nem leplezett kajánsággal a hangjában.

– A dicsvágynak engedelmeskedem – mondtw – Ennyi, a dicsvágy hajtott ide.

– Azt mondják – kezdtem lassan –, hogy maga kapcsolatban áll a kormánnyal, hogy maga tulajdonképpen a titkosszolgálat embere. Igaz ez?

Képzeltem, vagy tényleg habozott egy másodpercig, mielőtt válaszolt volna?

– Biztosíthatom, Miss Beddingfeld, hogy magánemberként vagyok itt, s a saját szórakozásomra utazom.

Mikor később átgondoltam a válaszát, kissé kétértelműnek éreztem. Lehet, hogy szándékosan adott ilyen sejtelmes választ.

Némán ültünk be a kocsiba. Félúton visszafelé megálltunk teázni egy kis út menti fogadóban. A tulajdonos a kertben ásott, s kissé bosszantotta, hogy megzavartuk. De azért kegyesen megígérte, megnézi, mit tud felszolgálni. Nagy sokára megjelent két állott tortaszelettel ós két csésze langyos teával. Aztán visszament a kertbe.

Alig csukódott be mögötte az ajtó, elözönlötték az asztalunk környékét a macskák, pontosan hat darab, s mind szívet tépően nyivákolt. Elviselhetetlen volt hallgatni. Odadobtam nekik egy kis darab tortát. Ráugrottak, s egy pillanat alatt befalták. Kiöntöttem az összes tejet egy kistányérra, és letettem eléjük. A cicák őrült harcba kezdtek, hogy egymást megelőzve ihassanak.

– Felháborító – mondtam –, ezeket éheztetik! Micsoda gonosz emberek! Rendeljen még egy kis tejet, nagyon kérem, és még egy kis süteményt is.

Race ezredes szó nélkül felállt, hogy teljesítse Béresemet. A macskák újrakezdték a nyávogást. Az ezredes egy egész kancsó tejjel jelent meg. Azt is kiöntöttem nekik, s pillanatok alatt fellefetyelték. Elszántan álltam fel az asztaltól.

– Hazavisszük őket, nem maradhatnak itt.

– Micsoda abszurd ötlet, gyermekem. Nem tudhat macskát is magával cipelni az ötven faállatkája mellett.

– Nem érdekelnek a faállatkák. Ezek itt élő-macskák. Hazaviszem őket.

– Szó sem lehet róla!

Bosszúsan néztem rá, de ő nyugodtan folytatta:

– Nyilván azt gondolja, hogy kegyetlen vagyok. De nem lehet úgy élni, hogy folyton ilyen szentimentális rohamokba hergeli magát az ember. Semmi értelme, hogy vitatkozni kezdjen! Nem fogom megengedni, hogy magával hozzá őket. Ez egy primitív ország, tudja, s én sokkal erősebb vagyok, mint maga.

Általában észre szoktam venni, ha veresége szenvedek. Könnyekkel a szememben indultam ai autó felé.

– Talán csak mára nem maradt elég élelem a háznál – vigasztalt az ezredes. – Az asszony gondolom, bement Bulawayóba, hogy bevásároljon. Úgyhogy hamarosan minden megoldódik. S különben is, a világ tele van éhező macskákkal.

– Hagyja abba! Azonnal! – szóltam rá vadul.

– Próbálom megértetni magával, milyen az élet. Próbálom megtanítani arra, hogy kemény legyen, és könyörtelen, mint én. Ez a titka az erőnek – és a sikernek.

– Inkább meghalok, mint, hogy kemény legyek. – vágtam rá szenvedélyesen.

Beültünk a kocsiba és elindultunk. Lassacskán lecsillapodtam. Legnagyobb döbbenetemre az *ezre*des megfogta a kezem.

– Anne – mondta gyöngéden –, szeretem magát. Hozzám jön feleségül?

– Jaj, nem – dadogtam. – Azt nem lehet

– Miért nem?

– Valahogy… Soha ilyesmi nem jutott magával kapcsolatban az eszembe.

– Értem. Más oka nincs?

Őszintének kellett lennem. Megérdemelte.

– De van – mondtam. – Az az igazság, valaki mással kapcsolatban eszembe jutott.

– Értem – mondta újra. – És az elején, amikor először láttam a *Kilmordenen* – akkor is volt már az a valaki más?

– Nem – suttogtam. – Csak utána kezdődött.

– Értem – mondta harmadszor is, de most volt a hangjában valami eltökéltség. Ránéztem, s láttam, hogy az arca keményebb, mint valaha.

– Hogy?… Mire gondol? – kérdeztem teljesen megzavarodva.

A tekintete megfejthetetlen volt, fegyelmezett és magabiztos.

– Most már tudom, hogy mit kell tennem.

A szavaitól végigfutott a hátamon a hideg. Valami nagy elszántság volt a hangjában, amit nem értettem – és ami megijesztett.

Egyikünk sem szólt többet. A hotelban egyenesen Suzanne szobájába mentem. Az ágyán feküdt és olvasott, s egyáltalán nem úgy nézett ki, mint akinek fáj a feje.

– Itt nyugszik a tökéletes „elefánt" – szólt. – Azaz a tökéletes gardedame. Mi az, Anne kedves, mi a baj?

Feltartóztathatatlanul ömlött szememből a könny.

Elmeséltem a macskákat – úgy éreztem, Race ezredesről nem való beszélni. De Suzanne nagyon okos nő. Azt hiszem, megsejtette, hogy nemcsak a macskákról van szó.

– Remélem, nem leszel náthás, Anne! Elég furcsa lenne ebben a melegben, de egész testedben remegsz.

– Semmi az egész – mondtam. – Az idegeim táncot járnak. Nem tudok megszabadulni a gondolattól, hogy valami szörnyűség fog történni.

– Ne csacsiskodj! – intett le Suzanne határozottan. – Beszéljünk inkább valami kellemesebb dologról. Például a gyémántokról.

– Mit beszéljünk róluk?

– Nem hiszem, hogy biztonságban vannak nálam. Először jó megoldásnak látszott, senkinek nem jutott volna eszébe, hogy nálam vannak. De most, hogy mindenki látja, milyen jóban vagyunk, énrám is gyanakodhatnak.

– Azt viszont senki sem tudja, hogy egy filmtekercsben vannak – ellenkeztem. – S nem hiszem, hogy tudnánk jobb megoldást.

Nem túl nagy meggyőződéssel ugyan, de megadta magát. Viszont megígértem, hogy a vízesésnél újra átgondoljuk a dolgot.

A vonatunk kilenckor indult. Sir Eustace még mindig nem volt valami rózsás kedvében, Miss Pettigrew meg gyanúsan csöndesen viselkedett. Race ezredes olyan volt, mint mindig. Úgy éreztem, az egész beszélgetést csak álmodtam.

Rosszul aludtam a kemény ágyon. Bizonytalan, ijesztő képek gyötörtek álmomban. Mikor felébredtem, nagyon fájt a fejem. Kimentem a folyosóra. A reggeli fényben frissen szikrázott a táj, az erdővel borított hegyek lágyan hullámoztak körben, ameddig a szem ellátott. Gyönyörű volt. Soha ennyire nem kápráztatott még el a világ. Az jutott eszembe, milyen jó lenne, ha volna egy kis kunyhóm valahol a sűrű erdőben, s ott maradja hatnék örökre, egész életemre…

Valamivel fél kettő előtt Race ezredes kihívott az „irodából'", hogy a távolban megmutasson egy párafelleget, mely a sűrű bozót fölött lebegett.

– Ez már a vízesésről felszálló permeteg – mondta. – Hamarosan megérkezünk.

Még mindig nem szakadtam ki abból a furcsa; álomszerű hangulatból, mely reggel oly örömmel töltött el a nehéz éjszaka után. Nagyon mélyen ott bujkált bennem az érzés, hogy végre hazataj láltam… Haza! Pedig, soha életemben nem *járm* tam erre, hacsak álmaimban nem.

Az állomásról gyalog mentünk a hotelig, egy nagy fehér épületig, amelyet a moszkitók ellen sűrű drótháló védett. A közelben sehol egy út, sehol egy ház. Később kimentünk a *stoepra.* Alig fél mérföldre tőlünk ott dübörgött a vízesés. Életemben nem láttam még ilyen fenséges, lenyűgöző látványt.

– Anne, olyan vagy, mint akit megbabonáztak – mondta Suzanne, mikor leültünk ebédelni. – Nem láttalak még soha ilyennek, mint ma.

Kíváncsi aggodalommal méregetett.

– Tényleg? – nevettem, de hallottam, milyen természetellenesen cseng a nevetésem. – Egyszerűen odavagyok, olyan szép itt minden.

– Mintha többről lenne szó. Felhő suhant át a homlokán.

Igen. Boldog voltam, de közben valami furcsa érzés kerített hatalmába. Úgy éreztem, történni fog valami, mégpedig hamarosan. Ideges voltam, nyugtalan.

Uzsonna után kisétáltunk, aztán gyalogkocsit béreltünk, s a bennszülöttekkel levitettük magunkat a hídhoz.

Lélegzetelállító látvány tárult elénk: a hatalmas szakadék és lenn a rohanó víz, előttünk a sűrű köd-és párafüggöny, amely egy-egy pillanatraszétnyílt, hogy feltárja a mélybe zuhanó víztömeget, majd elutasítóan, titkolózva újra összezárult. Azt hiszem, ebben van a vízesés megfoghatatlan varázsa, ebben a titkolózó rejtőzködésben. Az ember újra meg újra próbálkozik, hogy végre alaposan megnézhesse, de igazán sose sikerül.

Átmentünk a hídon, és a fehér kővel szegélyezett úton körbesétáltunk a szurdok peremén. Végül egy nagy tisztásra értünk, ahonnan keskeny híd indult a szakadék mélye felé.

– Ez a pálma-vízmosás – magyarázta Race ezredes. – Lemenjünk, vagy hagyjuk inkább holnpra? Elég sokáig tart, és nagyon nehéz visszajutni.

– Hagyjuk holnapra – mondta Sir Eustace határozottan. Megfigyeltem, hogy nem nagyon szereti a megerőltető sétákat. Visszafelé ő ment legelöl. Útközben találkoztunk egy nagyon szép bennszülött párral. A nő fejére volt tornyozva az egész házi tartásuk. Többek között egy serpenyő is kilógott a sok limlom közül.

– Sosincs velem a gépem, amikor szükségem lenne rá – sóhajtozott Suzanne.

– Gyakran fog még ilyet látni, Mrs. Blair – mondta Race ezredes. – Ne búsuljon. Visszatértünk a hídhoz.

– Bemenjünk a szivárványködbe? – kérdezte az ezredes –, vagy inkább nem akarnak megázni.

Suzanne és én vele mentünk, Sir Eustace pedig visszatért a szállodába. Nekem a szivárvány köd egy kis csalódást okozott, nem volt elég sok szivárvány, és bőrig átáztunk, de azért itt-ott rá lehetett látni a vízesésre, s most fogta csak fel aa ember, milyen hatalmas valójában. Ó, drága, drága vízesés, imádlak, örökké imádni foglak!

Sietve öltöztünk át a vacsorához. Az volt az érzésem, hogy Sir Eustace kezdi nagyon nem szilvelni Race ezredest. Suzanne-nal megpróbáltuk ugratni egy kicsit, de nem volt sok örömünk benne.

Vacsora után Miss Pettigrew-val visszavonult a lakosztályába. Mi még beszélgettünk egy darabim Race ezredessel, de Suzanne csakhamar nagyot ásított, és közölte, hogy lefekszik. Nem akartam kettesben maradni az ezredessel, úgyhogy én is felálltam és felmentem a szobámba.

De persze túlságosan fel voltam izgatva ahhoz, hogy csak úgy lefeküdjek. Le se vetkőztem. Kinyúltam egy karosszékben és szabadjára engedtem a gondolataimat. S közben állandóan azt éreztem, hogy valami egyre közeledik felém…

Kopogásra rezzentem fel. Egy fekete kisfiú állt az ajtóban és egy levelet nyújtott felém. A címzésen nem ismertem fel a kézírást. Átvettem, visszamentem a szobába. Egy ideig a szoba közepén álldogáltam, aztán végre felbontottam, a levelet. Néhány szó volt az egész!

„Fontos ügyben szeretnék magával beszélni. A hotelbe nem mehetek. Kijönne a tisztásra, a pálma-vízmosáshoz? A 17-es kabin emlékére kérem, jöjjön el! Harry Rayburn."

Úgy vert a szívem, hogy azt hittem, megfulladok. Szóval itt van! Tudtam, végig tudtam! Éreztem, hogy a közelemben van. Ösztönösen megsejtettem, hogy ide kell jönnöm, a búvóhelye közelébe.

Egy kendőt dobtam a fejemre, s az ajtóhoz lopakodtam. Nagyon óvatosnak kell lennem. Keresik. Vigyázni kell, meg ne lássa valaki, hogy elmentem. Lábujjhegyen elosontam Suzanne ajtaja előtt. Aludt. Kihallatszott egyenletes lélegzése. És Sir Eustace? Egy pillanatra megálltam a fogadószobája előtt. Igen, diktál. Hallottam, ahogy Miss Pettigrew monoton hangon utána mondja: „Így tehát bátorkodom javasolni, hogy a színes Körű munkások helyzetét…" Megállt, s várta a afolytatást. Még hallottam, hogy Sir Eustace dühösen mormogott valamit.

Óvatosan továbbmentem. Race ezredes szobája üres volt. Nem láttam a foyer-ban sem. Tőle féltem pedig a legjobban. De hát több időt nem vesztegethettem. Kisurrantam a hotelből, s gyors léptekkel elindultam a hídhoz vezető úton.A híd túloldalán megálltam az árnyékban és vártam. Ha valaki követett volna, látnom kellene, mi átjön a hídon. De múltak a percek, és nem láttam senkit. Nem követeit senki. Megfordultam, megindultam az ösvényen a tisztás felé. Néhány lépés után újra megálltam. Valami reccsent mögöttem. Nem létezik, hogy a szállodából jött valaki utánam. Csapdába csaltak volna? És abban a pillanatban megéreztem, hogy *veszélyben* vagyok. Ugyanaz az érzés fogott el, mint akkor éjjel a *Kilmorden* fedélzetén – az ösztöneim figyelmeztettek a veszélyre.

Megfordultam. Néma csend. Két lépést mentem tovább. Újra hallottam a reccsenést. Továbbmentem, de menet közben visszanéztem. Egy férfi vált ki az árnyékból. Előreugrott, hogy elkapjon.

Túl sötét volt ahhoz, hogy felismerjem. Csak annyit láttam, hogy magas és, hogy európai. Futai kezdtem, a férfi utánam. Én voltam a gyorsabb! A fehér köveket figyeltem, hogy el ne vétsem az utat, mert nem sütött a hold azon az éjszaka.

És akkor hirtelen megnyílt a föld a lábam alatt. Hallottam a férfi gonosz, gúnyos nevetését. Miközben lefelé zuhantam, le a mélybe, le a semmibe, végig a fülemben csengett ez a gonosz nevetés.

XXV. FEJEZET

Csak sokára tértem magamhoz. Mindenem fájt. Szaggatott a fejem, s nyilalló fájdalom futott végig a bal karomon, ahogy megpróbáltam megmozdítani. S mégis minden olyan távoli volt, mint egy álomban. Ijesztő rémképek táncoltak a szemem előtt. Úgy éreztem, még mindig zuhanók egyre csak zuhanok lefelé. Harry Rayburn arca jelent meg a ködben. Már-már azt hittem, ott volt előttem. De aztán gúnyosan nevetve eltűnt. Úgy emlékszem, egyszer valaki csészét emelt a számhoz s én ittam. Egy fekete arcot láttam, amint a hér fogait kivillantva nevet. Azt gondoltam, ördög, és felsikítottam. Aztán újra lidérces álom – hosszú, gyötrelmes álmok arról, hogy próbálom Rayburnt figyelmeztetni – de vajon magam se tudtam, csak éreztem, hogy veszélyben van, nagy veszélyben, és csak én tudom megmenteni. Aztán újra sötét lett, irgalmas, egynemű sötét, s végre egy kicsit alhattam.

Mire ismét felébredtem, eltűntek a rémképek. Most már pontosan emlékeztem arra, ami történt. Emlékeztem rá, hogy kiosontam a hotelből, s siettem, hogy mihamarabb Harrynál legyek. Eszembe jutott az is, hogy láttam, amint egy férfi kilép az árnyékból, meg a vége, az az iszonyatos zuhanás lefelé…

Csodával határos módon életben maradtam. Össze voltam törve, mindenem fájt, gyönge voltam, de éltem. Csak fogalmam se volt róla, hol vagyok. Nagy nehezen megfordítottam a fejem, s körülnéztem. Egy szobában feküdtem, aminek durvára faragott fából voltak a falai, amelyeken mindenféle állatbőrök függtek. Egyszerű priccsen feküdtem, az is állatbőrrel volt letakarva. A bal karom le volt kötözve, s mereven, élettelenül feküdt mellettem. Először azt hittem, egyedül vagyok, aztán észrevettem, hogy egy férfi ül a fénnyel szemben. Kinézett az ablakon. Olyan mozdulatlanul ült, hogy akár fából is lehetett volna faragva. Ismerős volt a rövidre nyírt hajával, de nem hagytam, hogy a képzeletem becsapjon. Hirtelen megfordult, s elállt a lélegzetem. Harry Rayburn volt. Harry Rayburn maga.

Felállt, s odalépett az ágyamhoz.

– Jobban van? – kérdezte zavartan.

Nem tudtam megszólalni. Patakzottak a könnyeim. Nagyon gyönge voltam, de felé nyújtottam a kezem. Gyöngéden megfogta, s a két

tenyerébe zárta. Ha akkor meghalhattam volna! Ott állt fölöttem, s valami sosem tapasztalt gyöngédséggel a szemében nézett le rám.

– Ne sírjon, Anne, kérem, ne sírjon! Nincs semmi baj. Itt már nem bánthatja senki. Megfordult, s egy csészével jött vissza.

– Igyon egy kis tejet.

Engedelmesen ittam egypár kortyot. Ö meg beszélt tovább, kedvesen, halkan, mintha egy gyereket akarna megnyugtatni.

– Most ne kérdezzen semmit. Próbáljon aludni még egy kicsit. Meglátja, nemsokára elmúlik ez a gyengeség. Ha akarja, kimegyek.

– Ne – mondtam ijedten. – Azt ne!

– Akkor itt maradok!

Odahozott az ágyamhoz egy széket és leült. Megfogta a kezem, és simogatni kezdte. Azonnal elaludtam.

Mikor mellém ült, este lehetett, mikor felébredtem, a nap már magasan állt az égen. Mikor kinyitottam a szemem, egyedül voltam a szobában, de ahogy megmozdultam, egy öreg bennszülött asszony szaladt be valahonnan. Olyan csúf volt, akár az éjszaka, de bátorítóan mosolygott rám. Egy lavórban vizet hozott, és segített megmosni az arcomat és a kezemet. Aztán újra kiment, és egy tál levessel jött vissza, amit az utolsó cseppig meg is ettem! Hiába ostromoltam kérdéseimmel, ő csak nevetett, bólogatott, s valami gutturális nyelven fecsegett összevissza.

Egyszer csak felállt, s alázatosan hátralépett. Harry Rayburn jelent meg az ajtóban. A férfi intett neki, hogy elmehet, s az asszony magunkra hagyott bennünket. Harry rám mosolygott.

– Kicsit ma már jobb, igaz?

– Igaz, de teljesen meg vagyok zavarodva. Hol vagyunk?

– Egy kis szigeten a Zambézin, körülbelül négy mérfölddel a vízesés felett.

– És… és a barátaim tudják, hogy itt vagyok?

Megrázta a fejét.

– Értesítenem kell őket.

– Azt csinál, amit akar. De a maga helyében várnék egy kicsit, míg megerősödik.

– Miért?

Nem felelt azonnal, úgyhogy folytattam.

– Mióta vagyok itt? Elképedtem, amikor megmondta:

– Majdnem egy hónapja.

– Ó! – kiáltottam. – Azonnal üzennem kell Suzanne-nak. Nagyon meg lehet ijedve.

– Ki az a Suzanne?

– Mrs. Blair. Egy hotelben szálltunk meg, ő, meg Sir Eustace, meg Race ezredes. De hát ezt magának tudnia kellett, vagy nem?

Megrázta a fejét.

– Semmit se tudok, csak azt, hogy magát egy fa két ága között találtam fennakadva, csúnyán kificamodott karral.

– És hol volt az a fa?

– A szakadék fölött. Ha a ruhája be nem akad, halálra zúzta volna magát.

Megrázkódtam. S akkor eszembe jutott valami.

– Hogy lehet, hogy nem tudta, hol szálltam meg. És a levél?

– Milyen levél?

– Hát amit küldött, s amiben kérte, hogy találkozzunk a tisztáson.

Döbbenten nézett rám.

– Én nem küldtem semmilyen levelet.

Éreztem, hogy a hajam tövéig elpirulok. S maga, hogy került a fához? Felfoghatatlan – mondtam amilyen közönyösen csak tudtam. – És különben is, mit keres maga ezen a helyen?

– Itt lakom – mondta egyszerűen.

– Ezen a szigeten?

– Igen. A háború után jöttem ide. Néha turistákat kalauzolok a folyón, de itt nagyon olcsó az élet, úgyhogy nagyrészt szabad vagyok, mint a madár.

– S egyedül él itt?

– Nem hiányzik a társaság, higgye el – válaszolta kissé hűvösen.

– Igazán sajnálom, hogy az enyémet magára erőltettem – vágtam vissza. – De nem volt soha beleszólásom a dologba.

Nagy meglepetésemre huncut mosoly jelent mea a szeme szögletében.

– Hát az igaz. Mint egy sószsákot, átdobtam a vállamon és úgy cipeltem a csónakomhoz. Akár: egy ősember.

– De más volt a célja, mint egy ősembernek – vágtam közbe.

Most *ő* jött zavarba, mélyen elpirult. Barna arca még sötétebb lett.

– De még nem mesélte el, nagy szerencsémre miért kószált éppen arrafelé? – kérdeztem gyorsan, hogy átsegítsem a zavarán.

– Nem tudtam elaludni. Nagyon nyugtalan voltam, nem találtam a helyemet. Az volt az érzésem, hogy valaminek történnie kell. Végül csónakba szálltam, leeveztem a folyón, kikötöttem *én* megindultam a vízesés felé. Épp felértem a vízmosás tetejére, mikor meghallottam a sikítását.

– Miért nem kért a hotelben segítséget, miért kínlódott annyit, hogy idehozzon? – kérdeztem.

Újra elvörösödött.

– Gondolom, a maga szemében megbocsáthatatlanul túlléptem az illendőség határait, de mint mindig nem fogta fel, milyen veszélybe keveredett? Azt hiszi, értesítenem kellett volna a barátait? Szép kis barátok, ha hagyták, hogy így rászedje valaki, s kicsalogassa a halálos szakadék szélére. Nem, esküszöm, jobban tudok vigyázni magára, mint bárki más. Erre a szigetre soha nem jön senki. Csak a jó öreg Batanit engedem a közelébe, őt valaha kigyógyítottam a mocsárlázból. Majd ő ellátja magát. Benne tökéletesen bízom. Soha nem árulna el senkinek. Hónapokig itt tarthatom úgy, hogy senki nem tudja meg.

Hónapokig itt tarthatom úgy, hogy senki ne tudja *meg!* Hogy tud az ember néhány szónak örülni!

– Talán jól csinálta, amit csinált – mondtam csendesen. – S én se értesítek senkit. Egy-két napi bizonytalanság már nem számít. Végül is nem a családomról van szó. Csak ismerőseim – még Suzanne is. És aki azt a levelet küldte, nagyon sokat tudhat! Nem lehetett idegen.

Sikerült. Úgy hoztam szóba a levelet, hogy nem is pirultam el közben!

– Ha elfogadná a tanácsaimat….-kezdte bizonytalanul.

– Nincs rá sok esély – válaszoltam őszintén –, de azért esetleg meghallgatom.

– Mondja, Miss Beddingfeld, maga mindig azt csinál, amit akar?

– Általában igen – mondtam tartózkodóan. Másnak azt válaszoltam volna, hogy „mindig".

– Sajnálom a jövendő férjét – mondta váratlanul.

– Semmi szükség rá – próbáltam megnyugtatni. – Eszembe se jutna hozzámenni valakihez, hacsak nem lennék bele őrülten szerelmes. S tudja, semmi sem kedvesebb egy nőnek annál, mint ha kénytelen olyasmit csinálni, amit egyáltalán nem akar, csak azért, mert nagyon *akar* tetszeni egy férfinak. S minél önfejűbb egy nő, annál jobban élvezi az ilyesmit.

– Nem vagyok ebben olyan biztos. Szerintem inkább a férfiak hajlamosak erre – mondta kissé megvetőn.

– Úgy van! – mondtam hevesen. – S azért van annyi rossz házasság. A férfiak tehetnek róla, hogy behódolnak a nőknek, s akkor a nők megvetik őket, vagy önző módon viselkednek, mindennek úgy kell történnie, ahogy ők akarják, és nem tudnak semmit megköszönni. Egy jó férj el tudja érni, hogy a felesége azt csinálja, amit ő akar, de utána ki is tudja mutatni a köszönni. Gyűlölik a nők, ha nem értékelik az áldozatot, amit hoznak. Másrészt viszont a férfiak unják, ha egy nő túlságosan kedves. Én általában biztos olyan leszek, mint egy pokróc, de néha, mikor a férjem nem is számít rá, majd megmutatom neki, milyen angyal is tudok lenni.

Harry nagyot nevetett.

– Jól meggyötrik majd egymást, mondhatom.-A szerelmesek folyton veszekednek – magyaráztam neki. – Mert nem értik egymást. Mire megértenék, már elmúlik a szerelem.

– S az ellenkezője is igaz? Ha két ember folyton veszekszik, az azért van, mert szeretik egymást?

– Hát… ezt most nem tudom – mondtam, – egy kicsit tényleg belezavarodtam.

A tűzhely felé fordult.

– Nem kér még egy kis levest? – kérdezte közönyösen.

– De igen, köszönöm. Olyan éhes vagyok, hogy a vasszöget is megenném.

– Nagyon helyes.

Alágyújtott, én meg figyeltem.

– Ha majd fel tudok kelni, főzök magára is – ígértem meg.

– Nem úgy néz ki, mint aki ért hozzá.

– Konzervet legalább olyan jól fel tudok melegíteni, mint maga – vágtam vissza, s a konzervekre mutattam, melyek a polcon sorakoztak.

– *Touché* – mondta nevetve.

Ahogy nevetett, az egész arca megváltozott. Kisfiús lett, boldog – más ember.

A leves nagyon finom volt. Miközben ettől eszébe juttattam, nem mondta el, mit tanácsol.

– Ja, igen. Azt akartam mondani, hogy a maga helyében szépen nyugton maradnék, amíg teljesen meg nem erősödöm. Az ellenségei azt hiszik

meghalt. Azon nem csodálkoznak, hogy a test nem került elő. A sziklákon összetört volna, elmosta volna az ár.

Végigfutott a hátamon a hideg.

– Ha visszanyerte az erejét, szép csendben elmehet Beirába, s onnan hajóval vissza Angliába.

– Elég unalmas ötlet – mondtam szemrehányóan.

– Úgy beszél, mint egy csacsi gyerek.

– Nem vagyok csacsi gyerek – mondtam dühösen. – Felnőtt nő vagyok!

Felültem. Arcomba szökött a vér, úgy dühített, hogy így beszél velem. Nagyon furcsán nézett rám, valahogy nem értettem.

– Az istenért, mintha nem tudnám, hogy az – mondta zavartan, s hirtelen kiment.

Gyorsan gyógyultam. Két komolyabb sérülésem volt, a fejemen a zúzódás és a karom, ami kificamodott. Ez utóbbi volt a komolyabb, s egy ideig Harry azt hitte, eltört. Szerencsére napról napra jobban tudtam mozgatni, bár még mindig nagyon fájt.

Furcsa volt az egész. Teljesen el voltunk vágva a külvilágtól. Csak ketten voltunk, mint Ádám és Éva annak idején – de micsoda különbség! Az öreg Batani ugyan ott sürgött-forgott körülöttünk, de ő nem számított, olyan volt, mint egy hűséges kutya. Ragaszkodtam hozzá, hogy én főzzek, bár egy kézzel kissé nehezen ment. Harry sokat volt távol, de azért órákon át feküdtünk egymás mellett a pálmafák árnyékában, beszélgettünk és jókat veszekedtünk: mindent megtárgyaltunk az ég egy világon, hajba kaptunk, aztán kibékültünk, napokat gyötörtük egymást, de közben olyan testvéri viszony alakult ki köztünk, amit el se tudtam volna képzelni. Testvéri viszony, vagy valami más.

Tudtam, hogy közeledik az idő, amikor elég erős eszek ahhoz, hogy elinduljak. Nehéz szívvel gondoltam arra a napra. Hagyja majd, hogy elmenjek? Szó nélkül? Hang nélkül? Sokszor órákig nem szólt egy szót sem, mogorva volt, rosszkedvű, néha felugrott és órákra eltűnt. Egy este aztán megtörtént. Épp befejeztük egyszerű vacsoránkat és kiültünk a kunyhó elé. A nap lenyugvóban volt.

A hajtű az élet egyik olyan, adománya, amivel Harry nem szolgálhatott, s a hajam – feketén egyenesen – egész a térdemig lelógott. Gondolataimba merülve ültem, államat a kezemen nyugtattam. Inkább éreztem, mint tudtam, hogy Harry figyel.

– Úgy néz ki, mint egy boszorkány, Anne – szólt végül, s a hangjában volt valami, amit amit még sose hallottam.

Kinyújtotta a kezét, s óvatosan megérintettehajamat. Megborzongtam. Mozdulatomat látva felugrott.

– Holnap el kell mennie, érti? – kiáltott. – Nem bírom, nem bírom tovább. Férfi vagyok, ha nem tudná. El kell mennie, Anne. Komolyan. Elég okos lány. Maga is tudja, hogy ez nem mehet tovább.

– Tudom – mondtam nyugodtan. – De azán kellemes volt, nem gondolja?

– Kellemes? Pokoli!

– Olyan rémes?

– Miért gyötör? Miért gúnyolódik? Miért kérdez ilyeneket, s nevet közben a haja mögött.

– Nem nevettem. És nem gúnyolódom. Ha fa akarja, hogy menjek, elmegyek. De ha azt akarja, hogy maradjak, maradok.

– Azt nem! – kiáltott hevesen. – Azt nem! Ne kísértsen, Anne! Tudja maga, ki vagyokén? Kétszeres bűnöző. Engem köröznek. Itt azt hiszik, Harry Parkernek hívnak – azt hiszik, expedíción voltam az ország belsejében. De egyszer egymás mellé tesznek néhány adatot, és minden kiderül. Maga olyan fiatal, Anne, s olyan száll az a fajta szépség, amely megőrjíti a férfiakat. Maga még mindennek előtte van. Várja a nagyvilág, a szerelem, az élet. Előttem nincs semmi – s ami mögöttem van, üszkös, lepusztult, ha visszanézek rá, csak keserűséget érzek.

– Ha nem akarja, hogy itt maradjak…

– Tudja, hogy akarom. Tudja, hogy a lelkemet eladnám érte, csak a karjaimba vehetnem és itt tarthatnám, csak elrejthetném magamnál a világ elől. Örökre. Es képes megkísérteni, Anne. A hosszú boszorkányhajával, a szemével, mely arany és barna és zöld, és mindig nevet, még amikor az arca komoly, akkor is. De majd én megvédem – önmaga ellen is, meg saját magam ellen is. Még ma este indul. Elmegy Beirába…

– Nem megyek Beirába – vágtam közbe.

– De igen. Akkor is elmegy, ha magamnak kell odacipelnem, s felvonszolnom a hajóra. Mit gondol, miből vagyok? Azt képzeli, hogy állandóan ezt fogom csinálni, állandóan ébren töltöm a fél éjszakát, s remegek, nehogy megtalálják? Nem számíthat az ember örökké arra, hogy csoda történik. Magának vissza kell mennie Angliába, Anne… férjhez kell mennie… és boldog kell hogy legyen.

– Egy megbízható férj oldalán, aki megbízható ottont teremt majd számomra?

– Inkább, mint a teljes pusztulás.

– És maga?

Az arca elkomorodott, megkeményedett.

– Nekem valamit el kell intéznem. Ne kérdezze, mit. Gondolom, sejti, miről van szó. De annyit mondhatok – tisztára mosom a nevem vagy belepusztulok. S azt a csirkefogót, aki majdnem megölte, még elkapom.

– Azért legyünk igazságosak, végül is nem lökött meg – mondtam. – Nem volt rá szüksége. Még jobb megoldást eszelt ki. Később végigmentem az úton. Minden olyan volt, mint szokott, de a köveket valaki felszedte, s kicsit odébb rakta vissza. A szakadék szélén magas bokrok nőnek. Azok mellé helyezte el a köveket, hogy miközben maga arra fut, azt higgye, az úton van, holott tiszta erejéből rohan a semmi felé. Isten legyen neki irgalmas, ha a kezem közé kerül.

Egy percre elhallgatott, aztán más hangon folytatta.

– Sose beszéltünk ezekről a dolgokról, igaz Anne? De talán eljött az ideje. Szeretném, hi megismerné az egész történetet, a legelejéről.

– Ha fáj a múltról beszélnie, nekem nem fontos – mondtam rekedten.

– De szeretném, ha mindent tudna. Nem gondoltam, hogy valaha bárkinek is el akarom mesélni életemnek minden apró részletét. Nem furcsa, milyen helyzeteket teremt a sors?

Egy-két percre elnémult. Közben lement a nap s mint kabát, takart be bennünket az afrikai éjszaka bársonyos sötétje.

– Valamennyit már tudok – mondtam halkan.

– Például?

– Például, hogy valójában Harry Lucasnal hívják.

Még mindig várt, nem nézett rám, hanem szótlanul bámult maga elé. Fogalmam sem volt, mirt gondolhat, de egyszer csak, mintha megadná magát a saját elhatározásának, lehajtotta a fejét és belekezdett.

XXVI. FEJEZET

– Igaza van. Harry Lucas a valódi nevem. Apám leszerelt katona volt, s Rhodéziában vett földet. Gazdálkodó lett. Másodéves voltam Cambridge ban, amikor meghalt.

– Nagyon szerette? – kérdeztem. Meghökkent.

– Hát… nem is tudom.

Arcába szökött a vér, és szenvedélyesen folytatta:

– Miért kérdezi? *Nagyon* szerettem az apámat. Mikor utoljára találkoztunk, elég csúnyán veszekedtünk, és egyébként is sok volt a botrány körülöttem. Cambridge-ben, adósságok… és ez elkeserítette. De nagyon fontos volt nekem. S ezt főleg most érzem, amikor már késő…

Kicsit lecsillapodott, és úgy folytatta:

– A barátomat Cambridge-ben ismertem meg. – Eardsley-t?

– Igen. Eardsley apja, mint tudja, Dél-Afrika egyik legjelentősebb embere volt. Mi ketten meg nagyon gyorsan összebarátkoztunk. Mindketten nagyon szerettük Dél-Afrikát, s mindketten ellenállhatatlanul vonzódtunk a titokzatos, felderítetlen tájak iránt. Miután megszerezte a diplomáját Cambridge-ben, Eardsley összeveszett az apjával. Az öreg kétszer fizette ki a fia adósságait, de harmadszor nem volt hajlandó. Szörnyű jelenet zajlott le köztük. Sir Laurence kijelentette, hogy elfogyott a türelme, s nem hajlandó további lépéseket tenni a fia érdekében. Álljon végre a saját lábára. Mint tudja, az egész oda vezetett, hogy fogtuk magunkat, s kettesben nekivágtunk Dél-Amerikának, hogy – úgymond – gyémántot keressünk. Ezt most nem mesélem el részletesen, de ragyogóan éreztük magunkat. Kemény dolog volt, gondolhatja, de tökéletes életmód – távol minden civilizációtól, állandó, mindennapi küzdelem a fennmaradásért – ott aztán, esküszöm, jól megismeri egyik ember a másikat. Olyan barátság alakult ki köztünk, amit csak a halál tud elválasztani. És végül, ahogy Race ezredestől már tudja, beváltak a számításaink. A brit-guyanai dzsungel közepén felfedeztünk egy második Kimberley-t. Nehéz lenne leírni, milyen mámorosak voltunk. Nem annyira a pénzre lefordítható érték miatt. Eardsley-nek nem sokat számított a pénz, hozzá volt szokva, s tudta, hogy az apja halála után milliomos lesz. Lucasnak meg sose volt pénze, s ő is megszokta már – hanem a fantasztikus felfedezés gyönyörűségéért! Elhallgatott, majd bocsánatkérően hozzátette:

– Nem baj, ugye, hogy így mesélem, mintha ott se lettem volna. Ma már így érzem, ahogy visszagondolok arra a két gyerekre. Szinte már el is felejtettem, hogy az egyik én voltam, Harry Rayburn.

– Mesélje úgy, ahogy a legkönnyebb – biztattam.

És ő folytatta.

– Áthajóztunk – diadalmámorban – Kimberley-be. A legszebb gyémántokat áthoztuk, hogy megmutassuk a szakembereknek. És akkor a hoi telban megláttuk azt a nőt…

Lélegzet-visszafojtva vártam, mi jön. Rayburn keze az ajtókitámasztón görcsösen megfeszült.

– Anita Grünberg – ez volt az igazi neve. Színésznő volt. Fiatal és nagyon szép. Dél-Afrikában született, de az anyja, azt hiszem, Magyarországról származott. Volt benne valami titokzatos, amitől persze még ellenállhatatlanabbnak látszott a két fiú szemében. Könnyű dolga volt velünk. Mind a ketten azonnal megrészegültünk ahogy megláttuk, s a szenvedélyt halálosan komolyan vettük. Most történt meg először, hogy valami árnyék esett a kapcsolatunkra, de a barátságunkat ez egyáltalán nem zavarta meg. Biztosan tudom, hogy mind a ketten készek lettünk volna átengedni a terepet a másiknak, ha annak nagyobb lett volna az esélye. De ő nem úgy tervezte. Később sokat gondolkoztam azon, miért nem csapott le Sir Laurence Eardsley egyetlen fiára – micsoda *parti* lett volna! Később aztán megtudtam, hogy akkor már férjnél volt, De Beers-bányák egyik szortírozója volt a férje, de akkor erről nem tudott senki. Nagy érdeklődést mutatott a felfedezésünk iránt, és mi el is meséltünk neki mindent, még a gyémántokat is megmutattuk. Delila – ez a név illett volna rá – remekül játszotta a szerepét!

Mikor eltűntek a gyémántok a De Beers-ből, mint derült égből a villámcsapás, lecsapott ránk a rendőrség. Lefoglalták a gyémántjainkat. Először csak nevettünk, olyan abszurd volt az egész. De aztán a tárgyaláson bemutatták a gyémántokat, és azok minden kétséget kizáróan a De Beers – bányákból ellopott gyémántok voltak. Anita Grünberg közben eltűnt. Olyan ügyesen cserélte ki a gyémántokat, hogy hiába bizonygattuk, ezek nem a mi gyémántjaink, meg se hallgattak bennünket.

Sir Laurence Eardsley-nek hihetetlen nagy befolyása volt Dél-Afrikában, és sikerült elérnie, hogy eltussolják az ügyet. De ettől még a két szerencsétlen fiú egy életre tönkre volt téve, tolvajjá lett a világ előtt, s a szegény öreg teljesen belebetegedett a tragédiába. Egyszer találkozott még

a fiával a botrány után, amikor is kétségbeesett keserűséggel szidalmazta. Mindent megtett, hogy a család nevét ne hurcolják meg, de attól kezdve egyetlen fiát nem tekintette többé gyermekének. Minden kapcsolatot megszakított vele. A fiú meg, amilyen ostobán büszke volt és tapasztalatlan, méltóságán alulinak érezte volna, hogy az ártatlanságát bizonygassa, minthogy az apja nem hitt neki. Magából kikelve vált el az öregtől. Egy héttel később kitört a háború. Mindketten jelentkeztek önkéntes szolgálatra. A többit tudja. A legdrágább barát a világon, olyan jó barát, amilyen nem sokunknak adatik meg, elesett, és valamennyire az ő hibájából, az ő átkozott, fékezhetetlen, vakmerő természete miatt, amellyel olyan ostobán kihívta a sorsot maga ellen. És ráadásul úgy kellett meghalnia, hogy nem volt ideje tisztára mosnia a nevét.

Esküszöm magának, Anne, hogy főleg őmiatta gyűlöltem annyira azt a nőt. Neki az egész sokkal fontosabb volt. Én is beleszerettem, mégpedig olyan őrült szenvedéllyel, hogy azt hiszem, néha ő is megijedt tőle, de az őrült szenvedély könnyen elmúlik. Ő viszont sokkal mélyebben élte meg a szerelmet, bonyolultabb élmény volt a számára. Az ő szemében ez a nő lett a világmindenség értelme, és amikor olyan rútul becsapott minket, az egész világ, az egész élet elvesztette az értelmét Porba sújtotta a csalódás, teljesen megbénította.

Harry elhallgatott. Majd kisvártatva így folytatta:

– Mint tudja, rólam a lapok azt jelentették, hogy „eltűnt, valószínűleg elesett". Soha *nem* vettem magamnak a fáradságot, hogy tisztázzam a tévedést. Parker néven visszavonultam ide, erre a szigetre, amelyet korábbról ismertem. A háború elején még azt gondoltam, hogy ha vége lesz, addig nem nyugszom, amíg be nem bizonyítom az ártatlanságomat, de a barátom halála után már nem érdekelt többé. Mindig az járt az eszembe: „Mi értelme az egésznek?" A barátom nem él, a világ úgy tudja, én is meghaltam. Hát maradi junk ennyiben. Neki se, nekem se volt egyetlen élő rokonom, akinek fontos lett volna a dolog. Békésen éldegéltem itt, nem voltam boldog, de nem voltam boldogtalan se, nem éreztem semmit. Most már tudom, akkoriban persze nem gondoltam rá, hogy a háború tett annyira eltompulttá.

De egy napon történt valami, amitől magamhoz tértem. Úgy volt, hogy kiviszek egy csoport turistát a csónakomon a folyóra, s ahogy a kis mólón álltam, hogy segítsek nekik egyenként beszállni odanyújtottam a kezem az egyik férfinak, mire az ijedtében felkiáltott. Erre én is megnéztem

Alacsony, vékony, szakállas férfi volt, s úgy bámult rám, mintha kísértetet látna. Kíváncsi lettem rá, mitől ijedt meg olyan nagyon. Felmentem a hotelbe érdeklődni, s megtudtam, hogy Cartonnak hívják, hogy Kimberley-ből jött és, hogy gyémántszortírozó a De Beers-bányákban. S akkor újra elöntött a tehetetlen düh. Itt hagytam, a szigetet, s elmentem Kimberley-be. Nem sikerült azonban semmi mást megtudnom róla. Végül úgy döntöttem, hogy beszélnem kell vele. A találkozásra magamhoz vettem a revolveremet. Elég gyávának tűnt a kirándulás alatt. S amikor végül szemben álltunk egymással, láttam, milyen páni félelem fogja el. Könnyű volt rákényszerítenem, hogy mondjon el mindent, amit tud. Megtudtam, hogy a gyémántlopást részben ő bonyolította le, s Anita Grünberg a felesége. Egyszer látott bennünket a hotelben, mikor egy este együtt vacsoráztunk, utána már csak a lapokban olvasta a nevemet az elesettek listáján. Így hát elég hátborzongató élmény volt szegénynek, mikor egyszer csak ott álltam előtte teljes életnagyságban. Nagyon fiatalok voltak, amikor Anitával összekerüljek, s nem sokkal a házasságkötés után Anita elhagyta. Rossz társaságba került, ahogy a férje mesélte, s ekkor hallottam először az „Ezredesről". Carton maga nem keveredett bele azokba a dolgokba, csak akkor egyszer – legalábbis határozottan ezt állította – s az volt a benyomásom, hogy igazat mond. Nem úgy nézett ki, mint egy bűnöző.

Viszont úgy éreztem, nem mondott el mindent. Megfenyegettem, hogy a helyszínen lelövöm, hiszen engem már úgysem érdekel, mi lesz velem. Erre elvesztette a fejét, és ijedtében bevallott még valamit. Kiderült, hogy Anita Grünberg nem nagyon bízott meg az „Ezredesben". Bár azt mondta, hogy a köveket átadja az „Ezredesnek", elhatározta, hogy néhányat magánál tart. Carton szakember volt, ő mutatta meg neki, melyiket tartsa meg. Ha bármikor fel kell majd mutatni, olyan legyen a színük és a minőségük, hogy akik azonosítják, azonnal lássák, nem a De Beers-féle gyémántokról van szó. Ha meg tudnám szerezni Anitától a köveket, gondoltam magamban, beigazolódna, hogy annak idején kicserélték a gyémántokat, s végleg tisztáznám magam, a vád pedig arra szállna, aki megérdemli. Azt is megtudtam, hogy szokásával ellentétben, ebbe az ügybe az „Ezredes" személyesen is beszállt, tehát az elrejtett gyémántok segítségével Anita akármikor megzsarolhatja, ha akarja. Carton azt ajánlotta, kössek egyezségét Anita Grünberggel, vagyis ahogy akkoriban nevezte magát, Nadinával. Ha kész vagyok eleget fizetni, mondta, Nadina

át fogja *en*gedni a gyémántokat, és gondolkodás nélkül kiszolgáltatja főnökét. Majd ő sürgönyöz neki.

Azért nem igazán bíztam Cartonban. Az a fajta ember volt, aki könnyen megijed, s pánikhelyzetben úgy hazudik, mint a vízfolyás, később a hazugságokból nehezebb kihámozni az igazságot. Visszamentem a hotelbe és vártam. Úgy számítottam, hogy másnap estére meg kell kapnia a választ a sürgönyére. Amikor becsöngettem hozzá, azt mondták, elutazott, s csak másnap reggel jön vissza. Rögtön gyanút fogtam. Pillanatok alatt sikerült kiderítenem, hogy lefoglalt egy kabint a *Kilmorden Castle-en,* s a hajó két nap múlva indul Cape Townból Angliába. Szerencsére volt annyi időm, hogy addigra eljussak Cape Townba, s felszálltam én is ugyanarra a járatra.

Nem akartam, hogy Carton felfedezzen. Eleget színészkedtem Cambridge-ben, úgyhogy nem volt gond elváltoztatni a külsőmet, s mint komoly középkorú férfiú jelentem meg a hajón. Cartont elkerültem, nagyrészt a kabinomban tartózkodtam, úgy tettem, mintha tengeribeteg volnék.

Miután megérkeztünk Londonba, könnyen a nyomába szegődtem. A kikötőből egyenesen egy szállodába ment, s ki sem lépett onnan másnap délig. Akkor elindult, egyenesen Knightsbridge-be, egy ingatlanügynökségre. Ott megkérdezte, van-e kiadó ház valahol a Temze partján.

Én a következő asztalhoz kerültem, s szintén bérelhető házak felől érdeklődtem. Egyszer csak besétált Anita Grünberg vagy Nadina, ahogy tetszik. Fenséges jelenség volt, kihívó és majdnem olyan szép, mint régen. Úristen, mennyire gyűlöltem! Ott állt pár méterre tőlem az a nő, aki tönkretette az életemet, s aki miatt elpusztult valaki, aki százszorta többet ért, mint én. Úgy éreztem, legszívesebben a nyakának ugranék, s addig szorítanám, míg élet van benne! Olyan dühroham fogott el, hogy nem láttam, nem hallottam semmit. S akkor hirtelen élesen a tudatomba hatolt a nő megemelt hangja. Idegen akcentussal azt kérdezte: „A Malomház Marlow-ban van? Sir Eustace Pedler háza? Azt hiszem, érdekelne. De azért kimegyek és megnézem előbb."

Az ügynök kitöltötte az engedélyt a ház megtekintésére, ő pedig kihívó járásával elvonult. Semmi jelét nem adta, hogy felismerte volna Cartont, de biztos voltam benne, hogy előre egyeztetett terv szerint jöttek oda mind a ketten. Nem tudtam, hogy Sir Eustace Cannes-ban van, tehát arra gondoltam, hogy az egész ház körüli komédia csak azt a célt szolgálja,

hogy nyugodtan kimehessenek Marlow-ba titkos találkozóra Sir Eustace-szal. Tudtam, hogy a gyémántlopás idején Sir Eustace Dél-Afrikában volt, s minthogy soha nem láttam, úgy gondoltam, hogy nyilván ő a titokzatos „Ezredes", akiről annyit hallottam.

Követtem őket Knightsbridge-en át. Nadina először a Hyde Park Hotelbe ment. Én is bementem utána. Egyenesen bevonult az étterembe, s akkor úgy határoztam, nem kockáztatom meg, hogy felismerjen, inkább Carton nyomába szegődöm. Azt gondoltam, Carton azért jött, hogy átvegye a gyémántokat, s ha váratlanul elébe állok és felismer, úgy megijed, hogy ijedtében mindent elmond. Ahogy kiléptem a hotelből, észre vettem. Épp indult lefelé a Hyde Park Corner metrómegállóba. Utánasiettem. A peron végébe ment, s távol a többi utastól, megállt. Csak egy fiatal lány volt közel hozzá. Úgy döntöttem, legjobb lesz, ha most rögtön megszólítom. A többit már tudja, Anne… Mikor váratlanul meglátott, úgy megijedt, hogy hátralépett és bezuhant a sínekre. Mindig is gyáva volt. Azzal a felkiáltással, hogy orvos vagyok, sikerült hozzáférnem, s kikül tatnom a zsebeit. Volt nála egy tárca némi papírpénzzel, két érdektelen levél, egy filmtekercs – azt később valahol elejtettem –, s egy cédula, amelyre egy találkozó dátuma és helye volt felírva: 22-ike a *Kilmorden Castle-en.* Siettemben a cédulát *is* elejtettem, de szerencsére megjegyeztem az adatokat.

Berohantam a legközelebbi mosdóba, s gyorsaid eltávolítottam az arcomról a festéket. Még csak az kéne, hogy elkapjanak és rám bizonyítsák, hogy kifosztottam egy halottat! Akkor aztán visszamentem a Hyde Park Hotelbe. Nadina még mindig ebédelt. Nem akarom a részletekkel untatni, mindenesetre sikerült egészen Marlow-ig a nyomában maradnom. Bement a házba. Kisvártatva odamentem a portásfülkéhez, és azt mondtam, hogy együtt vagyunk, és utánamentem.

Elhallgatott, Feszült csendben vártam.

– Ugye elhiszi, amit mondok, Anne? Esküszöm az Istenre, hogy igazat mondok.

Úgy indultam utána, hogy féktelen gyűlöletemben meg tudtam volna ölni – de mire utolértem, már halott volt! Fent az első emeleten bukkantm rá. Úristen, milyen, iszonyú volt! Pár perccel azelött ölték meg, s én meg ott álltam felette kiszolgáltatottan. Zseniális megoldás volt: valaki, aki félt, hogy megzsarolják, nemcsak, hogy az esetleges zsarolótól szabadult meg véglegesen, de sikerült egy harmadik személyt is bevonnia a játszmába,

hogy arra terelődjék a gyanú. Az „Ezredes" remekül keverte a kártyát. Másodszor is besétáltam a csapdába. Milyen ostoba voltam, uramisten, hogy megkönnyítettem a dolgát!

Alig emlékszem rá, mit csináltam ezután. Sikerült úgy kimennem a kapun, hogy nem keltettem feltűnést, de tudtam, hogy a holttestet hamarosan megtalálják, rólam meg személyleírást küldenek szét szinte az egész országban.

Pár napig bujkáltam, nem mertem mutatkozni. De szerencsémre a véletlen segítségemre sietett. Az utcán megütötte a fülemet néhány szó, amit két középkorú úr váltott egymással. Egyikőjükről kiderült, hogy Sir Eustace Pedler. Azon nyomban elhatároztam, hogy jelentkezem nála, és megpróbálom rávenni, vegyen fel titkárának. Az a pár szó adta az ötletet, hogy milyen ürüggyel állítsak be hozzá. Már nem voltam benne olyan biztos, hogy Sir Eustace az „Ezredes". Lehet véletlen is, hogy épp az ő házát választották a titkos találkozó helyszínéül, vagy valami olyan oka lehetett, amit egyelőre nem értettem.

– Azt tudja – vágtam közbe –, hogy, Guy; Pagett Marlow-ban volt, amikor a gyilkosság történt?

– Így már érthető. Azt hittem, ő is Cannes-ban volt Sir Eustace-szal.

– Azt mondta ugyan, hogy Firenzébe megy, de holtbiztos, hogy nem ment oda. Szinte biztos vagyok benne, hogy Marlow-ban volt, de persze Kincs rá bizonyítékom.

– Ja eszembe jut, hogy sose gyanakodtam Pagettre, mielőtt megpróbálta magát ledobni a hajóról! Ragyogó színész, mondhatom.

– Tehetséges, igaz?

– Így már érthető, miért választották éppen a Malomházat. Pagett valószínűleg úgy tudott ki-be járni, hogy senki nem vette észre. Természetes, hogy nem tiltakozott az ellen, hogy én is elkísérjem Sir Eustace-t Afrikába. Nem akarta, hogy olyan gyorsan elkapjanak. Gondolom, Nadina nem vitte magával a gyémántokat a randevúra, ahogy remélték. Az a gyanúm, hogy Cartonnál voltak, *ő* meg elrejtette a kincset a *Kilmorden* Castle-en. Azt remélték, én esetleg tudom, hová rejtettékel a gyémántokat. Amíg az „Ezredesnek" nem sikerül megszereznie a köveket, nincs biztonságban, tehát érthető, hogy olyan nagyon szeretné visszaszerezni a hiányzó darabokat. Egyébként, hogy Carton hova az ördögbe dugta, ha egyáltalán eldugta az átkozott köveket, azt elképzelni sem tudom.

– Ez egy másik történet – mondtam. – Ez az *én* történetem, s ha akarja, elmesélem.

XXVII. FEJEZET

Harry türelmesen végighallgatta mindazt, amit az ügyről tudtam. Legjobban azon döbbent meg, hogy a gyémántok egész idő alatt nálam, vagyis inkább Suzanne-nál voltak. Ezt sose gyanította. Természetesen, miután elmesélte, amit tudott, rájöttem, mi volt a célja Carton ügyes kis cselének, vagy inkább Nadináénak, mert abban biztos voltam, hogy Nadina eszében fogant az ötlet. Ha váratlanul rajtuk ütnek, nem találják majd sehol a gyémántokat. A titkot Nadina magába zárta, s az „Ezredes" biztos, hogy nem gondolt rá, hogy *egy* hajókísérő gondjaira bízták az értékes köveket. A lopás vádja alól Harry most már biztosan tisztázni tudja magát. A másik, súlyosabb bűntény viszont teljesen megbénított bennünket. *A* dolgok akkori állása szerint Harry nem léphetett ki a rejtekhelyéről, hogy ellássa saját védelmét. Beszélgetés közben újra meg újra ugyanott akadtunk meg: vajon ki lehet az „Ezredes"? Elképzelhető-e, hogy Guy Pagett a főnök?

– El tudnám képzelni, de egyvalami nem stimmel – mondta Harry. – Szinte biztos, hogy Pagett Ölte meg Anita Grünberget Marlow-ban, s ez a tény amellett szól, hogy ő az „Ezredes", mert Anita olyan ügyben járt Marlow-ban, amilyet nem szokás egy beosztottal megbeszélni. De mégis van egy tényező, amely nem fér bele a képletbe, mégpedig az, hogy magát a megérkezése utáni első este akarták eltenni láb alól. Minden meg volt szervezve, elő volt készítve. De maga meg látta, hogy Pagett Cape Townban maradt – egyszerűen ki van zárva, hogy ideért volna a következő szerdára. Nem valószínű, hogy itt lennének kihelyezett emberei, s amúgy is minden terve arra irányult, hogy Cape Townban semlegesítse magát. Persze sürgönyözhetett valamelyik helyettesének Johannesburgba, aki aztán felült a rhodéziai vonatra, de nagyon-nagyon részletes utasításokat kellett akkor adnia, hogy még az a levél is beleférjen.

Csendben ültünk egy-két percig, majd Harry folytatta:

– Azt mondta, ugye, hogy Mrs. Blair aludt, amikor elment a szobája mellett, és, hogy hallotta, amint Sir Eustace Miss Pettigrew-nak diktál? De hol volt Race ezredes?

– Őt nem láttam sehol.

– Elképzelhető, hogy tudta, mi ketten valamennyire jóban vagyunk?

– Igen – válaszoltam lassan, s eszembe jutott a beszélgetésem az ezredessel, mikor visszafelé hajtottunk Metoposról. – Nagyon erős egyéniség – folytattam –, de én nem ilyennek képzelem az „Ezredest". S

különben is abszurd ötlet. A titkosszolgálatnak dolgozik. – Biztos? A legegyszerűbb dolog ilyen pletykát útnak indítani. Senki nem cáfolja meg, s a pletyka addig terjed, míg mindenki szentírásnak veszi. Aztán, aki indította, mögé tudja rejteni kis ded játékait. Anne, tetszik magának Race ezredes? – Tetszik is meg nem is. Taszít is, s ugyanakkor valahogy mégis megbabonáz. Egyet tudok biztosan. Egy kicsit mindig félek tőle.

– Tudja, hogy Dél-Afrikában volt, amikor a gyémántlopás történt? – kérdezte jelentőségteljesen Harry.

– Viszont ő maga mesélt Suzanne-nak az „Ezredesről", s arról, hogyan próbálta Párizsban felkutatni!

– Nagyon agyafúrt, nagyon okos.

– De akkor, hogy kerül a képletbe Pagett? Race szolgálatában állna?

– Az is lehet – szólt Harry elgondolkozva –, hogy nincs is benne a képben.

– Hogyhogy?

– Emlékezzen csak vissza, Anne! Hallotta maga, hogy Pagett, hogyan mondta el mindazt, *ami* azon az éjjelen a fedélzeten történt?

– Igen. – Sir Eustace-tól.

S elmondtam, mit mesélt Sir Eustace. Harry nagyon figyelmesen hallgatott.

– Látta, hogy egy férfi közeledik felé Sir Eustace kabinja felől, s a nyomába eredt, felfelé a fedélzetre. Ezt mondja? Kié a Sir Eustace-szal szemben levő kabin? Race-é. Mi van akkor, ha Race volt az, aki felment a fedélzetre, s miután megakadályoztam, hogy kihajítsa, Anne, a fedélzetről, futásnak eredt, de útközben szembe találta magát Pagett-tel. Leütötte, halkan betette maga mögött az ajtót, s leszaladt a lépcsőn. Mire mi odaértünk, csak Pagett-et találtuk a földön. Ehhez mit szól?

– Elfeledkezik róla, hogy határozottan állította, maga ütötte le.

– Lehet, hogy amikor lassan visszanyerte az eszméletét, épp azt látta, amint én tűnök el a távolban. Így elég valószínű, hogy azt hitte, én ütöttem le. Különösen, minthogy végig azt hitte, engem követ.

– Lehet, tényleg – mondtam töprengve. – De így az egész teóriája odavan. S van egy csomó mozzanat, amit nehéz megmagyarázni.

– Majdnem mindegyik magyarázható így is, úgy is. Például az a férfi, aki Cape Townban magát követte, aki Pagett-től a pontos időt kérdezte? Lehet, hogy tényleg csak az érdekelte, hány óra van.

– Szóval maga szerint csak véletlen egybeesésről van szó?

– Nem egészen. Nagyon következetesnek tűnik a dolog. Mintha valaki mindent megtenne, hogy Pagett-et belekeverje az eseményekbe. Miért éppen a Malomházat szemelték ki a gyilkosság végrehajtására? Talán azért, mert Pagett Kimber-ley-ben volt, mikor a gyémántok eltűntek? Nem lehet, hogy ő volt kiszemelve a bűnbak szerepére, ha én nem bukkanok fel?

– Szóval maga szerint az is elképzelhető, hogy Pagett teljesen ártatlan?

– Nagyon úgy néz ki. De persze ki kéne deríteni, hogy mit keresett Marlow-ban. Ha elfogadható magyarázatot tudna adni rá, biztosan tudnánk, hogy jó irányban haladunk.

Felállt.

– Elmúlt éjfél. Feküdjön le, Anne, aludjon egy kicsit. Mielőtt felkel a nap, átviszem a túlpartra. Livingstone-ból vonattal megy tovább. Van a városban egy barátom, az majd vigyáz magára a vonat indulásáig. Előbb Bulawayóba megy, s ott száll vonatra Beira felé. A barátom majd megtudakolja, mi van a barátaival. – Beira – szóltam elmerengve. – Igen, Anne, maga csak menjen Beirába. Ez itt férfinak való feladat. Bízza rám.

Amíg beszélgettünk, egy kicsit engedett az érzelmek szorítása, de most megint elkapott bennünket. Nem mertünk egymásra nézni.

– Ahogy akarja – mondtam, és bementem a kunyhóba.

Lefeküdtem a priccsre, de nem tudtam elaludni. Hallottam, hogy kinn a sötétben Rayburn fel-le sétál, fel-le, egész éjszaka. Aztán egyszer csak beszólt:

– Anne, indulnunk kell.

Felkeltem, és engedelmesen kimentem. Még sötét volt, de tudtam, hogy hamarosan világosodni kezd.

– Kenuval megyünk, nem motorcsónakkal – mondta Harry. S akkor hirtelen felemelte a kezét.

– Pszt! Mi volt az?

Figyeltem, de nem hallottam semmit. Harry hallása élesebb volt, mint általában azoké, akik sokáig élnek a vadonban. Aztán már én is hallottam. Halk evezőcsapások nesze szűrődött felénk a folyó jobb partja felől.

Belefúrtuk a tekintetünket a sötétbe, s egy sötét foltot vettünk észre a vízen. Egy csónak volt, Valaki meggyújtott egy gyufát, s a hirtelen fényben felismertem az egyik alakot: a vörös szakállas holland ült a csónakban, akivel Muizenbergben találkoztam. A többiek bennszülöttek voltak.

– Gyorsan – gyerünk vissza a kunyhóba!

Harry berántott az ajtó mögé. Leemelt két puskát és egy revolvert a falról.

– Tudja, hogy kell megtölteni egy puskát?

– Még nem próbáltam. Mutassa meg! Nagyon figyeltem. Becsuktuk az ajtót. Harry az ablakhoz állt, onnan rálátott a kikötőhídra. Épp akkor siklott mellé a csónak.

– Ki az? – kiáltott oda Harry.

Ha bármi kétségünk lehetett volna a vendégek szándékait illetően, most egyértelművé vált a helyzet. Lövéssorozat záporozott a házra. Szerencsére egyikünk sem sérült meg. Harry felemelte a puskát. A csöve lángot vetett egyszer, kétszer, háromszor. Valaki felnyögött, s csobbant a víz.

– Legalább egy kicsit átgondolják, mit akarnak – mondta Harry dühösen, s nyúlt a másik puska után. – Húzódjon be a sarokba, Anne, és töltsön újra!

Újabb lövések csapódtak be, az egyik felhorzsolta Harry arcát. Rayburn viszonozta a sorozatot, vadabbul, mint először. Közben újratöltöttem, s felé nyújtottam a fegyvert. Hirtelen elkapott a bal karjával, s szenvedélyesen megcsókolt. Aztán visszafordult az ablakhoz. Hirtelen felkiáltott:

– Elmennek! Elegük volt! Jó célpont a csónak a vízen, ők meg nem látják, mi hányan vagyunk. Egyelőre elmennek – de vissza fognak jönni. Fel kell készülnünk a fogadásukra.

Ledobta a fegyvert, s megragadta mindkét karomat.

– Anne! Te szépség! Te csoda! Te királynő! Bátor, mint egy oroszlán! Ó, fekete hajú boszorkány!

Átölelt. Csókolni kezdte a hajamat, a szememet, a számat. Aztán hirtelen elengedett.

– De most munkára! – mondta. – Hozd ide a parafinoskannákat!

Szót fogadtam. Közben ő a kunyhóban maradt. Pár perc múlva láttam, amint valamit magához szorítva a tetőn egyensúlyoz. Aztán pár pillanat múlva újra ott volt mellettem.

– Menj le a kikötőhöz. At kell vinni a csóna*kot* a sziget másik oldalára.

Amikor elindultam, felemelte a kannákat.

– Jönnek – szóltam vissza halkan. Láttam a foltot, amint az ellenkező partról megindul felénk.

Leszaladt.

– Épp jókor. A fene, hol a csónak?

Mind a kettőt elkötötték, szabadon lebegtek a vizen. Harry halkan füttyentett.

– Kínos helyzet, drágám. Nem félsz?

– Veled nem.

– Nem nagy gyönyörűség együtt meghalni. Ki kell valamit találnunk. Látod – két csónakkal jönnek. S két különböző ponton fognak kikötni. Most jön a pirotechnikai trükk.

Alighogy kimondta, mögöttünk lángra lobbant a kunyhó. A lángok fényében két figura látszott a tetőhöz lapulva.

– Kitömtem két régi ruhámat ronggyal – eltart egy ideig, míg elszórakoznak velük. De rohanjunk, nincs vesztegetni való időnk.

Kéz a kézben átrohantunk a sziget másik oldalára. Onnan csak egy keskeny csatorna választotta el a túlpartot.

– At kell úsznunk. Tudsz egyáltalán úszni, Anne? Nem mintha számítana. Könnyen át tud-lak vinni. Csónakkal itt nem lehet közlekedni, túl sok a szikla a víz alatt, de úszva átjuthatunk, s épp szemben vagyunk Livingstone-nal.

– Tudok úszni. Ha nem is sokat, ennél azért többet. Mitől félsz? – Láttam, milyen gondterhelten figyeli a vizet.

– Nem, te kis tudós. A cápa tengeri állat. Krokók, Anne.

– Krokodilok?

– Aha. Ne gondolj rájuk, vagy imádkozz, ha az könnyebben megy.

Beugrottunk a vízbe. Az imám célba juthatott, mert baj nélkül átértünk. Csuromvizesen másztunk ki le partra.

– S most indulás Livingstone-ba. Elég nehéz a terep, s vizes ruhában még nehezebb. De nincs más választásunk.

Az út olyan volt, mint egy rémálom. A vizes szoknyám rátekeredett a lábamra, a harisnyámat leszaggatták a tövises bokrok. Végül teljesen kimerülten megálltam. Harry visszafordult.

– Semmi vész, drágám. Majd viszlek egy darabig.

Így jutottam el Livingstone-ba, a vállán átdobva, mint egy sószsák. Hogy volt képes egész úton cipelni, nem tudom. Mire a városba értünk, felkelt a nap. Harry barátja körülbelül húszéves lehetett, s szuvenírboltocskája volt az egyik mellékutcában. Nednek hívták, s egyáltalán nem csodálkozott, mikor Harry besétált a boltjába csuromvizesen, egy csuromvizes nőt vonszolva maga után. A férfiak időnként egészen csodálatosak tudnak lenni.

Megetetett bennünket, forró kávét tett elénk, megszárította a ruháinkat, miközben mi tarka pokrócokba burkolózva kucorogtunk a boltocska hátsó szobájában. Itt senki nem bukkanhatott ránk, mialatt ő a városban járt, hogy kiderítse, mi történt Sír Eustace-szal és kíséretével.

Míg Ned távol volt, én igyekeztem meggyőzni Harryt arról, hogy nem kell már Beirába mennem, hisz a tervünk dugába dőlt. Ellenségeink pontosan tudják, hogy nem haltam meg, s bármikor lecsaphatnak rám. Beirában senki nem lenne, aki megvédjen. Végül abban egyeztünk meg, hogy megkeresem Suzanne-t, s minden erőmmel azon leszek, hogy vigyázzak magamra. Semmiképpen nem kezelek újabb kalandokba, s nem teszek egy lépést se, hogy mattot adjak az „Ezredesnek".

Vagyis szépen ott maradok, ahol Suzanne van, s türelmesen várok Harry utasításaira. A gyémántokat pedig Kimberley-ben helyezzük el egy bankban, Parker álnéven.

– Még valamit – mondtam nagy bölcsen. – Meg kell egyeznünk valami titkos jelben. Nehogy még egyszer lépre csaljanak.

– Ez aztán egyszerű. Minden üzenetben, ha *valóhan* én küldöm, egy *és* át lesz húzva. – Cégjelzés nélkül nem érvényes – mormoltam. – És a sürgönyök?

– Ha tényleg tőlem származik, „Andy" lesz aláírva.

– Mindjárt indul a vonat, Harry – szólt be Ned, majd visszavonult.

Felálltam.

– És hozzámenjek valami megbízható férfihoz, ha netán találkoznék eggyel? – kérdeztem.

Harry hozzám lépett.

– Ide figyelj! Ha valaha is hozzámégy valakihez, aki nem én vagyok, kitekerem az illető nyakát. Téged meg…

– Engem meg? – kérdeztem ingerkedve.

– Téged meg elviszlek valahova, és kékrezöldre verlek!

– Milyen elragadó férjet sikerült kinéznem magamnak – mondtam nevetve. – S milyen gyorsan változtatja a véleményét!

XXVIII. FEJEZET

Részlet Sir Eustace Pedler naplójából

Ahogy már korábban is mondtam, alapvetően békés természetű ember vagyok. Nyugodt életre vágyom, s mégis a nyugalom az egyetlen, amit nem vagyok képes elérni. Állandóan valami vihar tépázza, nyugtalanság borzolja az idegeket a környezetemben. Óriási megkönnyebbülés volt megszabadulni Pagett-től, aki folyton botrányt szimatol, Miss Pettigrew pedig kifejezetten hasznos teremtés. Nem mondhatnám, hogy a legvonzóbb teremtés, akit valaha láttam, de vannak jól kiaknázható erényei. Tény, ami tény, Bulawayóban felmondták az idegeim a szolgálatot, úgy viselkedtem, mint egy vadállat. Mentségemre szolgáljon, hogy nagyon rosszul aludtam elötte a vonaton. Hajnali háromkor egy vadnyugati jelmezbe öltözött fiatalember bezörgetett a kupémba, s arról érdeklődött, hogy hova megyek. Először azt hittem, a kocsikísérő, is félálomban csak, a szokásos szöveget modtam: „teát, de az ég szerelméért, ne tegyen bele cukrot", ő azonban mindezt elengedte a füle mellett, s megismételte a kérdést. Mint kiderült, a Bevándorlási Hivatal tisztje tört rám azon a hajnali órán. Nagy nehezen tisztáztuk, hogy nem szenvedek ragályos betegségben, hogy Rhodéziába megyek, mégpedig minden hátsó szándék nélkül, s végül lekötelezteem még azzal is, hogy megadtam neki az összes keresztnevemet és a születési adataimat. Próbáltam újra elaludni, de egy másik fontoskodó ökör fél hatkor újra bezörgetett, s letett mellém egy csésze langyos cukros vizet, amiről azt állította, hogy tea. Nem tudom, ráöntöttem-e, de, hogy rá akartam, az biztos. Mire teljesen kimerülten álomba zuhantam, már majdnem benn voltunk Bulawayóban. Akkor meg azzal ráztak föl mély álmomból, hogy leszek szíves magamhoz venni egy rémes külsejű csupaláb, csupanyak, faragott zsiráfot!

Ezeket az apró kényelmetlenségeket leszámítva tulajdonképpen minden simán ment, de akkor újabb szerencsétlenség szakadt rám.

Aznap este, mikor megérkeztünk a vízeséshez, Miss Pettigrew-nak diktáltam valamit. Egyszer csak minden magyarázkodás nélkül, s kínosan hiányos öltözetben berontott a szobámba Mrs. Blair, hisztériázni kezdett:

– Hol van Anne?

Miért tőlem kérdezte? Miért lennék én felelős nzért a lányért? S nem zavarta, hogy mit gondolhat Miss Pettigrew? Hogy esetleg az hiheti, hogy

a zsebemből szoktam kihúzni Anne Beddingfeldet éjfél után, ha keresik? Eléggé kompromittáló helyzet volt.

– Felteszem – modtam hűvösen –, az ágyában szunnyad.

Megköszörültem a torkomat, és Miss Pettigrew felé fordultam, mintegy jelezve, hogy szeretném folytatni a diktálást. Azt reméltem, Mrs. Blair észreveszi magát. Dehogy vette! Behanyatlott az egyik fotelba, s papucsba bújtatott lábával idegesen körözött a levegőben.

– Nincs a szobájában. Onnan jövök. Rosszat álmodtam. Azt álmodtam, hogy Anne halálos veszélybe került. Erre felébredtem, és berohantam a szobájába, biztos, ami biztos. De a szobája üres, s az ágyán látszik, hogy még nem feküdt rajta senki.

Könyörögve nézett rám.

– Mit csináljak, Sir Eustace?

Sikerült elfojtanom, ami kikívánkozott belőlem. Azt tudniillik, hogy „feküdjön szépen le, s ne csináljon ilyen cirkuszt, mikor semmi oka rá. Egy olyan egészséges, fiatal nő, mint Anne Beddingfeld, épp eléggé tud vigyázni magára". Ehelyett azonban elgondolkodva összeráncoltam a homlo-komat.

– Race mit szól hozzá? – kérdeztem.

Miért járjon Race mindig jobban? Ha olyan jól tudja, hogyan kell a nők rajongó figyelmét felhívnia magára, tanulja icsak meg végre, milyen vesződséges is tud lenni az élet egy nő közelében!

– Már kerestem, de nem találom. Nyilvánvaló volt, az egész éjszakámat tönkre fogja tenni. Felsóhajtottam és leültem egy fotelbaj

– Nem értem, miért olyan nyugtalan – mondtam türelmesen.

– Azt álmodtam…

– Biztos a vacsora miatt, talán a curry.

– Jaj, Sir Eustace!

Fel volt háborodva. Pedig köztudomású, hogy direkt összefüggés van a helyes táplálkozás és az egészséges alvás között.

– Gondolja csak meg – próbáltam lecsillapítani –, miért ne mehetne ki Anne Beddingfield

Race-szel egy kicsit sétálni anélkül, hogy fellármáznák az egész hotelt?

– Sétálni? Ilyen későn? Már éjfél elmúlt!

– Fiatal korban képes az ember ilyen őrültségekre – dörmögtem. – Bár Race tudhatná, hogy mi az illem.

– Biztos benne, hogy együtt vannak?

– Szerintem megszöktek, hogy titokban összeházasodjanak – mondtam, bár tudtam, micsoda ostoba ötlet. Ugyan hova szökhetnének Afrika kellős közepén?

Nem tudom, meddig kellett volna még ott ülnöm vele, s további ostobaságokat kitalálni, hogy végre megnyugodjon, de egyszer csak – mennyből az angyal – megjelent Race. Kiderült, hogy félig igazam volt, tényleg sétált egyet, Anne-t azonban nem vitte magával. Sajnos az is kiderült, hogy alkalmatlan vagyok az ilyen válságos helyzetek kezelésére. Race bezzeg pillanatokon belül felforgatta az egész hotelt. Életemben nem láttam még embert ilyen felhúzott állapotban.

Felfoghatatlan, mi történhetett. Vajon hova ment a lány? Tíz perccel tizenegy után lépett ki a hotelből, s azóta nem látta senki. Az öngyilkosság gondolata fel sem merülhet. Az a fajta fiatal nő, mint Anne, szenvedélyesen szereti az életet, s eszébe se jut, hogy lemondjon róla. Vonat se indult másnap délig, tehát el sem utazhatott. Akkor hát hol az ördögben lehet?

Szegény Race, majdnem megbolondult. Minden követ felforgatott. Felkeltette száz mérföldes körzetben az összes felügyelőt. A bennszülött kopók bejárták az egész vidéket, jóformán négykézláb végigkutatták az összes bokrot, cserjét. Mindent megtettek, ami elképzelhető – de a lánynak semmi nyoma. A hivatalos verzió szerint álmában sétálhatott ki a hotelből. S minthogy találtak néhány nyomot, melyek a hídhoz vezetnek s onnan a szakadék felé, feltételezik, hogy lezuhant. S ha így van, halálra zúzta magát a sziklákon. A lábnyomok egy része értékelhetetlen, mert másnap reggel turisták járták a környéket.

Nekem ez a verzió gyanús. Fiatalkoromban gyakran hallottam, hogy az alvajárók nem szokták összetörni magukat. Van egy hatodik érzékük, ami megóvja őket. Úgy vettem észre, Mrs. Blair sem fogadja el a hivatalos álláspontot.

Képtelen Vagyok kiismerni ezt a nőit. Teljesen megváltozott (a modora Race-szel szemben. Úgy figyeli, mint macska az egeret, s látszik, hogy nehezére esik még a hétköznapi udvariassági szabályokat is betartania vele szemben. Pedig milyen jóban voltak! És különben is, már inem ugyanaz a nő, aki volt. Ideges, hisztérikus, minden zajra összerezzen. Az az érzésem, itt az ideje, hogy továbbmenjek Jo'burgba.

Tegnap fülünkbe jutott, hogy van feljebb a folyón egy sziget, ahol láttak egy férfit meg egy nőt. Race teljesen felizgatta magát. Kiderült, hogy kár

volt. A férfit a hotel igazgatója jól ismeri. Évek óta ott él a szigeten. A turistaszezonban ő szokta a vendégeket csónakáztatni a folyón, megmutatja nekik a krokodilokat, az elbitangolt vízilovakat meg a szokásos érdekességeket. Nyilván tart egy idomított vízilovat, amelyik ilyenkor odaúszik, s elkezdi rágcsálni a csónak oldalát. Ő meg egy evezővel elhessegeti, a turisták pedig úgy érzik, végre valami hátborzongató élményben volt részük. Hogy a lány mióta van a szigeten, azt senki nem tudja, de a leírás alapján nem lehet Anne, is egy férfi magánügyeibe nem illik ennél jobban beleavatkozni. Ha én lennék az a fiatalember, biztos úgy rúgnám ki Race-t, hogy a lába se érné a földet, ha megjelenne, hogy kiderítse, kivel élek.

Valamivel később

Eldöntött tény, hogy holnap indulok Jo'burgba. Race is sürget, hogy menjek. Úgy hallom, kezdenek eléggé kaotikusak lenni az állapotok, de talán odaérek, mielőtt kritikussá válna a helyzet. Egyébként így is, úgy is le fog puffantani egy sztrájkoló bennszülött, tudom. Úgy volt, hogy Mrs. Blair velem jön, de az utolsó pillanatban meggondolta magát, és úgy döntött, marad. Az a benyomásom, nem akarja Raee-t felügyelet nélkül hagyni. Ma bejött hozzám, hogy megkérjen, vigyem magammal a szuvenírjeit.

– Remélem, nem az állataira gondol? – kérdeztem rémülten. Mindig volt valami rossz érzés bennem, hogy előbb-utóbb rám akarja sózni a kollekciót.

Végül megegyeztünk. Két kisméretű fadobozt vállaltam, amelybe néhány törékeny apróságot csomagolt. Az állatokat, úgy döntöttünk, a helyi kereskedővel ládába rakatja és vonaton küldi el Cape Townba, ahol majd Pagett gondoskodik az elhelyezésükről.

A kereskedő emberei panaszkodnak, mert az állatok olyan különös formájúak (!), és, hogy speciális ládákat kell csináltatniuk, hogy be tudják őket csomagolni. Meg is mondtam Mrs. Blairnek, hogy mire hazaér, legalább egy-egy fontot költ még el minden darabra!

Pagett már rángatja a pórázt, alig várja, hogy Jo'burgban viszontlásson. Én viszont azt mondom majd neki, hogy Mrs. Blair ládáit kell előbb elrendeznie, s így még egy darabig Cape Townban tartom. Megírtam neki, hogy személyesen kell átvennie a csomagokat, s ügyelnie kell, hogy mind

megfelelően legyen elhelyezve, mert felbecsülhetetlen értékű helyi ritkaságok vannak a ládákban.

Szóval minden el van rendezve, s én végre szabad vagyok, mehetek Miss Pettigrew-val, ahova akarok. Aki a hölgyet látta már, tudja, hogy sajnos nem lehet rosszra gondolni.

XXIX. FEJEZET

Johannesburg, márc. 6.

Van valami egészségtelen az itteni légkörben. Hogy a jól ismert kifejezéssel éljek, olyan, mintha egy vulkán tetején élnénk. Bandába szerveződő sztrájkolok, vagy magukat sztrájkolóknak nevező bűnözők őrjáratot tartanak az utakon, s gyilkos tekintettel pásztáznak végig minden járókelőn. Gondolom, be akarnak gyűjteni néhány pöffeszkedő kapitalistát, hogy legyen kit agyonlőni, ha eljön a mészárlás ideje. Az ember nem ülhet taxiba, vagy ha mégis, a következő sarkon a sztrájkolok kirángatják. A szállodában diszkréten tudtára adják a vendégeknek, hogy ha elfogy az élelmiszerkészletük, kénytelenek lesznek bezárni!! Tegnap este találkoztam Reevesszel, a Kilmordenen szerzett Labour-párti barátommal. Úgy be van rezelve, hogy olyat én még nem láttam. Az itteni gyakorlatot követi. Végeérhetetlenül mondja a bujtogató beszédeit, csakis politikai megfontolásokból, s utána azon nyöszörög, bár ne tette volna. Most főként azzal van elfoglalva, hogy körbejár, és letagadja, amit előzőleg mondott. Mikor találkoztunk, épp Cape Townba indult azzal a szándékkal, hogy tart egy háromnapos beszédet hollandul, amelyben tisztára mossa magát, s bebizonyítja, hogy amit korábban mondott, egész mást jelent, mint ahogy értelmezték. Hálát adok az Istennek, hogy nem vagyok a Dél-afrikai Törvényhozó Testület tagja. Az Alsóház sem egy álom, de ott legalább mindenki ugyanazon a nyelven beszél, s némiképp limitálva van a hozzászólások időtartama. Mielőtt elindultam volna Cape Townból, bementem a testület egyik ülésére, ahol éppen egy őszülő hajú úriember szónokolt. Valami leírhatatlan melankólia áradt a szavaiból, melyeket lassan, tagoltan ejtett ki, szigorúan egymás után. Időnként próbálta felvillanyozni hallgatóságát, és harsány hangon valami olyasmit kiabált, hogy „Platt Skeet", ami furcsa ellentétben állt a stílusát jellemző mélabúval. A kiáltásra a hallgatóság fele harsány üvöltésben tört ki. „Whoof, whoof", kiabálták, ami hollandul nyilván azt jelenti, hogy „éljen", a többiek meg felriadtak kellemes szendergésükből, s bágyadtan néztek körül. Állítólag az úriember már három napja beszélt egyfolytában. Ezek a dél-afrikaiak! Fantasztikusan türelmesek!

Egymás után találtam ki a legbonyolultabb feladatokat Pagettnek, csak, hogy Cape Townban tarthassam, de aztán kifogytam az ötletekből, s holnap érkezik, mint hűséges eb, aki visszatér, s gazdája lábainál leheli ki a

lelkét. Pedig olyan jól haladtam az emlékirataimmal! Sziporkázó ötleteim támadtak arra nézve, mit mondhattam volna a sztrájk vezetőinek, s azok mit mondhattak volna válaszul nekem.

Ma reggel egy kormánytisztviselő jelent meg, és audenciát kért tőlem. Felváltva volt kulturált, erőszakos és titkolózó. Először magas beosztásomra és tekintélyemre célozgatott, majd azt tanácsolta, hagyjam el a várost, és felajánlotta, hogy ő maga gondoskodik kocsiról, amivel Pretoriába mehetek.

– Ezek szerint arra számítanak, hogy nyílt összecsapásra kerül a sor? – kérdeztem.

A választ úgy komponálta meg, hogy az égvilágon semmit sem jelentett, s ebből megértettem, hogy nagyon súlyos a helyzet. Finoman utaltam arra, hogy a kormánya felelős érte, ha az eseményeket hagyja kicsúszni a kezei közül.

– Előfordul, hogy valakit hosszú pórázra engednek, csak azért, hogy aztán a nyakára tekeredjen a póráz, Sir Eustace.

– Ja, vagy úgy!

– A nehézségeket nem a sztrájkolók okozzák.

Valamilyen titkos szervezet működik a háttérben. Jó ideje nagy mennyiségben özönlik az országba fegyver és lőszer külföldről, s nemrég birtokunkba jutott számos dokumentum, melyekből kiderült, milyen csatornákon keresztül importálják a hadianyagot. Primitív kódot használnak az iratokban: a burgonya „robbanóanyagot" jelent, a karfiol „géppuskát", s a különböző egyéb lőszerek fedőneveként különböző zöldségnevek állnak a szerződésekben.

– Roppant érdekes – bólintottam.

– Ezenkívül minden okunk megvan rá, Sir Eustace, azt feltételezni, hogy az illegális fegyverkereskedelem irányítója jelenleg Johannesburgban tartózkodik.

Olyan fürkésző tekintettel nézett a szemembe, hogy már kezdtem úgy érezni, talán azt hiszi, én vagyok a kérdéses személy. Kivert a veríték a gondolatra, s kezdtem megbánni, hogy közelről akartam látni egy igazi forradalmat.

– Megszűnt a vonatjárat Jo'burg és Pretoria között – folytatta –, de intézkedni fogok, hogy egy civil rendszámú gépkocsi átvigye, Sir Eustace. Arra az esetre, ha feltartóztatnák, kiállíttatok a nevére két utazási

engedélyt, uram. Az egyiket a Dél-afrikai Unió kormánya nevében, a másikban meg majd az áll, hogy ön turista és semmi köze a kormányhoz.

– Egyiket a saját emberei számára, a másikat meg a sztrájkolóknak, igaz?

– Pontosan.

Nem voltam elragadtatva – tudom, hogy mi szokott történni ilyen esetekben. Az ember ide gességében összecseréli a papírokat. S ha nem a megfelelő dokumentumot nyomja kínjában az orruk alá, abban a minutában főbe lövi egy vérszomjas forradalmár, vagy a rendnek és békének azon őrei közül az egyik, akiket lépten-nyomon látni

Egyetlen pillanatig sem hittem, hogy Anne elpusztulhatott. Van benne valami legyűrhetetlen életerő. Olyan, mint az a fajta gumilabda, amilyet terriereknek szoktak hajigálni. Megvan az a hihetetlen képessége, hogy a legváratlanabb pillanatban fülig érő' szájjal felbukkanjon. Azt persze nem értem, hogy jutott eszébe az éjszaka kellős közepén kisétálni a hotelből, s elindulni Kimberley-be. Vonat nem volt. Gondolom, angyalszárnyat csatolt magára, s úgy repült oda. És persze soha nem fogja megmagyarázni. Másra se számíthatok. Nekem kell mindent kitalálni. Egy idő *mim* bele lehet fáradni. Lehet, hogy a köddé vált az utcán. Cilinderben álldogálnak, szájukban pipa füstöl, s a gépfegyver kedélyesen kilóg a hónuk alól. De különben is, mit kezdjek Pretoriában? Csodáljam meg az Unió irodaépületeinek stílusát, s közben hallgassam a lövöldözést, ami odahallatszik Johannesburgból? S ki tudja, mennyi ideig lennék ott elzárva? Mint hallom, a síneket már felrobbantották. S a jelekből arra következtetek, hogy nem lehet egy korty normális italhoz hozzájutni. Két nappal ezelőtt bejelentették a statáriumot.

– Tisztelt uram, úgy látszik nem érti. Én azért vagyok itt, hogy tanulmányozzam a Randen kialakult helyzetet. Hogy az ördögbe tudnám a Randen kialakult helyzetet Pretoriában tanulmányozni? Nagyon meghat, hogy így aggódik a biztonságomért, de legyen nyugodt, nem lesz semmi bajom.

– Szeretném figyelmeztetni, Sir Eustace, hogy az élelmiszerhelyzet máris aggasztó.

– Jót fog tenni az alakomnak egy kis koplalás – válaszoltam sóhajtva.

Csevegésünket egy küldönc zavarta meg. Táviratot hozott, melyben a következő állt:

„Anne előkerült. Itt van velem Kimberley-ben,
Suzanne Blair."

Egyetlen pillanatig sem hittem, hogy Anne elpusztulhatott. Van benne valami legyűrhetetlen életerö. Olyan, mint az a fajta gumilabda, amiket terriereknek szoktak hajigálni. Megvan az a hihetetlen képessége, hogy a legváratlanabb pillatban fülig érő szájjal felbukkanjon. Azt persze nem értem, hogy jutott eszébe az éjszaka kellős közepén kisétálni a hotelból, s elindulni Kimberley-be. Vonat nem volt. Gondolom, angyalszárnyat csatolt magára, s úgy repült oda. És persze soha nem fogja megmagyarázni. Másra se számíhatok. Nekem kell mindent kitalálni. Egy idő után bele lehet fáradni. Lehet, hogy a köddé válás képessége követelmény az újságíró-szakmában? Különtudósítónk beszámolója: „Hogyan úsztam át az áron?"

Összehajtogattam a sürgönyt, s vendégemmel igyekeztem megértetni, hogy vége a kihallgatásnak. Nem állítom, hogy nagyon vágynék az éhezésre, de a biztonságom miatt nem aggódom. Smuts nagyon jól tudta, hogyan kell egy forradalmi helyzetet megoldani. Egy korty italért viszont bármi árat megfizetnék! Kíváncsi vagyok, Pagettnek lesz-e annyi esze, hogy hozzon magával egy üveg whiskyt?!

Kalapot tettem a fejemre, s elindultam a városba körülnézni. Épp egy ritkaságkereskedés kirakata előtt álltam, s elmerültem az ott látható tárgyak tanulmányozásában, amikor valaki kirohant a boltból, s nekem ütközött. Nagy meglepetésemre Race volt az.

Nem mernék azzal hízelegni magamnak, hogy nagyon megörült, mikor meglátott. Sőt, mintha, bosszantotta volna, hogy összefutottunk, de én addig erőszakoskodtam, míg kénytelen volt visszakísérni a hotelbe. Nagyon untam már, hogy Miss Pettigrew-t leszámítva nincs kivel szót váltanom.

– Fogalmam sem volt róla, hogy Jo'burgban van – kezdtem könnyedén. – Mikor érkezett?

– Tegnap este.

– Hol szállt meg?

– A barátaimnál.

Nem volt beszédes kedvében, és úgy látszott, mintha feszélyeznék a kérdéseim.

– Remélem, tartanak baromfit – jegyezte meg. – Friss tojás, egy-egy frissen vágott kakas lesz hamarosan legféltettebb kincsünk.

– Egyébként – folytattam, mikor visszaértünk a szállodába – hallotta, hogy Miss Beddingfeld épségben előkerült?

Bólintott.

– Jól megijesztett bennünket – mondtam könnyedén. – Csak tudnám, hová az ördögbe tűnt el akkor éjszaka!

– A szigeten volt egész idő alatt.

– Milyen szigeten? Csak nem azzal a fiatalemberrel?

– De igen.

– Elég illetlen dolog – mondtam. – Pagett fel lesz háborodva. Sose tetszett neki túlságosan Anne Beddingfeld. Gondolom, ő az a fiatalember Durbanből.

– Nem hiszem.

– Nem kell, hogy bármit is elmondjon, ha nem akarja – mondtam neki bátorítólag.

– Azt hiszem, ez az a fiatalember, akit mindnyájan szeretnénk elkapni.

– Csak nem…-kiáltottam izgatottan. Bólintott.

– Harry Rayburn, eredeti nevén Harry Lucas. Újra sikerült meglépnie, de hamarosan bekerítjük.

– Te jóságos ég! – suttogtam izgalmamban.

– A lányt nem lehet bűnrészességgel vádolni. Részéről az egész – szerelmi ügy.

Mindig is gyanítottam, hogy Race szereti azt a lányt. Ahogy az utolsó szavakat kimondta, nem maradt semmi kétségem a dolog felől.

– Beirába ment, mármint a lány – mondta fojtott hangon.

– Tényleg? Honnan tudja?

– Írt egy rövid levelet, amiben erről tudósít. Ez a leghelyesebb, szegény gyermek.

– Valahogy nem hinném, hogy Beirában van – szóltam elgondolkodva.

– Már indulóban volt, mikor feladta a levelet. Ez megzavart. Itt valaki biztosan hazudik. Anélkül, hogy egy percig is feltételeztem volna, Annenek jó oka lehet, hogy félrevezesse a világot, úgy döntöttem, eljött az alkalom, hogy Race-t alázatra tanítsam. Mindig olyan irritálóan magabiztos. Elővettem a sürgönyt a zsebemből, s odanyújtottam neki.

– Akkor ezt, hogy magyarázza? – kérdeztem; ártatlanul.

Megdöbbent.

– Nekem azt írta, épp indul Beirába – mondta rekedten.

– Tudom, hogy Race-ről mindenki azt hiszi, szörnyen okos. Szerintem inkább korlátolt. Sosem merült fel még benne, hogy egy fiatal hölgy hazudhat is néha.

– S ráadásul Kimberley-ben. Mit csinálnak ott? – motyogta.

– Hát ez nekem is rejtély. Azt gondolnám, Miss Anne-hoz jobban illene, ha az események kellős közepében lenne, s gyűjtene az anyagot a *Daily Budgetnek.*

– Kimberley… – kezdte újra, de sehogy nem fért a fejébe. – Semmi látnivaló nincs Kimberley-ben. A bányák nem működnek.

– Tudja, milyenek a nők – mondtam kissé sejtelmesen.

Megrázta a fejét és elment. Végre sikerült rámutatnom néhány problémára, amin érdemes *el*gondolkodnia.

Alig ment el, a kormánytisztviselő újra meg jelent.

– Remélem, megbocsátja, ha újra zavarom egypár percre, Sir Eustace – szabadkozott. – Volna két kérdésem önhöz.

– Hát csak kérdezzen, uram – mondtam nagy vidáman. – Csak rajta!

– A titkáráról lenne szó…

– Semmit nem tudok róla – mondtam határozottan. – Londonban varrta magát a nyakamba, aztán értékes papírokat emelt el az irataim közül. Ez bizonyára elég sok: kellemetlenséget fog még okozni. Aztán nyom nélkül eltüntette magát Cape Townban. Igaz, hogy egy időben voltunk vízesésnél, de én a hotelben, ő meg egy szigeten. Esküszöm, színét sem láttam egész idő alatt.

Elhallgattam, hogy egy kis lélegzethez jussak.

– Félreértette a kérdést, Sir Eustace. A másik titkárára gondoltam.

– Micsoda? Pagettre? – kiáltottam csodálkozva. – Nyolc éve van mellettem. A világ legmegbízhatóbb embere.

Vendégem elmosolyodott.

– Még mindig nem értettük meg egymást. A hölgyről lenne szó.

– Miss Pettigrew-ról? – döbbentem meg.

– Valaki látta kijönni az Agrassato ritkaságkereskedésből.

– Te jó ég! Épp oda indultam magam is délután. Engem is láthatott volna valaki, amint kijövök onnan.

Úgy látszik, Jo'burgban nincs olyan ártatlan dolog, ami ne ébresztene gyanút.

– Igen, igen, de a hölgyet többször is látták – és elég különös körülmények között. Leghelyesebb, ha megmondom önnek, Sir Eustace.

Gondolom, bízhatok benne, hogy az információ kettőnk között marad. Azt sejtjük, hogy a bolt titkos találkozóhelye annak a szervezetnek, amely az itteni forradalmat irányítja. Ezért nagyon hálás lennék, ha elmondana mindent, amit a hölgyről tud. Hogyan és mikor került az ön szolgálatába?

– Kölcsönöztem – válaszoltam hűvösen. – Mégpedig a maga kormányától.

A pasas teljesen összeomlott.

XXX. FEJEZET
Anne folytatja a történetet

Amint megérkeztem Kimberley-be, sürgönyöztem Suzanne-nak. Rögtön indult, *en route* minden állomásról küldött egy táviratot, s pillanatokon belül ott volt. Őszintén megrendített, hogy Suzanne mennyire szeret. Addig azt hittem, csak egy új színfolt vagyok az életében, de mikor meglátott, a szó szoros értelmében a nyakamba esett, s vigasztalhatatlanul zokogott jó darabig.

Mikor egy kicsit lecsillapodtunk, leültem mellé és mindent elmeséltem neki az elejétől a végéig.

– Te mindig is gyanakodtál Race ezredesre – szólt Suzanne töprengve, amikor befejeztem. – Én csak akkor kezdtem, mikor eltűntél. Nekem addig annyira szimpatikus volt, s mindig arra gondoltam, milyen jól járnál, ha hozzámennél. Anne, édes, ne haragudj, de honnan tudod, hogy ez a te barátod igazat mond? Minden szavát elhiszed.

– Hogyne hinném? – kérdeztem felháborodottan.

– De mi tetszik benne olyan nagyon? Nem tudom megérteni, mi olyan ellenállhatatlan benne kivéve, hogy szemtelenül jóképű, s, hogy úgy tud udvarolni, mint egy Grál-lovagba oltott ősember.

Percekig szidalmaztam a kérdés miatt.

– Azért, mert te békésen lubickolsz a házasság háborítatlan vizében, s unalmadban hizlalod magad, még nem kell úgy tenned, mintha nem tudnád, létezik mindent elsöprő szerelem.

– Nem hizlalom magam, Anne. Annyit emésztettem magam miattad, hogy szinte csont és bőr vagyok.

– Elég jól tápláltnak látszol – mondtam hidegen. – Legalább három kilót híztál, mióta nem láttalak.

– S abban sem vagyok biztos, hogy olyan háborítatlanok a házasságom vizei – folytatta némi szomorúsággal a hangjában. – Clarence nem hagyott békén, sürgönyökkel bombázott, utasított, hogy azonnal menjek haza. A végén már nem válaszoltam, s két hete nem tudok róla semmit.

Szégyen ide, szégyen oda, nem tulajdonítottam túl nagy jelentőséget Suzanne házassági válságának. Ha eljön az alkalom, tudom, úgyis azt csinál Clarence-szel, amit akar. Úgyhogy rátértem a gyémántokra.

Suzanne döbbenten hallgatott.

– Meg kell valamit magyaráznom, Anne. Tudod, mikor Race ezredes kezdett gyanússá válni, szörnyen nyugtalan lettem a gyémántok miatt. Ott akartam maradni a vízesésnél, mert arra gondoltam, hogy elrabolt, s valahol a közelben rejteget, de nem tudtam, mit csináljak a gyémántokkal. Féltem magamnál tartani őket…

Nyugtalanul nézett körül, és mintha attól tartana, hogy valaki meghallja, hozzám hajolt és izgatottan súgott valamit.

– Okosan tetted – dicsértem meg. – Akkor legalábbis jó megoldás volt. Most persze egy kicsit kínos. Mit csinált a csomagokkal Sir Eustace?

– A nagyokat elküldte Cape Townba. Mielőtt elindultam volna a vízeséstől, kaptam egy levelet Pagett-től, melyhez csatolta a csomagmegőrző cédulát. Ő egyébként ma indul Cape Townból Johannesburgba, hogy csatlakozzék Sir Eustace-hoz.

– Értem – mondtam. – És a kisebb dobozokkal mi lett, hol vannak?

– Azt hiszem, Sir Eustace magával vitte őket. Átgondoltam a dolgot.

– Hát nem olyan egyértelmű a helyzet – mondtam végül –, de elég biztonságos. Legjobb, ha egyelőre nem csinálunk semmit.

Suzanne huncut mosollyal nézett rám.

– Azt nem fogod sokáig bírni, igaz?

– Én sem hiszem – vallottam be becsületesen.

Egyelőre tényleg nem volt sok tennivalónk. Kerestünk egy menetrendet, hogy megnézzük, hánykor megy át Pagett vonata Kimberley-n. Minél előbb beszélni akartam vele, s úgy gondoltam, ez lesz a legjobb alkalom. A Randen a helyzet közben kritikussá vált, s ki tudja, mikor tudok újrj kapcsolatba lépni vele.

Aznap kaptam egy táviratot Johannesburgbó egy teljesen ártatlan hangú sürgönyt:

„Biztonságban megjöttem. Minden jól alakúlt. Eric itt van, Eustace is, Guy viszont nincs. Ma radj egyelőre, ahol vagy. Andy."

Eric Race ezredes fedőneve volt. Én választó tam, mégpedig azért, mert ennél rondább neve nem ismertem. Nem volt mit csinálnunk, mielőtt Pagett-tel beszélhettünk volna. Suzanne azzal kötötte le magát, hogy hosszú, békéltető hangú sürgönyt fogalmazott a sértettségbe vonult Clarence-nek. Azt hiszem, a maga módján – persze nem úgy, mint Harryt én – szerette a férjét.

– De jó lenne, ha itt lenne! – búslakodott. – Oly rég nem láttam.

– Tegyél fel egy arcmaszkot – tanácsoltam, hogy eltereljem a figyelmét.

Suzanne csinos kis orrának a legvégén kezdte – Nemsokára elfogy ez a tégely – jegyezte meg –, s csak Párizsban lehet ilyet kapni. Felsóhajtott. – Párizs!

– Suzanne – mondtam –, látom, hamarosan eleged lesz Dél-Afrikából és a kalandokból.

– Kellene már egy igazán rendes kalap – tér ki a válasz elől. – Kimenjek veled az állomásra Pagett elé?

– Okosabb, ha egyedül megyek. Nehezebb lenne szóra bírni, ha te is ott volnál.

Így történt, hogy másnap délután én a hotel árkádja alatt álltam, s az ernyőmmel kínlódtam amely sehogy se akart kinyílni, Suzanne meg békésen hevert az ágyán egy könyvvel és egy kosárka gyümölccsel.

A portás azt mondta, úgy értesült, hogy a vonat aznap jó kedvében van, s valószínűleg pontosan, fog befutni. Azt viszont, hogy eljut-e Johannesburgba, nehéz lett volna megmondani. A vágányokat ugyanis felrobbantották, magyarázta fontoskodva. Vidám egy világ ez!

A vonat tíz percet késett. Szinte mindenki lekászálódott, hogy a peronon megmozgassa a tagjait. Pagettet könnyen megtaláltam a tömegben. Ha lehet, még jobban zavarba jött, mint máskor, ha meglátott.

– Jól látok, Miss Beddingfeld? Nekem azt mondták, hogy maga eltűnt!

– Eltűntem és megkerültem. És maga, hogy van, Mr. Pagett?

– Köszönöm, jól! Türelmetlenül várom, hogy ismét felvegyem a munkát Sir Eustace mellett.

– Mr. Pagett – mondtam –, valamit szeretnék kérdezni magától. Remélem, nem bántom meg vele, de sok minden függ attól, mit válaszol, több, mint gondolná. Szeretném, ha megmondaná, mit csinált Marlow-ban január 8-án. Pagett teljesen összeomlott.

– Na de, Miss Beddingfeld… én… – Mert ott volt, ugye?

– Igen. De magánügyben. Kifejezetten privát jellegű vizit volt.

– Nem mondaná meg, pontosan miért járt ott? – Sir Eustace még nem mondta el?

– Sir Eustace? Miért, ő tudja? – Szinte biztos vagyok benne, hogy tudja. Remélem, hogy nem ismert fel, de szünet nélkül olyan célzásokat tesz, állandóan olyan kétértelmű megjegyzéseket, hogy attól tartok, mindenre rájött. Mindenesetre elszántam rá magam, hogy mident bevalljak, és

benyújtsam a lemondásomat. Sir Eustace nagyon különös ember, Miss Beddingfeld. Kissé szokatlan a humora. Az a benyomásom, direkt élvezi, hogy kínozhat. Annyi év után csak most kezd kiderülni, hogy, pontoi san tud mindent.

Reméltem, előbb-utóbb rájövök, miről beszél Ő mindenesetre szünet nélkül folytatta:

– Nehéz egy olyan magas pozícióban lévő embernek, mint Sir Eustace, beleélnie magát az én helyzetembe. Tudom, hogy nem volt helyes, de ártatlan dolognak látszott. És ízlésesebb lett volna a részéről, ha nyíltan kérdőre von, ahelyett, hogy minduntalan ironikus célzásokat enged meg magának a rovásomra.

Felhangzott a füttyszó, s az utasok kezdtek visszaáramlani a kupékba.

– Igaza van, Mr. Pagett – vágtam közbe. – Teljesen egyetértek mindazzal, amit Sir Eustace-ról mond. *De miért ment aznap Marlow-ba?*

– Nem lett volna szabad, de a körülményekre való tekintettel talán megbocsátható.

– Milyen körülményekre gondol? – kérdeztem türelmetlenül.

Most először látszott rajta, hogy felfogja, mit kérdeztem. Úgy nézett rám, mint aki álmából ébred.

– Már megbocsásson, Miss Beddingfeld – mondta elutasítóan –, de nem igazán értem, milyen minőségben érzi magát érintve ebben az ügyben.

Már fönn állt a vonaton és onnan beszélt le hozzám. Kezdtem feladni a reményt. Hogy lehet *egy* ilyen embert sarokba szorítani?

– Gondolom, olyan gyalázatos dologról van szó, amiről restell beszélni – mondtam gúnyosai

Végre rátaláltam a megfelelő hangra.

– Még, hogy gyalázatról, még, hogy restellem? Nem értem, mit beszél, Miss Beddingfeld.

És akkor három mondatban mindent elmondott. Végre megtudtam, milyen titkot rejteget Pagett! Mindenre számítottam, de erre nem.

Szép lassan visszasétáltam a hotelbe. Mikor megérkeztem, egy sürgöny várt. Feltéptem. Határozott és részletes utasítás volt benne, hogy azonnal induljak Johannesburgba, illetve egy Johannesburg előtti állomásra, ahol kocsi fog várni rám. Harry volt aláírva és nem Andy.

Leültem, s nekiláttam, hogy alaposan átgondoljam a helyzetet.

XXXI. FEJEZET

Részlet Sir Eustace Pedler naplójából

Johannesburg, márc. 7.

Megjött Pagett. Mondanom sem kell, teljesen be van ijedve. Azzal kezdte, hogy menjünk át Pretoriába. Aztán, miután civilizált hangnemben, de határozottan kijelentettem, hogy itt maradunk, a másik végletbe esett. Sopánkodni kezdett, hogy miért nincs nála fegyver, s valami hídról lelkendezett, amelyet a háború alatt oly hősiesen védett. Valami vasúti kereszteződés feletti hídról volt szó Little Puddecomban.

Elég gyorsan véget vetettem a visszaemlékezéseinek. Felszólítottam, hogy vegye elő a nagy írógépet. Arra gondoltam, az majd leköti egy időre, mert nyilván rá fog jönni, hogy elromlott – ugyanis mindig elromlik –, s el kell mennie, hogy keressen egy írógépszervizt. De elfelejtkeztem Pagettnek arról az adottságáról, hogy nem lehet mulasztáson kapni.

– Már az összes csomagot kipakoltam, Sir Eustace. Az írógép kifogástalan állapotban van.

– Az összes csomagot?

– Még a két kicsit is.

– Nem bánnám, ha nem lenne mindig olyan ügybuzgó. A két kis csomaghoz nem lett volna szabad hozzányúlnia. Abban Mrs. Blair holmija van.

Pagett magába roskadt. Nehezen viseli, ha figyelmeztetik a hibáira.

– Legjobb lesz, ha szépen visszacsomagolja – tanácsoltam. – S ha elkészült, kimehet egy kicsit körülnézni. Holnap ilyenkor Jo'burg már valószínűleg lángokban fog állni, úgyhogy használja ki az utolsó lehetőséget.

Azt reméltem, legalább délutánra megszabadulok tőle.

– Szeretnék valamit mondani, Sir Eustace, ha volna egy perce.

– Most épp nincs – vágtam rá sietve. – Most épp rengeteg a dolgom.

Pagett megadta magát. Mielőtt kiment volna, még utánaszóltam:

– Egyébként mi volt Mrs. Blair csomagjában?'

– Szőrmetakarók és azt hiszem, néhány kalap,

– Jól hiszi – bólintottam. – A vonaton vette őket. Nem csodálom, ha nem jött rá, mi az. *Kalapnak* is lehet éppen hívni az ilyesmit. Nyilván az ascoti futamon akarja felvonultatni őket. Más nem volt?

– Néhány tekercs film, meg kosarak. Egy csomó kosár.

– Jó sok, gondolom – bólogattam. – Mrs, Blair az a fajta nő, aki ha vesz valamit, egy tucatnál alább nem adja.

– Ez minden, Sir Eustace. Meg néhány kacat, egy autóskalaphoz való archáló, félkesztyűk, ilyesmi.

– Ha nem született volna gyengeelméjűnek, Pagett, rögtön rájött volna, hogy nem az én csomagomat bontogatja.

– Arra gondoltam, talán Miss Pettigrew holmija.

– Erről jut eszembe, hogy tehette meg velem, hogy egy ilyen kétes hírű figurát akaszt a nyakamba?

És elmeséltem neki a kihallgatásom történetét. De abban a pereben, hogy befejeztem, meg is bántam. Láttam, amint felszikrázik a szeme, s ezt a jelenséget már nagyon jól ismertem. Gyorsan témát váltottam, de elkéstem vele. A szikra Pagettben lángra lobbant, s feltüzelve zúdította a nyakamba mindama bűnt és galádságot, amit kiszimatolt.

Egy kibogozhatatlanul bonyolult históriába kezdett, ami még a *Kilmordenen* történt, filmtekercs szerepelt benne meg egy fogadás. A filmtekercset az éjszaka kellős közepén a steward bedobta valahova a szellőzőnyíláson, pedig egy stewardnak lehetne ennél több esze. Ki nem állhatom a durva vicceket, s ezt meg is mondtam Pagettnek. Erre elölről kezdte az egészet! Soha nem képes egy sztorit normálisan előadni. Jó időmbe telt, míg megértettem, miről van szó.

Ebédig aztán nem láttam. Akkor viszont újra megjelent, s mondhatni, habzott a szája, mint egy vadászebnek. Sosem szerettem a vadászebeket. Az egész izgalom azért volt, mert látni vélte sétája során Rayburnt.

– Micsoda? – kiáltottam meglepetten. Pagett megpillantott valakit, amint átment az úttesten, s az illető nagyon hasonlított Rayburn-re. Pagett a nyomába szegődött.

– S mit gondol, Sir Eustace, kivel találkozott? Miss Pettigrew-val!

– Micsoda?

– Úgy, ahogy mondom, Sir Eustace. És ez még nem minden. Érdeklődtem Miss Pettigrew felől…

– Egy pillanat! S mit csinált aztán Rayburn?

– Miss Pettigrew-val bement abba a ritkaságkereskedésbe a sarkon…

Önkéntelenül felszisszentem. Pagett kérdőn nézett rám.

– Semmi – mondtam –, folytassa csak.

– Órákon át álltam ott és vártam, de nem jöttek ki. Végül bementem. Sir Eustace, a bolt üres volt! Biztos van egy hátsó kijárata.

Elképedve hallgattam.

– Aztán visszajöttem a hotelba, és mint említettem, sikerült kiderítenem egyet s mást Miss Pettigrew felől.

Pagett lehalkította a hangját, viszont annál hangosabban kezdett szuszogni, mint mindig, amikor bizalmas közlendője akad.

– Sir Eustace, tegnap éjjel látták, amint egy férfi jön ki a szobájából!

Felvontam a szemöldökömet.

– Mindig azt hittem, feddhetetlen erkölcsű hölggyel állok szemben – dörmögtem.

Pagett ügyet sem vetett rám.

– Felmentem és átkutattam a szobáját. És mit gondol, Sir, mit találtam?

Kíváncsian vártam.

– Ezt!

Egy borotvát és egy borotvaszappant húzott elő.

– Miért volna egy nőnek ilyesmire szüksége?

Nem hinném, hogy Pagett olvasná az igényes nőirodalmat. Én viszont szoktam. Nem volt kedvem vitába szállni vele, de persze tudtam, hogy a borotva döntő bizonyíték Miss Pettigrew nemét illetően. Pagett oly reménytelenül konzervatív. Azon se csodálkoznék, ha egy cigarettatárcát húzott volna elő, hogy gyanúját alátámassza. Bár ami azt illeti, megvan a magához való esze.

– Úgy látom, önnek mindez nem elég. És eh hez mit szól, Sir?

Megvizsgáltam, mi az, amit olyan győztes mosollyal lobogtat a szemem előtt.

– Mintha haj lenne – mondtam némi undorral.

– Az hát. Vendéghajnak hívják, úgy tudom.

– Jól tudja – állapítottam meg.

– Most már elhiszi, Sir Eustace, hogy Miss Pettigrew női ruhába öltözött férfi?

– El, kedves fiam. Tudhattam volna az első perctől. Csak rá kell nézni a lábára.

– Hát akkor erről ennyi elég. És most, Sir Eustace, szeretném, ha elmesélhetném privát problémáimat. Nem kételkedhetem benne tovább, uram, hallván állandó célzásait, utalásait firenzei utamra, hogy rájött a titkomra.

Most végre megtudom, mi az ördögöt csinált Firenzében!

– Mondjon el mindent, fiam – mondtam bátorítóan. – Mindig az a legjobb megoldás.

– Köszönöm, Sir.

– Gondolom, a férj. Elég kellemetlenül tudnak viselkedni. Biztos, hogy akkor jelennek meg, amikor az ember a legkevésbé számít rájuk.

– Őszintén szólva, nem vagyok benne biztos, hogy értem, uram, hogy miről beszél. Kinek a férjét volt szíves említeni?

– A hölgy férjét.

– Melyik hölgy férjét?

– Az ég szerelmére, Pagett, hát azét, akivel Firenzében volt. Nyilván volt magával egy hölgy. Semélem, nem akarja azt mondani, hogy csak egy templomot fosztott ki, vagy hasba szúrt egy olaszt, mert nem tetszett a képe!

– Zavarba hoz, uram. Nem értem, miről beszél. Nyilván tréfálkozik.

– Elég vicces tudok lenni, ha veszem magamnak a fáradságot. De biztosíthatom, jelen esetben eszemben sincs tréfálkozni.

– Azt remélem, Sir Eustace, hogy mivel elég messze voltam öntől, nem ismert fel.

– Nem ismertem fel? Hol?

– Mariow-ban, uram.

– Marlow-ban? Mi az ördögöt keresett maga Marlow-ban?

– Azt gondoltam, érti, uram, hogy…

– Egyre kevesebbet értek. Menjen vissza az elejére, és kezdje az egészet elölről! Tehát elutazott Firenzébe…

– Szóval mégsem tud semmit. Nem ismert fel, Sir Eustace!

– Amint látom, abba a hibába esett, hogy elmondott magáról valamit, amit nem is kellett volna. A lelkiismerete gyávát csinált magából, fiam. De talán jobban meg tudom ítélni az egészet, ha mégis elmondja, mi történt. Úgyhogy vegyen egy mély lélegzetet, és kezdje újra.. Szóval elment Firenzébe…

– Nem mentem el Firenzébe. Éppen ez az. – Akkor meg hova ment?

– Haza… Marlow-ba.

– S mi az ördögöt keresett maga Marlow-ban?

– Látni akartam a feleségemet. Labilis egészségi állapotban volt, és közeledett a lebetegedésének…

– A feleségét? Nem is tudtam, hogy nős!

– Nem tudhatta, Sir. Épp ezt próbálom elmagyarázni. Becsaptam önt, uram.

– És mióta nős?

– Valamivel több, mint nyok éve. Hat hónappal azelőtt nősültem, hogy volt szíves alkalmazni. Nem akartam lemondani a lehetőségről. Nős embert nem szokás állandó titkárként alkalmazni, így hát eltitkoltam a tényt.

– Eláll a szavam – mondtam döbbenten. – S hol tartotta a feleségét egész idő alatt?

– Van egy kis házunk Marlow-ban a vízparton, – már öt éve. Egészen közel a Malomházhoz.

– Fantasztikus – ámuldoztam. – Gyerek?

– Négy, Sir Eustace.

Mint akit fejbe vertek, úgy bámultam, rá. Tudhattam volna, hogy egy ilyen embernek, mint Pagett, nem lehetnek kétes ügyei. Mindig is a túlzott erényességével ment az idegeimre. Tipikusan az a fajta, akinek nincsenek titkai. S ha netán mégis, az legföljebb az, hogy nős és négy gyerek apja.

– Tud róluk más is rajtam kívül? – kérdeztem végül, mikor már elég régóta bámultam rá dermedten.

– Csak Miss Beddingfeld. Kijött Kimberley-ben az állomásra.

A döbbenettől moccani sem tudtam, ő meg idegesen pislogott.

– Remélem, Sir Eustace, nem neheztel nagyon.

– Őszintén be kell vallanom, fiam, hogy ezzel megadta a kegyelemdöfést.

Magamból kikelve hagytam el a szállodát. A sarki ritkaságkereskedés előtt ellenállhatatlan csábítást éreztem és bementem. A tulajdonos hajlongva, kezét dörzsölgetve jött elém.

– Mivel szolgálhatok, uram? Szőrme, helyi különlegességek?

– Valami egészen rendkívülit keresek – mondtam. –, Különleges alkalomra lenne. Megnézhetem, mi van egyáltalán?

– Talán fáradjon be, uram, a hátsó helyiségbe. Nagyon sok érdekességet tartunk hátul.

Itt követtem el a hibát. És még azt hittem, milyen okos vagyok. Bementem a hátsó helyiségbe a csapóajtón át.

XXXII. FEJEZET
Anne folytatja a történetet

Nagyon nehéz volt meggyőzni Suzanne-t. Vitatkozott, könyörgött, még sírt is, mielőtt beleegyezett, hogy végrehajtsam a tervemet. De végül sikerült rávennem, hogy segítsen. Megígérte, szóról szóra végrehajtja az utasításaimat, s kikísért az állomásra, ahol könnyek között búcsúztunk el.

Másnap kora reggel értem a kijelölt helyre. Egy alacsony, fekete szakállas holland férfi várt, akit sose láttam azelőtt. Autóba ültünk és elhajtottunk. A távolból robbanások zaja hallatszott. A kérdésemre lakonikusan annyit felelt: „ágyútűz". Tehát megkezdődtek a harcok Jo'burgban!

Úgy tűnt, a város egyik külkerületébe igyekszünk. A kocsi sokat fordult jobbra is, balra is, kitérőket tett, s a lövések zaja egyre közelebbről hallatszott. Elég izgalmas volt, mondhatom. Aztán végre megálltunk egy meglehetősen viharvert épület előtt. Egy bennszülött fiú nyitott ajtót. A kísérőm intett, hogy kövessem. Bizonytalanul álltam a gyanús tisztaságú előszobában. A holland beszólt az egyik ajtón:

– Megjött a kisasszony Mr. Harry Rayburnhoz. Felnevetett.

A bejelentés után bemehettem. A szobában alig volt bútor, s olcsó dohány szaga terjengett. Egy férfi ült az íróasztalnál és valamit írt, Mikor beléptem, felállt s felhúzta a szemöldökét.

– Egek, mit látok! Hát nem Miss Beddingfeld?

– Nekem meg káprázik a szemem – mondtam bocsánatkérően. – Nem tudom, kihez van szerencsém, Mr. Chichesterhez vagy Miss Pettigrew-hoz. Mindkettőjükre rendkívüli mértékben hasonlít.

– Mindkét szerepet félre kellett tennem egy időre. Ledobtam az alsószoknyát, és levetettem a palástot. Foglaljon, helyet, kisasszony!

Sietség nélkül ültem le.

– Az a benyomásom – mondtam –, hogy eltévesztettem a címet.

– Ha saját szemszögéből nézi a dolgokat, az a gyanúm, igaza van. Hogy tehetett ilyet, Miss Beddingfeld, immár másodszor is besétálni a csapdába?

– Elég nagy butaságra vall – mondtam megadóan.

A modorom kissé megzavarta.

– Nem úgy néz ki, mintha nagyon felizgatták, volna az események – jegyezte meg szárazon.

– Miért, nagyon megrendíti, hogy nem kapok hisztériás rohamot?

– Egy csöppet sem.

– Nagy-nagynéném, Jane, mindig azt mondta, bármi történjék is, egy igazi úrinő nem botránkozik meg és nem csodálkozik semmin. Tartom magam a családi hagyományhoz.

Olyan tisztán lehetett olvasni Mr. Chichester-Pettigrew arcán, hogy sietve folytattam:

– Meg kel hagyni, csodálatos tehetsége varr a maszkírozáshoz, uram – mondtam nagylelkűen. – Míg Miss Pettigrew volt, nem ismertem fel, még; akkor sem, mikor ijedtében kitörte a ceruzája hegyét, ahogy meglátott a vonaton Cape Townban.

A ceruzájával dobolni kezdett az íróasztalon… Most is épp a keze ügyében volt.

– Mindez nagyon kedves, de hét térjünk a tárgyra. Talán kitalálta, Miss Beddingfeld, miért-voltunk kénytelenek megkérni, hogy szíveskedjék, meglátogatni bennünket?

– Biztos meg fogja érteni, ha azt mondom, üzleti tárgyalásokat csak a cégvezetővel vagyok hajlandó folytatni – • feleltem kimérten.

Egy pénzintézet hirdetésén olvastam egyszer-ezt a mondatot, s most úgy éreztem, hatásos lehet. Mr. Chichester-Pettigrew-ra mindenesetre megsemmisítőén hatott. Szóra nyitotta a száját, majd újra becsukta.

– Tudja, ez volt nagy-nagybátyám, George, üzleti filozófiája.

Majd a pillanatnyi ihlet hatása alatt még hozzátettem:

– George Jane-nek, nagy-nagynénémnek volt a férje. Rézágyakhoz gyártott rézgombokat.

Úgy vettem észre, Mr. Chichester-Pettigrew nem volt hozzászokva, hogy bohócot csináljanak belőle. És nem mondhatnám, hogy túlságosan élvezte volna.

– Hölgyem, azt hiszem, helyes lenne, ha megváltoztatná a hangnemét.

Nem feleltem, csak ásítottam egyet. Egy pici, elfojtott ásítás volt, csak, hogy éreztessem, mennyíre unom az egészet.

– Mi az ördögöt… – kezdte ingerülten.

Közbevágtam.

– Biztosíthatom, semmi értelme, hogy kiabálni kezdjen. Csak az időt pocsékolja. Nem vagyok hajlandó beosztottakkal tárgyalni. Rengeteg energiát takarítana meg, ha egyenesen bevinne Sir Eustace Pedlerhez.

– Kihez? Döbbenten bámult rám.

– Igen – mondtam. – Jól hallotta.

– Één… ha megbocsát…

Úgy rohant ki a szobából, mint egy nyúl. Kihasználtam az alkalmat, és elővettem a pudriémat. Alaposan rendbe szedtem az arcomat, s ha lehet, még előnyösebb szögbe igazítottam a kalapomat. Aztán kényelmesen elhelyezkedtem, s vártam, hogy az ellenség visszatérjen.

Valamivel alázatosabb hangulatban jött vissza.

– Lenne kedves követni, Miss Beddingfeld? Felvezetett egy lépcsőn. Bekopogott egy ajtón, s ahogy válasz érkezett, benyitott, s intett, hogy menjek be.

Sir Eustace mosolyogva, barátságosan ugrott fel, hogy elém siessen.

– Nahát, Miss Anne!

Melegen megrázta a kezem.

– Nem is hiszi, menyire örülök, hogy látom, Jöjjön, üljön le! Nem merült ki nagyon az úton? Akkor jó.

Leült vélem szemben, és még mindig mosolyogva nézett rám. (Ettől egy kicsit elbizonytalanodtam. Tökéletesen úgy viselkedett, mint máskor.

– Milyen igaza volt, hogy ragaszkodott a személyemhez – folytatta. – Minks fajankó. Jó színész, de ostoba. Minksnek hívják, tudja, aki lent fogadta.

– Tényleg? – mondtam kissé bizonytalanul.

– És most térjünk a tárgyra. Mióta tudja, hogy én vagyok az „Ezredes"?

– Amióta megtudtam Pagett-től, hogy Marlow-ban látta magát.

Sir Eustace gondterhelten nézett maga elé.

– Meg is mondtam a bolondnak, hogy sikerült megadnia a kegyelemdöfést. Persze, nem értette, miről van szó. Csak arra koncentrált, hogy *én* vajon felismertem-e *őt.* Egy pillanatra sem fordult meg a fejében, hogy én mit kerestem Marlow-ban. Abszolút pech, mondhatom. Pedig olyan ragyogóan elterveztem. Pagettet elküldtem Firenzébe, s a hotelben azt mondtam, egy-két éjszakára átmegyek Nizzába. Mire a gyilkosságot felfedezték, én már megint Cannes-ban voltam anélkül, hogy bárki is gyanította volna, hogy közben Angliában jártam.

Még mindig teljesen természetesen beszélt, abszolút fesztelenül. Bele kellett csípjek a karomba, hogy elhiggyem, nem álmodom, hogy egy iszonyatos múltú bűnözővel, az „Ezredessel" ülök szemtől szemben. Közben gondolatban próbáltam egymás-hoz illeszteni a tényeket.

– Akkor hát maga akart lehajítani a *Kilmor-denröl*-mondtam lassan. – S magát követte Pagett a fedélzetre akkor éjjel.

Megvonta a vállát.

– Nagyon sajnálom, gyermekem, igazán nagyon sajnálom. Pedig első perctől kezdve nagyon tetszett nekem, csak hát túlságosan beleütötte az orrát a dolgaimba. Nem hagyhattam, hogy egy gyereklány miatt az összes tervem kútba essen. – A legravaszabb tervét a vízesésnél gondolta ki – mondtam, s igyekeztem személytelenül visszagondolni a történtekre. – Bármire megesküdtem volna, hogy a szobájában van, mikor kilopóztam a hotelből. A jövőben tudni fogom, hogy csak a szememnek higgyek.

– Igen, Minks egyik legjobb alakítása volt Miss Pettigrew. A hangomat tökéletesen tudja utánozni.

– Egy dolgot szeretnék tudni.

– Igen?

– Hogy tudta elérni, hogy Pagett épp őt válassza?

– Ó, az aztán gyerekjáték volt, A Kereskedelmi Kirendeltség bejáratánál várta, vagy a Bányaigazgatóság előtt? Mindegy. Szóval ott, ahová Pagett ment, s azt mondta neki, közben én odatelefonáltam, s a szóban forgó kormányhi-vatal őt választotta ki a feladatra. Pagett persze gondolkodás nélkül bevette.

– Maga milyen őszinte! – mondtam, miközben az arcát figyeltem.

– Az égvilágon semmi okom rá, hogy ne legyek az.

Ez valahogy nem hangzott jól. Gyorsan megpróbáltam a saját elképzelésem szerint befolyásolni a beszélgetést.

– Maga hisz a forradalom győzelmében? Felégetett maga mögött minden hidat,

– Meglepően bárdolatlan kérdés egy ilyen feltűnően intelligens lánytól. Nem, gyermekem, nem hiszek a forradalomban. Még néhány nap, s dicstelenül kialszik még a parazsa is.

– Nem tartozik a sikeres vállalkozásai közé? – kérdeztem gúnyosan.

– Mint a nőknek általában, magának sincs semmi fogalma az üzleti életről. Semmi más cé-lom nem volt, mint, hogy lőszert és fegyvert adjak el – jó áron! Ezáltal kompromittálhattam, bizonyos személyeket. A fegyverszállítási megállapodást sikeresen végrehajtottam, s ügyeltem, hogy a szállítmányokért előre fizessenek. Nagyon nagy ambícióval terveztem meg ezt a vállalkozást, mert a hattyúdalomnak tekintem, visszavonulok. Ami a hidak felégetését illeti, nem értem, mire gondol. Nem vagyok a lázadók fővezére, semmi közöm az egészhez, egy jómódú angol utazó vagyok, aki pechére bement a ritkaságkereskedésbe, de kicsit többet látott

a kelleténél, ezért elrabolták. Holnap vagy holnapután, ha a körülmények engedik, majd összekötözve ram bukannak, sokkos és leromlott állapotban.

– Értem – mondtam. – És velem mi lesz?

– Hát épp erről van szó – felelt Sir Eustace ellágyulva. – Mi lesz magával? Sikerült rávennem, hogy meglátogasson. Nem akarom megsérteni a hiúságát, de tényleg sikerült idecsalnom. Úgyhogy most már csak az a kérdés, mit csináljak magával. A legegyszerűbben úgy intézhetném el magét, kedvesem, és be kell vallanom, számomra ez lenne a legkellemesebb megoldás, ha feleségül venném. Egy feleség nem emelhet vádat a férje ellen, mint tudja, s ugyancsak kedvemre lenne egy csinos, fiatal feleség, aki fogná a kezem és ábrándosan nézne a szemembe. Csak ne villogtassa úgy a tekintetét, egészen megijeszt. Az a benyomásom, nem nyerte el a terv a tetszését.

– Hát nem.

Sir Eustace sóhajtott.

– Nagy kár! Hiába, az ember okos lehet, de szép nem. Gondolom, a szokásos akadály. Mást szeret.

– Így igaz.

– Tulajdonképpen sejtettem. Csak először arra gondoltam, hogy az a fellengzős, bamba Race hódította meg a szívét délceg járásával, de most már sejtem, hogy a marcona hős győzött kiütéssel, aki kihalászta a szakadékból. A lovagjainak fele annyi esze sincs, mint nekem egymagamnak. Meg kell, hogy mondjam, engem könnyű alulértékelni.

Ebben igaza volt. Bár tudni tudtam, kivel ülök szemben, 'képtelen voltam átérezni. Többször megpróbált megölni, egy Imásik nőt *meg* is ölt, bűncselekmények egész sora tapadt a nevéhez, amelyekről nem is ítudok, 'mégsem voltam képes igazán belegondolni, kivel beszélgetek. Képtelen voltam úgy tekinteni rá, ahogy megérdemelte volna. Még mindig az volt íaz érzésem, hogy szórakoztató, gáláns útitársunkkal csevegek. Még csak félni sem féltem tőle. Ugyanakkor az eszemmel tudtam, hogy ha szükségesnek látja, hidegvérrel meggyilkoltat valamelyik emberével. Csak egy ilyen esetről tudok: Stevenson Long John Silverjéről. Az lehetett ilyen típus.

– Ismétlem – mondta ez a különös alak, s ké-nyelmesen hátradőlt a karosszékben –, nagy kár, hogy nem vonzza la Lady Pedler név. Tudniillik a többi megoldás egy kicsit durva.

Hányinger fogott el. Mielőtt elindultam, tudtam, mekkora kockázatot vállalok, de úgy éreztem, megéri. Kérdés, hogy nem számítottam-e el magam!

– Az a helyzet – folytatta Sir Eustace –, hogy nincs mait tenni, valahogy a szívemhez nőtt, kisasszony. Igazán ellenemre lenne bármi végleges megoldáshoz folyamodni. Mi lenne, ha elmondana nekem az egész történetet, elejétől kezdve, s akkor eldöntjük, mit tehetünk? De remélem megérti, semmi mellébeszélés, csakis a színtiszta igazság érdekel.

Hát ezt kénytelen leszek betartani, gondoltam. Nagyon jól kiismertem Sir Eustace ravasz in-telligenciáját. Itt már csak az igazság, a teljes, igazság segíthet. Elmondtam neki mindent, semmit nem hagytam ki, egészen addig a pontigj amíg Harry megmentett. Mikor befejeztem, elismerően bólintott.

– Okos lány. Mindent szépen bevallott. De hadd mondjam meg, hamarosan úgyis rájöttem volna, ha be akart volna csapni. Kevesen hinnének magának, főleg az eleje gyanús, de én azt is elhiszem. Maga éppen az a típus, aki gondolkodás nélkül nekivág. Fantasztikus szerencséje volt mind ez idáig, de persze a mai világban az amatőr előbb-utóbb szembe találja magát a hivatásos művésszel, s az összecsapás kimenetele előre kiszámítható. Jelen esetben én vagyok a hivatásos. Gyerekfejjel kezdtem, s mindent átgondolva úgy döntöttem, ez a legrövidebb út a meggazdagodáshoz. Jó fejem volt, ontottam az ötleteket, és sosem estem abba a hibába, hogy magam próbáljam az ötleteimet kivitelezni. A kivitelezést bízd a szakemberre, mindig ez volt a filozófiám. Egyetlenegyszer tértem el ettől az elvtől, s meg is bántam. De akkor egyszer nem tudtam kire bízni a feladatot. Nadina túl sokat tudott. Velem könnyen ki lehet jönni, vajszívem van és jókedélyem addig, amíg nem állnak az utamba. Nadina az utamba állt, és fenyegetőzni kezdett, épp, amikor sikeres karrierem tetőpontjára értem. Ha Nadinát félreállítom és visszaszerzem a gyémántokat, tudtam, biztonságban vagyok. De be kell ismernem, most az egyszer elkapkodtam a dolgot. Az az ostoba Pagett a feleségével és a gyerekeivel! Nincs mit tenni, az én hibám. Valahogy inspirálólag hatott a humorérzékemre ez a furcsa keverék. Pagett a cinquecento méregkeverőihez illő arcával és a nevetségesen viktoriánus lelkével. Legyen ez tanulság magának is, kedves Anne, sose engedjen a kedélye csábításának! Évek óta arra sarkalltak az ösztöneim, hogy szabaduljak meg tőle, de olyan szorgalmas és lelkiismeretes a

szerencsétlen, hogy egyszerűen nem találtam rá ürügyet. És hagytam sodortatni magam.

De eltértünk a tárgytól. Arról kell beszélnünk, hogy mit csináljunk magával. Amit mesélt, hibátlanul összeáll, de van egy apró részletkérdés, amit még nem értek. Hol vannak a gyémántok?

– Harry Rayburnnél – mondtam, s figyeltem a hatást.

Az arca nem változott, még mindig az a kaján kifejezés ült rajta, amitől jókedvűen csillogott a szeme.

– Értem. Csakhogy jobb helyük lenne nálam.

– Nem tudom elképzelni, hogy tudna hozzájuk férni.

– Tényleg nem? Én viszont igen. Nem akarok ízléstelen lenni, de gondolja meg, ha a városnak ezen a részén rábukkannának egy fiatal nő hullájára, nem keltene túl nagy feltűnést. Van egy emberem, aki kifinomult technikával végzi az ilyesmit. Maga okos nő, épp ezért a következő ajánlatot teszem magának: Ideül az asztalhoz, ír egy levelet Harry Rayburnnek, amelyben megkéri, jöjjön el magáért, és hozza el a gyémántokat…

– Szó sem lehet róla!

– Nem illik belekotyogni, ha az idősebb magyaráz. Merőben üzleti az ajánlatom. Maga megszerzi nekem a gyémántokat, én megkímélem az életét. Remélem, tudatában van a helyzetének: azt csinálok magával, amit akarok.

– És Harry?

– Sokkal érzőbb lelkű vagyok annál, semhogy elszakítsak két szerelmes szívet egymástól. Ö is szabadon távozhat, persze azzal a feltétellel, hogy egyikük sem próbál a jövőben beleszólni az ügye-imbe.

– S milyen garanciát nyújt arra nézve, hogy be is fogja tartani az egyezséget?

– Semmilyet, kedvesem. Egyet tehet: bízik bennem, és reméli a legjobbakat. Persze, ha mártírkedvében van, s szívesebben választja a halált, az más.

Ezt akartam. Vigyáztam, nehogy azt higgye, hogy egyből bekapom a csalétket. Hagytam, hogy fokozatosan – ijesztgetéssel és ígérgetéssel – bírjon megadásra. És akkor leírtam, amit diktált:

„Kedves Harry!

Azt hiszem, megtaláltam a módját, hogyan tudnád minden kétséget kizáróan bizonyítani az ártatlanságodat. Tedd egészen pontosan azt, amit mondok. Menj el az Agrasato-féle ritkaság-kereskedésbe. Mondd, hogy »valami egészen rendkívülit keresel«, ami »különleges alkalomra« lesz. Akkor a tulajdonos azt fogja mondani, hogy »fáradj be a hátsó helyiségbe«. Te menj vele. Ott majd vár valaki, aki idehoz. Pontosan tartsd be az utasításait. Ne felejtsd el a gyémántokat magaddal hozni. Senkinek egy szót se az egészről!"

Sir Eustace elhallgatott.

– Az érzelmi kitöréseket magára hagyom – mondta. – De vigyázzon, be ne csússzon valami hiba!

– „Sok-sok szeretettel, Anne." Így jó lesz? – kérdeztem.

Sir Eustace elkérte és elolvasta az egészet.

– Azt hiszem, rendben van. És most jöhet a cím.

Lediktáltam. Egy kis üzlet címe volt, amely némi díjazás ellenében vállalta, hogy átveszi a leveleket és sürgönyöket.

Sir Eustace csöngetett. Chichester-Pettigrew, *alias* Minks, nyomban megjelent.

– Ezt azonnal indítsa útnak – a szokásos úton.

– Igenis, „Ezredes" – volt a válasz.

Minks ránézett a névre a borítékon. Sir Eustace leplezetlen kíváncsisággal leste az arckifejezését.

– Egyik barátja, gondolom?

– Még, hogy az enyém?

Úgy láttam, mintha szörnyen megijedt volna.

– Hosszan beszélgetett vele tegnap Johannesburgban.

– Valóban megállított egy férfi az utcán és faggatni kezdett, hogy hol találja meg önt és Race ezredest. Természetesen félrevezető információt adtam neki.

– Értem, édes öregem, értem – mondta Sir Eustace elnézően. – Végül is az én hibám.

Chichester-Pettigrew halálsápadt volt, amikor kiment. Egész arcából kifutott a vér, mint aki nagyon megijedt. Amint becsukódott utána az ajtó, Sir Eustace felemelte a szócsövet az asztalról, s beleszólt: „Maga az, Schwart? Figyeljék Minkset. Nem hagyhatja el az épületet a következő utasításig.

Letette a szócsövet, komoran nézett maga elé és halkan dobolt az ujjaival az asztalon.

– Feltehetnék néhány kérdést, Sir Eustace? – kérdeztem néhány percnyi csend után.

– Természetesen. Gratulálok az idegeihez, Anne! Úgy látom, képes olyan helyzetben is uralkodni magán, amikor más nő szipogna és tördelné a kezét.

– Miért fogadta fel Harryt titkárának ahelyett, hogy átadta volna a rendőrségnek?

– Meg akartam szerezni azokat az átkozott gyémántokat. Nadina, az a bestia, megpróbálta kijátszani a maga Harryjét ellenem. Azzal fenyegetett, ha nem fizetem meg az árat, amit követel, eladja a gyémántokat Harrynek. Ez volt a második tévedésem. Azt hittem, elhozza őket Marlow-ba. De okosabb volt annál. Carton, a férje, már nem élt, így aztán nem tudtam volna kiderítem, hová dugták el a köveket. S akkor véletlenül hozzájutottam egy üzenet másodpéldányához, melyet a *Kilmorden* fedélzetén adott fel vagy Carton vagy Rayburn Nadina címére. Annak a papírdarabnak volt a másolata, amelyet maga szedett fel a földről. „Tizenhét egy huszonkettő", ez állt rajta. Arra gondoltam, hogy egy Rayburnnel megbeszélt randevú helyét és idejét jelölik a számok, s amikor láttam, a fiú menynyire mindent megtesz, hogy feljusson a *Kilmordenre,* tudtam, hogy jó nyomon vagyok. Úgy tettem, mintha bevenném, amit mond, s hagytam, hogy velem jöjjön. Figyeltem minden mozdulatát, s reméltem, sikerül kiderítenem további részleteket is. Akkor vettem észre, hogy Minks megpróbál önálló játszmába kezdeni, s keresztezni akarja az utamat. Ennek gyorsan elejét vettem. Bosszantott, hogy nem sikerült megszereznem a 17-es kabint, s a maga szerepét sem értettem. Egyszerűen egy ártatlan kislány, aminek látszik, vagy maga is része a játszmának? Amikor Rayburn a találkozóra ment azon a bizonyos éjszakán, Minks kapta a parancsot, hogy tartóztassa fel. Természetesen elügyetlenkedte.

– De miért állt a sürgönyben „tizenhét" „hetvenegy" helyett?

– Azt is megfejtettem. Carton bizonyára egy cédulára írta fel az üzenet szövegét. A telefonközpontos pedig ugyanazt a hibát követte el, mint mi is valamennyien. 17. 1. 22-nek olvasta az 1. 71. 22-t. Csak azt nem tudom, Minks miért ment a 17-es kabinhoz. Nyilván valami ösztönös megérzés lehetett.

– És a Smuts tábornoknak szóló diplomáciai üzenet? Ahhoz ki nyúlhatott?

– Kedves Anne, csak nem képzeli, hogy a terveimet beindítom anélkül, hogy óvintézkedésekkel ne fedezném magam! Minthogy a titkárom szökésben lévő gyilkos, kézenfekvő volt, hogy magam cseréljem ki az ügyiratokat üres papírlapokra. Szegény öreg Pedlerre igazán nem gyanakodhat senki.

– És Race ezredes?

– Hát igen. Ö elég sok bajt okozott. Mikor Pagett megmondta, hogy a titkosszolgálatnak dolgozik, mondhatom, végigfutott a hátamon a hideg. Eszembe jutott, hogy már a háború alatt szaglászott Nadina körül Párizsban, s az az iszonytató érzés fogott el, hogy *engem* akar lefülelni! Kicsit idegesít, hogy azóta is állandóan felbukkan mellettem. Azok közé – az erős, hallgatag emberek közé tartozik, akiknek mindig van egy adu a kezükben.

Megszólalt egy csengő. Sir Eustace felvette a szócsövet, egy-két percig hallgatta, mit mondanak a másik végén, aztán beleszólt:

– Rendben van. Vezessék fel.

– Hivatalos ügy – szólt oda nekem. – Miss Anne, engedje meg, hogy megmutassam a szobáját.

Bevezetett egy ütött-kopott lakrészbe. Egy bennszülött fiú felhozta a bőröndömet, Sir Eustace pedig, miután a lelkemre kötötte, hogy csak szóljak, ha bármire szükségem lenne, mint udvarias házigazdához illik, elnézést kért és magamra hagyott. A mosdóállványon volt egy kancsó meleg víz, így hozzáláttam, hogy egy kicsit felfrissítsem magam. Ahogy megfogtam a nesszeszeremet, éreztem, hogy valami súlyos, kemény tárgy van benne.

Teljes döbbenetemre egy gyöngyházberakású női revolvert találtam benne. Biztos, hogy nem volt ott, amikor elindultam. Óvatosan megvizsgáltam. Töltve volt.

Jóleső érzéssel forgattam a kezemben. Egy ilyen házban, mint ahova kerültem, még nagyon is jól jöhet. Csak azt nem tudtam, hogy tartsam a kezem ügyében. Végül bedugtam a harisnyámba. Nagyon kidudorodott, és attól tartottam, egy rossz mozdulat és átlövi a combomat, de jobb ötletem nem volt.

XXXIII. FEJEZET

Sir Eustace csak késő délután hívatott ismét, de-addig is bőséges ellátásban volt részem. Tizenegykor teát szolgáltak fel a lakosztályomban, délben bőséges ebédet, melyet jó étvággyal el is fogyasztottam, s megerősödve néztem a további összecsapások elébe.

Sir Eustace egyedül fogadott. Fel-alá járkált a szobában, a szeme diadalmasan csillogott, s a mozdulataiban volt valami szokatlan élénkség. Kissé megváltozott hangnemben tárgyalt velem.

– Van valami hírem a maga számára, miss Anne. A fiatalember már úton van. Az örömmámort talán hagyjuk későbbre. Előbb még mondanom kell valamit. Maga délelőtt megpróbált félrevezetni. Figyelmeztettem pedig, hogy leghelyesebb, ha szigorúan ragaszkodik az igazsághoz. Nagyrészt szót is fogadott, de van egy mozzanata a történetnek, amellyel kapcsolatban jónak látta, ha eltér a tényektől. El akarta hitetni velem, hogy a gyémántok Harry Rayburnnél vannak. Én úgy tettem, mintha elhinném, amit mond, mert úgy egyszerűbben tudtam megvalósítani a tervemet, rávenni magát, hogy csalogassa ide a fiatalembert. Csakhogy, kedves Anne, a gyémántok nálam vannak. Bár ami azt illeti, csak tegnap fedeztem fel őket.

– Szóval tudja? – kérdeztem döbbenten.

– Ha érdekli, azt is elmondhatom, hogy jöttem rá. Pagett leplezte le a turpisságot. Megőrjített, de mindenáron el akart mesélni valami abszolút érdektelen történetet egy fogadásról, meg egy ónhengerbe csomagolt filmtekercsről. Nem kellett látnoki képesség hozzá, hogy az ember észrevegye az összefüggéseket. Mrs. Blair hirtelen támadt bizalmatlanságát Race ezredessel szemben, nyugtalanságát, könyörgését, hogy vigyem magammal a szuvenírjeit. A kiváló Pagett nagy buzgóságában kibontotta a csomagokat. Én egyszerűen zsebre tettem a filmtekercseket, s elhoztam őket ide. Ott vannak a sarokban. Bevallom, még nem volt időm megvizsgálni a tartalmukat, de az egyik feltűnően súlyos, és furcsán zörög, ha megrázza az ember. Elég egyszerű képlet, nemde? Így hát mindketten besétáltak a csapdába… Milyen kár, hogy nem mutatott nagyobb érdeklődést a házassági ajánlatom iránt!

Nem válaszoltam. Álltam előtte, s próbáltam elviselni a pillantását.

Aztán léptek zaja hallatszott a folyosóról, majd kivágódott az ajtó, s két férfi között megjelent Harry Rayburn. Sir Eustace diadalittas pillantással nézett rám.

– Minden a terv szerint – ironizált. – Maguk amatőrök *nem képesek* lemondani arról, hogy hivatásos művészekkel mérjék össze képességeiket.

– Mit jelent ez az egész? – kérdezte Harry rekedten.

– Besétáltál a hálómba, szólt a pók a legyecs-kének – kedélyeskedett Sir Eustace –, kedves barátom, igazán szerencsétlen napja van.

– Anne, azt írtad, jöhetek nyugodtan!

– Ne tegyen neki szemrehányást, fiam. A levelet én diktáltam, s Anne nemigen tehetett másképp. Bölcsebb lett volna, ha nem írja meg, de ezt akkor ő még nem tudhatta. Maga meg követte hölgyének utasításait, elment a boltba, bevitték a hátsó helyiségbe, s ellenségeinek karja közt találta magát!

Harry rám nézett. Megértette. Közelebb léptem Sir Eustace-hoz.

– Hát igen – ismételgette Sir Eustace –, elég nagy pech! Nézzük csak, ez a harmadik találkozásunk.

– Pontosan – mondta Harry. – A harmadik találkozás. Kétszer túljárt az eszemen, de talán tudja, hogy harmadszorra a szerencse általában megfordul. Ez az én menetem. Anne, fedezz!

Számítottam rá. Kirántottam a revolvert a harisnyámból és Sir Eustace halántékához emeltem. A két férfi, akik Harryt felvezették, előreugrott, de Harry megállította őket:

– Még egy lépés, és meghal! Ha közelebb mennek, Anne, ne habozz, húzd meg a ravaszt!

– Nem húzom – mondtam derűsen. – Azt hiszem, megijednének.

Sir Eustace máris meg volt ijedve: úgy remegett, mint a kocsonya.

– Maradjanak a helyükön – parancsolta, s a két férfi engedelmesen visszalépett.

– Küldje ki őket! – utasította Harry.

Sir Eustace engedelmeskedett. A két férfi egymás után kivonult, Harry pedig betolta a reteszt, ahogy becsukódott mögöttük az ajtó.

– Most nyugodtan beszélhetünk – mondta határozottan, és kivette a kezemből a revolvert.

Sir Eustace megkönnyebbülten felsóhajtott. Elővette a zsebkendőjét, hogy megtörölje a homlokát.

– Botrányosan rossz állapotban vagyok – jegyezte meg. – Attól félek, nincs rendben a szívem. Mindenesetre örülök, hogy a revolver hozzáértő kézbe került. Nem nagyon bíztam benne, Miss Anne, hogy tudja, hogyan kell bánni az ilyesmivel. Nos, fiatal barátom, ahogy mondta: most nyugodtan beszélhetünk. Hajlandó vagyok elismerni, egy-null oda. Nem értem, honnan van ez a revolver. Atkutattattam a lány holmiját, mikor megérkezett. S honnan húzta elő? Néhány perccel ezelőtt még nem volt magánál.

– Dehogynem – feleltem, – A harisnyámban volt.

– Nem tudok eleget a nőkről. Gondosabban kellett volna tanulmányoznom őket – mondta

Sir Eustace szomorúan. – Kíváncsi vagyok, Pagett gondolt volna-e rá? Harry az asztalra csapott.

– Elég a színészkedésből. Ha nem nézném az ősz haját, rég kihajítottam volna az ablakon. Átkozott csirkefogó! Ősz haj ide vagy oda…

Két lépést tett Sir Eustace felé, aki erre fürgén beugrott az íróasztal mögé.

Két lépést tett Sir Eustace felé, aki erre fürgén beugrott az íróasztal mögé.

– A fiatalok oly hevesek – mondta szemrehányóan. – Ahelyett, hogy' az eszüket használnák, állandóan az izmaikra bíznák a válságos helyzetek megoldását. Beszéljünk értelmesen. Ebben a pillanatban lépéselőnyben vannak. De ez nem tart sokáig. Az épület tele van az embereimmel. Matematikailag könnyen belátható, hogy a helyzetük reménytelen. Ezt a pillanatnyi fölényt pedig a véletlennek köszönhetik…

– Biztos?

Volt valami gúnyos és magabiztos fölény Harry hangjában, amire Sir Eustace is felfigyelt. Elhallgatott és Harryre nézett.

– Biztos? – kérdezte Harry még egyszer. – Üljön le, Sir Eustace és hallgassa meg, amit mondani akarok.

A revolvert továbbra is rászegezve Harry is így folytatta:

– Nem kedvez a szerencse magának ebben a játszmában, Sir Eustace. Hallgassa csak!

A bejárati ajtón valaki zörgetett. Aztán kiabálás, káromkodás hallatszott, majd eldördült egy fegyver. Sir Eustace elsápadt.

– Mi ez?

– Race és az emberei. Arról nem tudott, ugye, Sir Eustace, hogy megbeszéltük Anne-nel, miről fogunk rájönni, igaz-e az üzenet, amit egymástól kapunk. A sürgönyöket a megállapodás szerint „Andy" néven kellett aláírnom, s a levelekben, ha tényleg tőlem származtak, egy „és"-t át kellett húznom. Anne tudta, hogy a sürgöny, amit kapott, nem tőlem származik. Saját elhatározásából jött ide, szándékosan sétált be a csapdába, hogy a saját odújában kapja el magát. Mielőtt elutazott Kimberley-ből, sürgönyözött nekem is, Race-nak is. Mrs. Blair pedig mindnyájunkkal tartotta a kapcsolatot. Megkaptam a levelet, amit Anne-nek diktált, s pont az volt benne, amit vártam. Már korábban is gondoltam rá, hogy kell lennie egy titkos kijáratnak a ritkaságkereskedésből.

Ahogy ezt mondta, szörnyű sikoly hallatszott, aztán mintha valami elszakadt volna, majd egy nagy robbanás következett, amely megremegtette a szobát.

– Lőni kezdték a kerületet. Ki kell, hogy vigyelek innen, Anne.

Hirtelen világosság támadt: kigyulladt a szemben lévő ház. Sir Eustace felállt, s némán járkált fel és alá. Harry le nem vette róla a szemét.

– Sir Eustace, láthatja, vége a játszmának, ön saját maga volt olyan kedves, hogy nyomra vezetett bennünket. Race emberei megfigyelés alatt tartják a titkos folyosó kijáratát. Bármennyire is megtett minden szükséges óvintézkedést, Sir Eustace, Race-éknek gyerekjáték volt idetalálni.

Sir Eustace hiretelen megfordult.

– Nagyon okos. Minden elismerésem. De azért mondanék valamit. Veszítettem, de maga is. Nadina meggyilkolását sosem bizonyíthatja rám. Marlow-ban voltam aznap, na és, ennél többet nem tud bizonyítani. Senki nem tanúsíthatja, hogy egyáltalán ismertem azt a nőt. De maga ismerte, volt oka rá, hogy megölje, s az előélete is maga ellen szól. Maga egy tolvaj, ne felejtse el, tolvaj. S van valami, amit nem tud. *Nálam vannak a gyémántok.* Vagyis voltak…

Hirtelen lehajolt, felvett valamit és elhajította.

Csörömpölve tört be az ablak, s az a valami eltűnt szemben, a lángok között.

– Ártatlanságának egyetlen bizonyítéka most megsemmisül. Most már tárgyalhatunk. Hajlandó vagyok egyezséget kötni magukkal. Sarokba szorítottak. Race mindent megtalál a házban, amire szüksége van. Ki kell jutnom innen, ez az egyetlen lehetőségem. De magának is, fiatal barátom! A szomszéd szobából nyílik egy följárat a padlásra. Ha most elengednek,

egy-két perc alatt el tudok tűnni. Minden elő van készítve egy ilyen eshetőségre. Ha engedik, hogy lelépjek, mielőtt Race felér, cserébe írok gyorsan egy nyilatkozatot, melyben kijelentem, hogy én öltem meg Nadinát.

– Menj bele, Harry! – kiáltottam. – Gyorsan, nincs idő!

Harry komoran nézett rám.

– Nem, Anne, ezerszer is nem. Nem tudod, mit beszélsz! .

– De igen. Ez mindent megoldana.

– Sose tudnék többet Race szemébe nézni. Inkább vállalom, ami következik, de ezt az aljas csirkefogót nem engedem ki a markomból. Ne szólj egy szót sem, Anne, semmi értelme!

Sir Eustace felnevetett. Minden megrendülés nélkül fogadta el a vereséget.

– Anne, az a gyanúm, urára s parancsolójára talált – a hangja egy csöppet sem volt gúnyos. – Annyit meg kell, hogy mondjak, gyermekeim, hogy a fennkölt erkölcsi elvek nem mindig kifizetődők.

Hallottuk, ahogy a fapadló döng, s ahogy a lábak alatt nyikorog a lépcső. Harry elhúzta a reteszt. Race ezredes lépett be elsőnek. Felderült az arca, amikor meglátott bennünket.

– Anne, nincs semmi baja? Úgy féltem…

Aztán Sir Eustace-hez fordult:

– Régóta a nyomában vagyok, Pedler, és most végre megvan.

– Itt mindenki megőrült – szólt Sir Eustace nyugodt fölénnyel. – Ezek a fiatalok revolverrel hadonásznak, s a legabszurdabb dolgokkal vádolnak. Fogalmam sincs, miről beszél, Race.

– Tényleg? Arra céloztam, hogy elkaptam az „Ezredest". Hogy január 8-án nem Cannes-ban volt, hanem Marlow-ban. Hogy amikor az egyik végrehajtója, madame Nadina, szembe fordult magával, úgy döntött, hogy elhallgattatja. S úgy tűnik, végre sikerül bizonyítanunk, hogy saját kezűleg hallgattatta el.

– Bizonyítani? Honnan szerzi az értesüléseit, Race? Csak nem egy olyan embertől, akit a rendőrség köröz?

– Van más tanúnk is. Van még valaki, aki tudta, hogy Nadina a Malomházban találkozni fog az „Ezredessel".

Látszott, hogy ez meglepi Sir Eustace-t. Race intett. Arthur Minks *alias* Edward Chichester tiszteletes, alias Miss Pettigrew lépett elő. Nagyon sápadt volt, felindult, de azért jól hallhatóan beszélt:

– Találkoztam Nadinával, mielőtt átment Londonba. Elmesélte, mire készül. Figyelmeztettem, mert tudtam, milyen emberrel akar ujjat, húzni, de nem hallgatott rám. Az asztalán egy sürgöny hevert felbontva. Elolvastam. Később arra gondoltam, megpróbálom én megszerezni a gyémántokat. Johannesburgban Mr. Rayburn megszólított. Rábeszélt, hogy álljak át az ő oldalára.

Sir Eustace ránézett. Minks alig állta a tekintetét,

– A patkányok mindig menekülnek a süllyedő hajóról – jegyezte meg Sir Eustace. – Én viszont előbb-utóbb el szoktam taposni a férgeket.

– Még valamit szeretnék elmondani, Sir Eustace – szólaltam meg ekkor én. – A gyémántok nem voltak abban a filmkazettában, melyet kidobott az ablakon. Közönséges kavics volt benne. A gyémántok biztonságban vannak, mégpedig a nagy zsiráf hasában. Suzanne oda tette vatta közé a gyémántokat, hogy ne zörögjenek, aztán befedte a nyílást.

Sir Eustace elgondolkodva nézett rám. Majd a rá jellemző módon így szólt:

– Mindig az idegeimre ment az az átkozott zsiráf. Hogy nem hallgattam az ösztöneimre!

XXXIV. FEJEZET

Sir Eustace-t erős őrizet alatt beültették egy kocsiba és elszállították. Mikor megindult vele a kocsi, barátságosan integetve búcsúzott.

Aznap éjjel nem tudtunk visszamenni Johannesburgba. Szinte szünet nélkül lőtték a várost, s minden jel arra vallott, hogy a lázadóknak sikerült elfoglalniuk egy újabb kerületet.

Egy farmon húzódtunk meg, körülbelül húsz mérföldre Johannesburgtól. Magamon kívül voltam a fáradtságtól. Az izgalom és a rettegés, amit az előző két nap átéltem, teljesen elcsigázott.

Hiába mondogattam magamban, nem jutott el á tudatomig, hogy túl vagyunk mindenen. Harry itt van mellettem, ismételgettem, és soha többé nem kell elválnunk. De ahogy erre gondoltam, úgy éreztem, valami távolság került közénk. Mintha kimértebb lett volna, de nem tudtam, miért.

Másnap kora reggel kiültem a stoepra, s a tájat bámultam. A sápadt reggeli derengésben láttam, hogy szikrázik fel itt is, ott is a halmokon a napfény, s hallottam, amint fel-feldörrennek valahol a messzeségben az ágyúk. A forradalom még nem ért véget. A farmer felesége kijött utánam, és reggelizni hívott. Nagyon kedves, anyáskodó nő volt, s máris nagyon megszerettem. Azt mondta, hogy Harry már napkelte előtt elment, s még nem jött vissza. Újra elfogott a balsejtelem: valami árnyék vetült közénk, és nem tudom, miért.

Reggeli után fogtam egy könyvet és kiültem a ház elé, de nem tudtam olvasni. Teljesen belemerültem a gondolataimba, s észre sem vettem, amikor Race ezredes leszállt a lováról. Csak a hangjára rezdültem össze:

– Ó – mondtam elvörösödve –, maga az?

– Igen. Leülhetek?

Mellém húzott egy széket. Most először voltunk kettesben közös kirándulásunk óta. Mint mindig, most is elfogott az a furcsa, félelemmel vegyes vonzódás, amit mindig éreztem, ha a közelemben volt.

– Mi újság? – kérdeztem.

– Smuts holnap bevonul Johannesburgba. Véleményem szerint még három nap, s a zavargásokat sikerül elfojtani. Addig persze tovább folyik az elkeseredett küzdelem.

– Bárcsak biztos lehetne benne az ember – mondtam –, hogy csak azok halnak meg, akik megérdemlik. Azok, akik először nyúltak fegyverhez, s

nem azok a szerencsétlenek, akik véletlenül ott laknak, ahol a harcok folynak.

Bólintott.

– Tudom, mire gondol, Anne. A háború nem tesz különbséget. De másról akartam beszámolni.

– Ugyan miről?

– Először is be kell vallanom, milyen szakmai kudarc ért. Pedler megszökött.

– Micsoda?

– Igen. Senki nem tudja, hogy csinálta. Éjszakára egy farmon helyezték el, biztonsági őrizet alatt, s reggel a szobáját mégis üresen találták: a fogoly eltűnt.

Titokban, bevallom, megörültem. A mai napig képtelen vagyok úgy gondolni Sir Eustace-re, hogy ne öntené el a szívemet valami melegség iránta. Tudom, hogy illetlenség, de nem tehetek róla. Volt benne valami ellenállhatatlan. Elvetemült gazember, de mégis… Azóta sem találkoztam senkivel, aki akár csak félig olyan szórakoztató lett volna.

Persze nem mutattam, mit érzek. Természetes, hogy Race ezredes másképp látta az ügyet. Át akarta adni Sir Eustace-t az igazságszolgáltatásnak. Ha az ember belegondol, mégsem csoda, hogy le tudott lépni. Jo'burg környéke tele lehetett a kémeivel és az ügynökeivel. S bármit gondolt is magában Race ezredes, én nem tartottam valószínűnek, hogy még egyszer el tudják kapni. Biztosan jól kidolgozta a visszavonulás útját-módját.

Igyekeztem megtalálni a megfelelő kifejezéseket, hogy ha nem is őszintén, de biztosítsam Race-t az együttérzésemről. A beszélgetés mégis akadozott. Aztán az ezredes Harry után érdeklődött. Mondtam, hogy hajnalban elment és még nem jött vissza.

– Remélem, tudja Anne, hogy a formaságokat leszámítva tisztázódott a rnarlow-esetben játszott szerepe? Vannak persze bizonyos technikai mozzanatok, de Sir Eustace ellen kétséget kizáróan meg lehet fogalmazni a vádat. Úgyhogy semmi nem maradt, ami magukat elválaszthatná.

Mindezt úgy mondta, hogy közben nem nézett rám, s a hangja rekedt volt, fátyolos.

– Értem – mondtam hálásan.

– És immár semmi oka rá, hogy ne használja újra a saját nevét.

– Miért is lenne?

– Maga tudja, ki ő? Nem értettem a kérdést.

– Persze, hogy tudom: Harry Lucas.

Nem válaszolt, s ahogy szótlanul rám nézett, volt valami furcsa a tekintetében.

– Emlékszik, Anne, mikor hazafelé tartottunk a Metoposról, azt mondtam magának, most már tudom, hogy mit kell tennem?

– Emlékszem.

– Azt hiszem, most már elmondhatom, hogy meg is tettem. Sikerült bebizonyítanom az ártatlanságát annak a férfinak, akit választott.

– Erre célzott akkor?

– Igen.

Lehajtottam a fejem, és elpirultam szégyenemben. Megértettem, milyen méltatlan indulatokat tételeztem fel róla. Az ezredes csöndesen folytatta:

– Tudja, amikor még nagyon fiatal voltam, beleszerettem egy lányba, aki kegyetlenül becsapott. Attól kezdve csak a munkámnak éltem. Mindenem a munka volt. És akkor találkoztam magával, Anne, s valahogy hirtelen úgy éreztem, hogy ez az egész – a karrier, a munka – nem ér semmit. De hát ő oly lenyűgözően fiatal, s maga is. Így van ez rendjén… Nekem meg még mindig itt van a munkám.

Nem tudtam megszólalni. Az ember nem szerethet egyszerre két férfit – de azért néha érezheti úgy. Ellenállhatatlan mágneses erről sugárzott belőle. Hirtelen ránéztem:

– Biztos vagyok benne, hogy magából nagy ember lesz – mondtam megindultan. – Azt hiszem, fantasztikus feladatok várnak magára. Az egész világ megismeri majd a nevét.

Úgy éreztem magam, mint egy próféta.

– De egyedül leszek.

– A nagy emberek mindig egyedül vannak.

– Gondolja? – Tudom.

Megfogta a kezem és halkan így szólt:

– Mindenről lemondanék, ha… nem így lenne. Ebben a pillanatban Harry bukkant elénk a ház mögül. Race ezredes felállt.

– Jó napot… Lucas – köszöntötte.

Ki tudja, miért, Harry a haja tövéig elpirult.

– Igen, végre újra használhatod a saját nevedet – mondtam vidáman.

De Harry még mindig nem vette le a szemét Race ezredesről.

– Szóval ön tudja, ezredes – mondta végül. – Fantasztikus arcmemóriám van. Találkoztunk egyszer, maga persze még nagyon fiatal volt.

– Miről beszélnek itt maguk? – kérdeztem, és értetlenül pislogtam egyikről a másikra.

Olyan makacsul néztek egymás szemébe, mint mikor két ember összeméri az erejét. Race győzött. Harry elfordította a tekintetét.

– Talán önnek van igaza, ezredes. Mondja meg neki.

– Anne, ő nem Harry Lucas. Harry Lucas elesett a háborúban. Ö John Harold Eardsley.

XXXV. FEJEZET

Mikor ezt kimondta, Race megfordult és besietett a házba. Döbbenten bámultam utána. Harry hangjára tértem magamhoz.

– Anne, ne haragudj, mondd, hogy nem haragszol!

Megfogta a kezem, én meg ösztönösen elhúztam. – Miért akartál félrevezetni?

– Nem tudom, meg fogod-e érteni. Féltem, annyi mindentől féltem – a pénz hatalmától, a gazdagság csábításától. Azt akartam, hogy magamért szeress, hogy csak azt lásd bennem, ami vagyok, minden külsőség nélkül, minden hamis értéktől függetlenül.

– Szóval nem bíztál bennem?

– Így is mondhatod, de azért nem egészen így volt. Nagyon keserű és gyanakvó ember lett belölem, mindenkiben valami hátsó szándékot gyanítok, aki közeledik felém. Olyan fantasztikus gyönyörűség volt, hogy úgy is szerethet valaki, ahogy te megszerettél.

– Értem – mondtam elgondolkozva. Felidéztem magamban mindent, amit mesélt. Most először vettem észre, hogy voltak a történetben gyanús mozzanatok, amikre akkor nem figyeltem fel. A gazdag ember magabiztossága, az, hogy egyáltalán gondolhatott rá, hogy pénzen visszavegye a gyémántokat Nadinától, az, hogy kívülállóként mesélte el a két barát történetét. És amikor a barátját emlegette, Lucasról volt szó és nem Eardsley-ről. Lucas szeretett bele Nadinába oly tragikusan, az a csöndes, visszahúzódó fiú.

– Hogy történt valójában? – kérdeztem végül.

– Mindketten kétségbe voltunk esve. Úgy indultunk, hogy meghalunk. Egy este kicseréltük az azonosító lapunkat, azt gondoltuk, szerencsét hoz! Lucas másnap meghalt, darabokra tépte egy repesz.

Megborzongtam.

– De miért nem mesélted el most se? Ma reggel? Most már csak nem kételkedhettél benne, hogy mennyire szeretlek?

– Anne, értsd meg, nem akartam elrontani. Vissza akartalak vinni a szigetre. Mit ér a pénz? Boldogságot nem ad, annyi szent. A szigeten olyan boldogok voltunk! Hidd el, tényleg félek attól a másik élettől, már egyszer majdnem belepusztultam.

– És Sir Eustace? Tudta, hogy ki. vagy?

– Ó, igen.

– És Carton?

– Ő nem. Egyszer látott mind a kettőnket Nadinával Kimberley-ben, de nem tudta, ki kicsoda. Elhitte, amikor azt mondtam, Lucas vagyok, Nadina meg hitt a sürgönynek. Lucastól sose ijedt volna meg. Csöndes fiú volt, az az elgondolkodó fajta. De én sose tudtam féken tartani az indulataimat. Nadina halálra rémült volna, ha megtudja, hogy élek, s ráadásul újra felbukkanok az életében.

– Harry, ha nem jön Race ezredes és nem mondja el, mit csináltál volna?

– Nem mondtam volna meg. Lucas néven éltem volna tovább.

– És az apád milliói?

– Race-nak adtam volna. Biztos jobb ügyekre tudná felhasználni, mint én. Anne, mire gondolsz? Olyan komor az arcod.

– Szinte bánom, hogy Race elmondta.

– Nincs igazad. Így van jól. Mindent jogod van tudni rólam.

Elhalgatott, majd hirtelen kitört belőle:

– Szörnyű féltékeny vagyok Race-re, Anne. Tudom, hogy szeret, s annyival többre viszi majd, mint én.

Nevetve fordultam felé.

– Te nagy szamár! Nekem te kellesz – más meg nem számít.

Amint lehetett, elindultunk Cape Townba. Suzanne már ott várt. Kibeleztük a zsiráfot, mihelyt elfojtották a forradalmat. Race ezredes is Cape Townba jött, s rendbe szedette a nagy villát Muzenbergben, ami eredetileg Sir Laurence Eardsley-é volt. Mind a négyen beköltöztünk.

És ott mindent szépen elterveztünk. Úgy döntöttünk, hogy Suzanne-nal visszamegyek Londonba, és az ő házából vonulok majd az esküvőre. A menyasszonyi ruhát természetesen Párizsból rendeljük. Suzanne mérhetetlenül élvezte a tervezgetést. De én is. S valahogy mégis olyan valószínűtlen volt a jövő. És néha, magam sem tudtam, miért, úgy éreztem, megfulladok, alig kapok levegőt.

Az indulás előtti éjszaka nem tudtam elaludni. Rémesen éreztem magam, de nem tudtam, mi bajom. Úgy fájt a szívem, hogy el kell utaznom.

Afrika! Ha majd egyszer újra eljövök, vajon ugyanilyen lesz?

Hirtelen összerezzentem. Valaki jó hangosan bekopogott az ablakon. Felugrottam. Harry állt kinn.

– Gyorsan vegyél fel valamit és gyere ki, Anne! Beszélni akarok veled.

Magamra dobtam, amit értem és kiléptem a hűvös éjszakai levegőre, a csöndes, illatos, bársonyos sötétségbe. Harry intett, hogy menjünk kissé odébb, hogy meg ne halljanak. Sápadt volt, elszántan nézett rám, a szeme gyanúsan csillogott.

– Anne, emlékszel, egyszer azt mondtad, semmi sem kedvesebb egy nőnek, mint az, ha kénytelen olyasmit csinálni, amit nem akar, csak mert szeret egy férfit?

– Emlékszem – mondtam, s kíváncsian vártam a folytatást.

Átölelt.

– Anne, gyere velem, most rögtön, ma éjszaka. Menjünk vissza Rhodéziába, a szigetre! Nem bírom ezt a színházat. Nem bírok tovább várni rád.

Egy percre kicsúsztam az öleléséből.

– És a francia ruhám! – kiáltottam tettetett fájdalommal.

Harry máig se tudja, mikor mondok valamit komolyan és mikor ugratásból.

– Pokolba a francia ruháddal! Azt hiszed, olyan nagyon érdekel a ruhád, legszívesebben máris letépném rólad! Nem engedlek el, hallod? Az én asszonyom vagy. Ha most elengedlek, elveszíthetlek. Sose merem elhinni, hogy az enyém vagy. Most rögtön indulsz velem, még ma éjszaka, s nem érdekel, ki mit gondol!

Magához rántott, s addig csókolt, hogy már nem kaptam levegőt.

– Nem tudok nélküled meglenni egy percig se, Anne. A szó szoros értelmében. Gyűlölöm a pénzt. Adjuk Race-nek. Gyere, induljunk! – És a fogkefém? – tiltakoztam.

– Majd vesszünk egy másikat. Tudom, hogy orvosi eset vagyok, de az ég szerelmére, *gyere már!*

És iszonyú tempóval megindult. Olyan alázatosan mentem mellette, mint az a barotsi nő, akit a vízesésnél láttunk. Serpenyő azért nem volt a fejemen. Olyan gyorsan ment, hogy alig bírtam lépést tartani vele.

– Harry – szóltam végül félénken –, egész Rhodéziáig gyalog megyünk?

Megfordult, nagyot kacagott és a karjaiba kapott.

– Tudom, hogy őrült vagyok, édesem, de annyira szeretlek.

– Két bolond egy pár. És tudod, Harry, nem kérdezted ugyan, de tőlem ez nem áldozat! *Én* akartam, hogy így legyen!

XXXVI. FEJEZET

Mindez két évvel ezelőtt történt. Még mindig itt élünk a szigeten. Előttem, a durván faragott asztalon hever az a levél, melyet Suzanne írt szökésünk Után:

KEDVES, BOLONDUL BOLDOG SZIGETI SZERELMESEK!

Nem csodálkoztam. Egy percig sem. Állandóan éreztem, hogy miközben Párizsról és az esküvői ruháról fecserészünk, van valami hamis az egészben. Egyszer csak úgyis eltűntök majd a ködben és egy cigányvajdát kértek meg, hogy adjon össze benneteket. De persze, *tényleg* bolondok vagytok.

Ekkora vagyonról lemondani egyszerűen nem lehet. Race ezredes már-már azon volt, hogy utánatok megy, és beszél a fejetekkel, de meggyőztem, hogy jobb, ha az időre bízza a dolgot. Addig meg jobb intézője Harry vagyonának nem is lehetne. Ugyanis, ha nem tudnátok, a mézeshetek nem tartanak örökké. Jó, hogy nem vagy itt, Anne, tudom, kikaparnád a szemem, mint egy vadmacska. Szép, szép a szerelem a szigeten, de egyszer csak az ember elkezd kényelmes otthonról álmodozni a Park Lane-en, meg bundákról, meg párizsi modellekről, meg óriási autókról, meg modern babakocsikról, na meg francia szobalányról és mennyből-az-angyal-nörszökről. Ne is kezdj vitatkozni, Anne, így lesz!

De addig is élvezzétek a mézesheteket, kedves két bolondom, minél tovább tartsanak. Azért néha küldjetek egy sóhajtást szerető' barátnőtök felé, aki itt hizlalja magát a húsos fazék mellett, s aki sokszor ölel mindkettőtöket,

Suzanne.

P. S. Nászajándékba küldök nektek egy sorozat serpenyőt, hogy időnként eszetekbe jussak.

Még egy levelet kaptam, amit néha újraolvasok. Jóval később jött, mint a másik, s egy jókora csomag kísérte. A címzésből kiderült, hogy valahonnan Bolíviából érkezett.

DRÁGA ANNE BEDDINGFELD!

Nem tudok ellenállni a csábításnak, hogy írjak magának egypár sort, nem mert úgy élvezem a levélírást, hanem mert tudom, hogy fog örülni, ha megkapja. Race barátunk, mint látja, mégsem volt olyan okos, mint gondolta.

Azt hiszem, magára bízom az irodalmi hagyatékom sajtó alá rendezését. A naplómat már küldöm is. Nincs benne semmi, ami Race-nek meg az embereinek érdekes lehet, de maga talán elszórakozik majd egy-két részleten. Felhatalmazom, hogy csináljon vele, amit akar. El tudnék például képzelni egy sorozatot a *Daily Budget*-ben: „Bűnözőkkel négyszemközt". Egyetlen kikötésem van, mégpedig az, hogy én legyek a központi figura.

Azóta, biztos vagyok bene, maga már nem Anne Beddingfeld, hanem Lady Eardsley, s bájával elhomályosítja az egész Park Lane-t. Csak azt szeretném, ha elhinné nekem, hogy a legkisebb harag sincs bennem maga iránt. Nem könnyű persze az én koromban az egészet elölről kezdeni, de – *entre nous* – volt némi pénzem félretéve egy ilyen váratlan fordulat esetére. Szerencsére gond nélkül hozzá tudtam férni, s kezdem már itt is kiépíteni a kapcsolataimat. Ha véletlenül összefutna a tréfás kedvű barátunkkal, Arthur Minksszel, mondja meg neki, hogy nem felejtettem el. Lehet, hogy ettől majd elmegy a kedve a tréfálkozástól.

Ha végiggondolom a dolgot, azt hiszem, példásan gyakoroltam a legfontosabb keresztény erényt, a megbocsátást. Még Pagettnek is békejobbot nyújtottam. Valahogy eljutott hozzám a híre, hogy nemrég megszületett a hatodik gyermeke. Hamarosan egész Angliát elözönlik a Pagettek. Küldtem a bébinek egy ezüstkancsót, s a kísérőkártyán megírtam, hogy szívesen vállalom a keresztapaságot. Szinte látom, ahogy fogja a kancsót és a képeslapot, s indul a Scotland Yardra, hogy bemutassa a dokumentumokat. És még csak el se mosolyodik!

Isten áldja, ábrándos szemű. Egyszer rá fog döbbenni, mekkorát tévedett, mikor úgy döntött, hogy nem jön hozzám feleségül.

Odaadó híve,

EUSTACE PEDLER

Harry nagyon dühös volt. Ez az egyetlen kérdés, amelyben nem értünk igazán egyet. Sir

Eustace az ő szemében egy megátalkodott bűnöző, aki meg akart ölni, és aki megölte a barátját. A tény, hogy kétszer is meg akart ölni, engem is zavarba ejt egy kicsit. Valahogy nem fér bele a képbe, ahogy mondani szokták. Mert azt biztosan tudom, hogy mindig őszintén kedvelt.

De hát akkor, hogy vihette rá kétszer is a lélek, hogy megpróbáljon megölni? Harry szerint gátlástalan gyilkos, s ennél többet nem hajlandó beszélni az ügyről. Suzanne szívesebben ment bele a részletekbe. Jól átbeszéltük a dolgot, s szerinte „szorongásos komplexusról" van szó. Suzanne nagyon nagy jelentőséget tulajdonít a pszichoanalízisnek. Úgy gondolja, Sir Eustace egész életét az határozza meg, hogy biztonságban és kényelemben akarja tudni magát. Túlságosan jól fejlett önvédelmi reflexei vannak. Amikor gyilkol, bizonyos gátlások megszűnnek működni a személyiségében. Az ellenem irányuló cselekedetei nem az irántam kialakult kötődései folyományaként értéke-lendök, hanem az önvédelmi reflex részeként. Azt hiszem, Suzanne-nak igaza van. Ami Nadinát illeti, olyan nő volt, aki megérdemelte, hogy meghalt. A férfiak hajlamosak anyagi megfontolásokból mindenféle kétes ügyekbe bonyolódni, de egy nő hátsó szándékkal ne csináljon úgy, mintha szeretne valakit, ha nem szereti.

Sir Eustace-nek meg tudok bocsátani. Nadiná-nak soha. Soha, soha, soha!

Pár napja konzerveket vettem elő, melyek a *Daily Budget* régi számaiba voltak csomagolva, s hirtelen megakadt a szemem egy címen: „A barna ruhás férfi". De régen volt! Természetesen ősrégen megszakítottam a kapcsolataimat a *Daily Budgettel* – nekem hamarabb elegem lett belőlük, mint nekik belőlem. Annak idején szenzáció lehetett a beszámoló ROMANTIKUS ESKUVÖM-ről.

A fiam kinn fekszik' a napon, boldogan rugdalózik: Szinte meztelen – a legjobb megoldás Afrikában –, s olyan barna, mint egy néger. Állandóan a földet túrja. Azt hiszem, papára ütött. Neki is rögeszméje a pleisztocén anyag.

Mikor megszületett, Suzanne sürgönyzött:

„Gratulálok és sokszor csókolom a legújabb jövevényt a szerelmesek szigetén. Dolichocephal vagy brachycephal?"

Ezt nem tűrhettem Suzanne-tól. Visszasürgönyöztem. Egyetlen szót a józan ész nevében és a nyomaték kedvéért;

„Platycephal!"